

วารสารภาษาปริทัศน์

ที่ปรึกษา

ศ. เต็มศักดิ์ กฤษณามระ

รศ. ดร. กำจัด มงคลกุล

รศ. ดร. คุณกัญดา ธรรมมงคล

ศ. ดร. สมหวัง พิธิยานุวัฒน์

ผศ. ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร

รศ. มหนา ดวงรัตน์

รศ. มาลินี จันทวิมล

รศ. กัญชาทิพย์ สิงหะเนติ

บรรณาธิการ

รศ. บัณฑิต สว่างวโรธ

กองบรรณาธิการ

ผศ. เขียวภา พุกกะบุต

ผศ. นิภาพร รัตนพฤษ

ผศ. ดวงฤดี กาญจนพันธุ์

อ. เสียงทิพย์ สุขศรี

อ. ดร. นิตรสุตา ดวงพลอย

อ. จันทร์พนิต สุระศิลป์

ฝ่ายจัดการและเผยแพร่

อ. สว่างวงศ์ วรรณเวช

อ. วุฒิชัย โภทัยกิจ

อ. สมถมาลย์ ตมะวิโมกษ์

อ. จันทร์พนิต สุระศิลป์

นาง สุรัชต์ เวศย์ไพศาล

ฝ่ายศิลปกรรมและฝ่ายภาพ

อ. เข้าว ศรสงคราม

วารสารภาษาปริทัศน์

เป็นวารสารวิชาการของสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1. เผยแพร่ความรู้ภาษาอังกฤษตลอดจนความก้าวหน้าทางวิชาการเกี่ยวกับการศึกษา การสอนภาษาอังกฤษ

2. เผยแพร่ความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ตลอดจนแลกเปลี่ยนความรู้และประสบการณ์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระหว่างครูอาจารย์ภาษาอังกฤษในสถาบันต่าง ๆ

3. ส่งเสริมให้อาจารย์ และผู้ทรงคุณวุฒิเสนอผลงานทางวิชาการ และมีส่วนร่วมในด้านการเผยแพร่วิชาการ และให้บริการแก่สังคม

กำหนดออกบดละ 2 ฉบับ คือ

ภาคต้นของการศึกษา

ภาคปลายของการศึกษา

การตีพิมพ์บทความใด ๆ ในวารสารเล่มนี้ จะต้องได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากกองบรรณาธิการ “ภาษาปริทัศน์” ก่อน

บทความในวารสารเล่มนี้ เป็นความคิดเห็นของผู้เขียนแต่ละท่าน คณะกรรมการจัดทำวารสาร “ภาษาปริทัศน์” ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป

วารสารภาษาปริทัศน์ ได้รับเงินสนับสนุนค่าพิมพ์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทบรรณาธิการ

การวิจัยเป็นเรื่องที่สำคัญมากเรื่องหนึ่งในการศึกษา ความเจริญก้าวหน้าในการศึกษาและความสำเร็จในการเรียนการสอน อาจกล่าวได้ว่าส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการวิจัยซึ่งใช้ศึกษาและแก้ปัญหาในด้านต่าง ๆ ภาษาปริทัศน์ฉบับนี้จึงได้เสนอเรื่องเกี่ยวกับการวิจัย การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับผู้ที่จะเริ่มเป็นนักวิจัยท่านจะได้ความรู้ด้านวิจัยจากเรื่อง “การคิดหาเรื่องวิจัย การออกแบบ และการประเมินผลงานวิจัยการเรียนการสอน” สำหรับผู้ที่สนใจด้านการวิจัย ท่านจะได้อ่านเรื่อง “ทิศทางของการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษา” นอกจากนี้ก็มีเรื่องการวิจัยการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอื่นๆ อีกหลายเรื่องเช่น “การอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์” “ภาษาอังกฤษธุรกิจ” ซึ่งการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจจะทราบเรื่องที่จำเป็นต้องสอน

เรื่องที่น่าสนใจมากอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ส่วนดีและส่วนเสียของการสอนภาษาอังกฤษ โดยการสอนแต่ละทักษะแยกจากกัน กับการสอนทักษะรวม (Integrated skills) ซึ่ง Mr. John Laycock ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาอังกฤษจากประเทศอังกฤษเป็นผู้กรุณาอธิบายให้ละเอียด นอกจากนั้นท่านจะได้ทราบว่า การสอนทั้งสองวิธีนี้เหมาะสำหรับผู้เรียนระดับใด

นอกจากนั้นท่านจะได้รู้จักกับรองศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร ประธาน Thai TESOL (สมาคมครูสอนภาษาอังกฤษ) คนปัจจุบันและเรื่องราวความเป็นมาของ Thai TESOL จาก “สนทนากับ ดร. อัจฉรา”

เรื่องที่ท่านผู้อ่านจะได้ประโยชน์อย่างมากอีกคือเรื่อง วิจัยหนังสือและแนะนำหนังสือภาษาอังกฤษที่ครูสอนภาษาอังกฤษควรมีไว้หรือแนะนำให้ลูกศิษย์ของท่านอ่าน นอกจากนี้ก็มีเรื่อง “ความเคลื่อนไหวทางวิชาการด้านการเรียนการสอนภาษาตลอดทั้งปี พ.ศ. 2527” ทั้งในและนอกประเทศ หากท่านสนใจโครงการใด ท่านสามารถสมัครเข้ารับการอบรมได้โดยดูรายละเอียดที่ให้ไว้ในวารสารภาษาปริทัศน์ฉบับนี้

บักร สว่างโรธ

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทบรรณาธิการ	
การคิดหาเรื่องวิจัย การออกแบบ และการประเมิน ผลงานวิจัยทางการเรียนการสอน	สุพัฒน์ สุขมลสันต์ 1
ทิศทางของการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษา	อัจฉรา วงศ์โสธร 17
การอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์	คุณกัญดา ธรรมมงคล 26
ภาษาอังกฤษธุรกิจ	บังอร สว่างวโรรส 42
ความสัมพันธ์ระหว่างหัวเรื่องที่อ่านและข้อมูล เกี่ยวกับผู้เรียนกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียน ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1	กาญจนา ปราบพาล และคณะ 55
การสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษาเพื่อการเรียนรู้ การสอน และการทดสอบภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ และการสร้างแบบ ทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถในการใช้ ภาษาแบบมหภาษา	กัณทาทิพย์ สิงหะเนติ และผ่าน บาลโพธิ์ 60
การทดสอบแบบโคลซ ความรู้เรื่องภาษา และความสามารถในการใช้ข้อความช่วย ในการอ่านของนิสิตคณะครุศาสตร์ชั้นปีที่ ๑	กาญจนา ปราบพาล 62

การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัด ในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษา อังกฤษกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ ตามความสามารถของแต่ละบุคคล	อัจฉรา วงศ์โสธร	72
แก้คดีจาก 3 วิทยากรจากการสัมมนาระดับชาติ เรื่อง การทดสอบและการประเมินผลการเรียน การสอนภาษา	เบญจวรรณ ผ่องแผ้ว	78
วิจารณ์หนังสือ	ฉัตรสุตา ดวงพลอย	82
แนะนำหนังสือ	ดวงฤดี กาญจนพันธ์ุ	86
สนทนากับ “ดร. อัจฉรา”	ยุพิน จันทรเจริญสิน บังอร สว่างวโรรส	89
ตอบปัญหา ที่ท่านถามมา	วัฒนวรรณ สงวนเรือง	91
ความเคลื่อนไหวทางวิชาการด้านการเรียน การสอนภาษา	John Laycock	98
	จันทร์พนิต สุรศิลป์	103

การคิดหาเรื่องวิจัย การออกแบบ และการประเมินผล งานวิจัยทางการเรียนการสอน

สุพัฒน์ สุขมอลสันต์

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำนำ

สำหรับท่านที่ยังใหม่ต่อการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษานั้น บางที่ท่านอาจจะมีปัญหาในการจะทำงานวิจัย เช่น ไม่แน่ใจว่าควรจะทำการศึกษาอะไรดี ทำวิจัยแบบใดดี จะออกแบบวิจัยอย่างไรดี และไม่ทราบว่างานวิจัยนั้นดีหรือไม่ เป็นต้น ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้กว้างขวางมากยากต่อการที่จะให้คำตอบได้ครอบคลุมในเวลาอันสั้น ในที่นี้ผู้เขียนใคร่ขอเสนอแนะแนวทางหนึ่งให้กับท่านที่มีปัญหาดังกล่าว โดยหวังว่าจะเป็นแนวทางกระตุ้นให้ท่านที่สนใจทำการศึกษารายละเอียดต่าง ๆ ต่อไป ได้โดยง่ายในภายหลัง

ก่อนที่ท่านคิดว่าจะทำการวิจัย ควรทราบเสียก่อนว่า “วิจัย” คืออะไร ? คำนี้ให้คำนิยามได้ไม่ง่ายนัก เพราะว่างานวิจัยมีมากมายหลายชนิด แต่ละชนิดมีคุณลักษณะแตกต่างกัน คำนิยามจึงไม่อาจคลุมได้โดยง่าย แต่คำนิยามที่พอจะเข้าใจได้ง่าย ๆ ก็คือ “การวิจัยคือ กระบวนการแสวงหาความจริง โดยอาศัยการสังเกต และการให้เหตุผลเชิงนิรนัย หรือเป็นการศึกษาโดยอาศัยวิธีทางวิทยาศาสตร์” (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ 2524 : 10) หรือคำนิยามกว้าง ๆ ก็คือ “การวิจัยคือ กระบวนการแสวงหาความจริงโดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์” ซึ่งหมายความว่า การแสวงหาคำตอบมีระบบ มีขั้นตอน อาศัยข้อมูลเชิงประจักษ์และอาจมีการควบคุมตัวแปรบางประการ สำหรับงานวิจัยบางประเภท

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การวิจัยมีหลายชนิด ทั้งนี้เพราะวิธีการแสวงหาความจริงแตกต่างกัน แหล่งข้อมูลแตกต่างกัน หรือมีจุดมุ่งหมายต่างกัน ในที่นี้ผู้เขียนขอแบ่งงานวิจัยออกเป็น 3 ชนิดใหญ่ เพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของการเรียนการสอนทางภาษา คือ

1. **การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ (Historical Research)** เป็นการศึกษาเรื่องที่เกิดแล้วในอดีตว่าเป็นมาอย่างไร มีข้อเท็จจริงอย่างไร เช่น ผู้วิจัยสนใจศึกษาเรื่องการสอนภาษาอังกฤษในรัชกาลที่ 5 คำภาษาอังกฤษในภาษาไทยในยุครัตนโกสินทร์ 200 ปี หรือวิวัฒนาการการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เป็นต้น

2. **การวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research)** เป็นการศึกษาที่มุ่งบรรยายสภาพของปรากฏการณ์ทางธรรมชาติในปัจจุบัน หรือในอนาคต เช่น การศึกษาสำรวจความต้องการใช้ภาษาในอนาคตในประเทศไทย การศึกษาเฉพาะกรณี การติดตามผลการเรียนการสอน การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อภาษาอังกฤษ และการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคของตำราเรียน เป็นต้น

3. **การวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research)** เป็นการศึกษาผลที่เกิดขึ้นจากการควบคุมตัวแปรบางอย่างว่าเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้หรือไม่ เช่น การทดลองสอนการอ่านเข้าใจความด้วยวิธีสอน 5 แบบ เป็นต้น

ดังนั้น ปัญหาแรกของผู้ที่ต้องการทำการวิจัยก็คือ จะทำการวิจัยอะไรดี

1. การแสวงหาหัวข้อเพื่อการวิจัย

1.1 แหล่งของหัวข้อวิจัย

จุดเริ่มแรกที่ที่ดีที่สุดในการแสวงหาหัวข้อวิจัยเพื่อการวิจัยทางการเรียนการสอนทางภาษาก็คือ ปัญหาทางการเรียนการสอนของท่านในขณะนี้ว่าคืออะไร จากปัญหาที่ท่านสนใจนั้นจะเป็นเครื่องนำทางให้แก่ท่านใช้สู่เป้าหมายในการกำหนดขอบเขตของการวิจัยได้ที่สุดในภายหลัง

สำหรับท่านที่ยังไม่มีปัญหาที่น่าสนใจ สิ่งต่อไปนี้เป็นแหล่งของปัญหาวิจัยที่สำคัญมากสำหรับงานการเรียนการสอนภาษา คือ

ก. ธรรมชาติของศาสตร์ : ความสัมพันธ์ระหว่าง S-O-R

การเรียนการสอนนั้นมีองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ที่เกี่ยวข้อง 3 แหล่ง คือ

1. **สิ่งเร้า (Stimulus)** ได้แก่ ปฏิบัติการทั้งหลาย (treatments) ที่ผู้สอนคิดว่า จะส่งผลให้เกิดสัมฤทธิ์ผลที่มุ่งประสงค์ เช่น วิธีสอน สื่อการสอน บุคลิกภาพของผู้สอน ความรู้-ความสามารถของผู้สอน ความพร้อมของผู้สอน เจตคติของผู้สอนต่อผู้เรียน และอุปกรณ์การสอน เป็นต้น

2. **อินทรีย์ (Organism)** ได้แก่ ผู้เรียนในรูปลักษณะต่าง ๆ เช่น เจตคติ ความต้องการ ความพร้อม แรงจูงใจ และนิสัยในการเรียน เป็นต้น

3. **การตอบสนอง (Response)** ได้แก่ ผลผลิตของสิ่งเร้าที่กระทำต่ออินทรีย์ (แม้ว่าอาจจะไม่ใช่ผลผลิตจากสิ่งเร้าเดียวกันก็ตาม) เช่น สัมฤทธิ์ผลในการเรียน หรือเจตคติที่เปลี่ยนไป เป็นต้น

ผู้วิจัยอาจสนใจศึกษาหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ เหล่านี้ว่า ในเชิงของการเรียนการสอนตัวแปรแต่ละกลุ่มสัมพันธ์กันอย่างไร หรือระหว่างกลุ่มมีความสัมพันธ์กันอย่างไร แหล่งของความสัมพันธ์ระหว่าง S-O-R นี้อาจทำให้ผู้วิจัยหารูปแบบของความสัมพันธ์ (Combinations) ได้มากมาย เช่น อาจสนใจศึกษาความสัมพันธ์ของอิทธิพลวิธีสอนแบบ Communicative Approach, Structural Approach และ Translation Approach ต่อผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพ และมีความสามารถทางภาษาต่างกัน ว่าแตกต่างกันหรือไม่ หรืออาจจะศึกษาความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพของผู้สอนกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการสอนของผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกันก็ได้ เป็นต้น

แหล่งของธรรมชาติของการสอนนี้คงใช้ในการสร้าง (Generate) หัวข้อเพื่อการวิจัยได้อีกเป็นจำนวนมาก

ข. ความก้าวหน้าของศาสตร์ทางการสอน : วิธีสอนและแนวคิดใหม่ ๆ

แหล่งนี้มีความสำคัญมากเท่า ๆ กับแหล่งที่หนึ่งดังกล่าวแล้ว และเป็นแหล่งที่ผู้รักความก้าวหน้าทางวิชาการควรจะได้ให้ความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ผู้ทำการวิจัยควรเป็นคนที่ทันต่อความก้าวหน้าทางวิชาการในสาขาที่ตนสนใจ และศึกษาว่ามีแนวคิดใดใหม่และน่าสนใจบ้าง เมื่อสงสัยในพัฒนาการหรือเมื่อต้องการตรวจสอบแนวความคิดก็อาจใช้เป็นหัวข้อในการวิจัยได้ เช่น ขณะนี้การสอนตามแบบ Communicative Approach กำลังได้รับความสนใจ ท่านอาจสงสัยว่าวิธีการสอนนี้เหมาะกับการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษาหรือไม่ ท่านก็อาจได้หัวข้อวิจัยที่น่า

สนใจแล้วหรือท่านอาจสนใจทดสอบแนวคิดของ Schema Theory ด้านผลกระทบต่อการอ่าน ความเข้าใจภาษาอังกฤษหรือท่านความคุ้นเคยของเนื้อเรื่อง และผลกระทบของภาพประกอบ หรือ ชื่อเรื่องต่อนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ก็อาจจะทำได้ แหล่งแนวคิดใหม่ ๆ นี้จะทำให้งานวิจัยของท่านน่าสนใจ และทันกับความก้าวหน้าของศาสตร์ของท่านเสมอ และจะทำให้ได้รับความสนใจและทันกับความก้าวหน้าของท่านด้วยจึงนับว่าเป็นแหล่งที่ควรให้ความสนใจ เพราะเป็น แหล่งที่จะให้ท่าน 1) ทดสอบแนวคิดหรือทฤษฎี 2) ทดลองใช้แนวคิดหรือทฤษฎีและ 3) ขยายขอบเขตของแนวคิดหรือทฤษฎี เป็นต้น

ก. ความต้องการของหน่วยงาน : งานวิจัยเพื่อพัฒนาและการวิจัยเร่งด่วน

บ่อยครั้งที่หน่วยงานของท่านมีความต้องการพิเศษ เพื่อให้สมาชิกของหน่วยงานค้นหา คำตอบของปัญหาใดปัญหาหนึ่งอย่างรีบด่วน เพื่อการปรับปรุงความเหมาะสมทางวิชาการ หรือ เพื่อประโยชน์ทางการบริหาร เช่น การติดตามผลการใช้หลักสูตร การประเมินผลการจัดสัมมนา ฝึกอบรม การประเมินผลสถาบัน การสำรวจความต้องการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจในตลาดแรงงาน และการสำรวจความต้องการของคณะต่าง ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษพื้นฐาน เป็นต้น งานวิจัยต่าง ๆ เหล่านี้มีลักษณะที่ต้องการผลรีบด่วน ซึ่งเป็นลักษณะหนึ่งของการวิจัยเร่งด่วน (Action Research) หรือการวิจัยเพื่อพัฒนาการ (Research for Development) แล้วแต่ว่าผลของการวิจัยนั้นต้องการนำไปใช้ทันที หรือเพื่อการปรับปรุงกระบวนการบางอย่าง ให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง บางหน่วยงานนิยมกำหนดแบบวิจัยแม่บทประจำปีไว้ให้ผู้สนใจทำการวิจัย ซึ่งนับว่าเป็นความคิดที่ดีมาก ท่านที่สนใจจะทำงานวิจัย แหล่งที่สามนี้ก็แหล่งที่น่าสนใจมากเช่นกัน เพราะจะช่วย ให้ผลงานวิจัยมีผลกระทบ (impact) ต่อการพัฒนาหรือการปรับปรุง ผลการเรียนรู้การสอนหรือ ด้านอื่นตามที่มุ่งประสงค์ได้โดยเฉพาะการวิจัยสถาบัน เพราะว่าผลของการวิจัยของท่านจะได้รับการนำไปใช้ทันที ไม่ต้องนำผลขึ้นหิ้งไว้เพื่อรอการนำไปใช้เหมือนงานวิจัยจากแหล่งอื่น

1.2 หัวข้อวิจัย

เมื่อรู้แหล่งของปัญหาหรือหัวข้อเพื่อการวิจัยแล้วต่อไปก็คือ ปัญหาในการเลือกหัวข้อวิจัยในบางกรณีเช่นจากปัญหาของแหล่งที่ 1 และ 2 ดังกล่าวแล้ว เราอาจต้องกำหนดขอบเขตของการวิจัยเอง แต่สำหรับแหล่งหัวข้อแหล่งที่ 3 นั้น เจ้าของหน่วยงาน หรือแหล่งเงินทุนมัก

กำหนดหัวข้อวิจัยให้เลย ในกรณีที่เรากำลังแสวงหาหัวข้อเองนั้น ผู้กระทำการวิจัยควรจะอาศัยหลักต่อไปนี้ ชัยพร วิชชาวุธ, 2523 : 2) คือ

ก. หลักความสงสัย (Susceptive Principles)

เมื่อพิจารณาตัวแปรต่าง ๆ จากแหล่งต่าง ๆ ดังกล่าวแล้ว ท่านควรทำตนเป็นคนช่างสงสัย โดยเริ่มตั้งคำถามว่า ตัวแปรเหล่านั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างไรหรือไม่ มีผลกระทบต่อผู้เรียนหรือการเรียนรู้หรือไม่ ถ้ามี มีมากน้อยเพียงใด ตัวแปรใดมีผลกระทบต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนมากกว่ากัน ฯลฯ ความสงสัยต่าง ๆ เหล่านี้จะเป็นแนวทางให้ท่านกำหนดหัวข้อเรื่องวิจัยได้เป็นอย่างดี เช่น ท่านอาจสงสัยว่า สัมฤทธิ์ผลในการฟังสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการพูดจริงหรือไม่ ก็อาจเลือกหัวข้อนี้ทำการวิจัยได้ เป็นต้น

ข. หลักความรู้สึกลึก (Intuitive Principles)

นอกจากความสงสัยแล้ว ความรู้สึก (intuition) ของความเป็นครู-อาจารย์ของท่าน อาจทำให้ท่านคิดว่าสภาพการต่าง ๆ ทางการเรียนการสอนประจำวันของท่านทางใดบ้างที่ทำให้ท่านคิดว่ามีประโยชน์ มีประสิทธิภาพดี หรือน่าทดลองสอน ฯลฯ แนวความคิดเหล่านี้อาจใช้เป็นหัวข้อการวิจัยได้ เช่น ท่านอาจคิดว่า ถ้าให้ผู้เรียนฝึกฟังภาษามาก ๆ แต่ไม่ถูกวิธีอาจทำให้เป็นผลเสียต่อกระบวนการเรียนการฟังของผู้เรียน ท่านก็อาจใช้แนวคิดนี้ทำการวิจัยได้ เป็นต้น

ค. หลักเหตุผล (Rationale Principles)

ท่านอาจจะใช้หลักเหตุผลเพื่อนิรนัย (deduce) หัวข้อการวิจัยก็ได้ เช่น ท่านเชื่อว่า 1) การฝึกฟังมาก ๆ ในห้องปฏิบัติการทางภาษา ทำให้ผู้เรียนเก่งการฟังได้แน่ และรู้ว่า 2) นาย ก. ขยันมาเข้าห้องปฏิบัติการทางภาษาเสมอ ๆ ไม่เคยขาด และมักมาฟังภาษาเสมอ ดังนั้น 3) นาย ก. คงจะทำคะแนนวิชาการฟังได้ดี แต่ถ้าผลปรากฏว่า นาย ก. และคนอื่น ๆ ที่มีพฤติกรรมเหมือนนาย ก. กลับสอบตกวิชาการฟัง ท่านก็อาจตั้งสมมติฐานว่า น่าจะมีตัวแปรบางอย่างผิดปกติในระบบการเรียนการสอนและการทดสอบ และอาจใช้เป็นหัวข้อเพื่อการวิจัยเร่งด่วนได้ เช่น การวิเคราะห์บทเรียนและแบบทดสอบวิชาการฟัง หรือการศึกษาความบกพร่องของการรับฟังของผู้เรียนวิชาการฟัง เป็นต้น

จ. หลักประจักษ์ (Empirical Principles)

การสังเกต (observation) เป็นเครื่องมือที่ดีมากในการค้นหาเรื่องเพื่อการวิจัยที่นักวิจัยใช้กันมานานแล้ว เช่น ในห้องเรียนท่านอาจสังเกตเห็นว่าผู้เรียนไม่ค่อยสนใจเรียนเลย ทั้ง ๆ ที่ท่านได้พยายามปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนแล้ว ท่านก็อาจทำการวิจัยว่า ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เช่น อาจทำการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ปัญหาต่าง ๆ ในการเดินทาง ปัญหาข้างเคียงในขณะนั้นที่อาจมีผลต่อผู้เรียน ฯลฯ เป็นต้น

นอกจากแนวคิดต่าง ๆ ในการหาปัญหาเพื่อการวิจัยดังได้กล่าวมาแล้ว ท่านอาจได้หัวข้อวิจัยจากวิธีต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ (ทวิวัฒน์ ปิตยานนท์, 2524:20) คือ

1. จากทฤษฎีต่าง ๆ มีท่านสนใจอยากตรวจสอบ ทดลองใช้ หรือขยายแนวคิด
2. จากประสบการณ์ของท่านเอง ซึ่งอาจเป็นปัญหาประจำวันในการทำงานในการเรียนการสอนในมิติต่าง ๆ
3. จากการอ่านบทความหรือข่าวสารต่าง ๆ ทางการวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนแล้วได้แนวคิดใหม่เกิดขึ้น
4. จากข้อเสนอแนะของงานวิจัยต่าง ๆ ที่ผู้ทำวิจัยเสนอแนะไว้ หลังจากทำการวิจัยบางอย่างแล้ว ข้อเสนอแนะนั้นมักอยู่ในบทท้าย ๆ ของงานวิจัยเสมอ
5. จากความคิดเห็นของผู้อื่น หรือเพื่อนร่วมงาน เช่น อาจได้จากการพูดคุยกับเพื่อนร่วมอาชีพเดียวกัน หรือจากปัญหาที่เกิดจากการถกเถียงกันทางวิชาการ และยังหาข้อยุติไม่ได้ เป็นต้น

2. การประเมินปัญหาวิจัย

เมื่อเราได้ปัญหาเพื่อการวิจัยแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ การประเมินปัญหานั้น เพื่อประเมินดูว่า เรื่องที่เสนอไปนั้น เหมาะสมที่จะทำการวิจัยมากน้อยเพียงใด การประเมินปัญหาวิจัยนั้นควรพิจารณา 2 ด้าน (ทวิวัฒน์ ปิตยานนท์, 2524:22)

2.1 ด้านส่วนตัวของผู้วิจัย (Personal Consideration)

ผู้วิจัยควรพิจารณาสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้วิจัยดังนี้

1. หัวข้อวิจัยนั้นตรงกับความประสงค์ของท่านในการทำการวิจัยหรือไม่
2. ท่านมีความสนใจอย่างแท้จริงต่อปัญหาวิจัยนั้นหรือไม่

3. ท่านมีความสามารถและพื้นฐานการศึกษาที่เกี่ยวข้องเพียงพอหรือไม่
 4. ท่านมีเครื่องมือเพื่อการวิจัยเพียงพอ และดีพอหรือไม่
 5. ถ้าท่านไม่มีเครื่องมือท่านมีความสามารถจะสร้างเครื่องมือวิจัยใช้ได้หรือไม่
 6. ท่านมีเวลาและเงินเพียงพอเพื่อทำการวิจัยหรือไม่
 7. ท่านคิดว่าจะหาแหล่งจัดเก็บข้อมูลได้เพียงพอหรือไม่
 8. ถ้าเป็นหัวข้อวิจัยที่ผู้อื่นต้องการ หัวข้อวิจัยของท่านกว้างพอที่ครอบคลุมวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการหรือไม่
 9. ท่านได้รับความร่วมมือจากผู้บังคับบัญชาให้ทำการวิจัยหรือไม่
 10. ท่านมีความรู้ด้านการออกแบบวิจัย และสถิติเพื่อการวิจัยเพียงพอหรือไม่
- ถ้าท่านไม่พร้อม ท่านมีผู้ที่จะให้คำปรึกษาที่เชื่อถือได้หรือไม่

2.2 ด้านสังคม (Social Consideration)

1. ผลของการวิจัยมีประโยชน์ต่อศาสตร์ของท่านมากน้อยเพียงใด
2. ผลของการวิจัยนำไปใช้ได้กว้างขวางเท่าใด
3. ผลของการวิจัยให้ความใหม่แก่ศาสตร์ของท่านหรือไม่
4. งานวิจัยของท่านซ้ำซ้อนกับงานวิจัยที่ผู้อื่นทำการวิจัยหรือไม่
5. ถ้างานวิจัยท่านซ้ำกับของผู้อื่น ท่านมีเหตุผลเพียงพอที่จะทำการวิจัยนั้นหรือไม่
6. ผลการวิจัยของท่านจะเป็นประโยชน์ต่องานวิจัยอื่นบ้างหรือไม่
7. หัวข้อวิจัยของท่านกว้างเกินไปหรือแคบเกินไปหรือไม่
8. ความจำกัดบางอย่างของงานวิจัยท่าน จะทำให้งานวิจัยของท่านน่าเชื่อถือได้หรือไม่
9. หัวข้อวิจัยของท่านเป็นเรื่อง “ต้องห้าม” หรือไม่
10. ผลการวิจัยจะคุ้มค่าการลงทุนด้านเวลาและทุนทรัพย์หรือไม่

อนึ่ง ในการประเมินปัญหาในการวิจัย (หัวข้อในการวิจัย) นั้นเราอาจจะพิจารณาความเหมาะสมเฉพาะหัวข้อในวงแคบในมิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ ก็ได้เพื่อประกอบการพิจารณาว่า เรื่องที่จะวิจัยนั้นเหมาะสมหรือไม่ ด้วยการศึกษา 3 มิติดังนี้

1. มิติในด้านความรู้ (Knowledge Dimension) คือ พิจารณาว่าเรื่องที่จะทำการวิจัยนั้นจะก่อให้เกิดความรู้ใหม่แก่ศาสตร์ (ทางการเรียนการสอนภาษา) ได้มากน้อยเพียงใด ถ้าผลการ

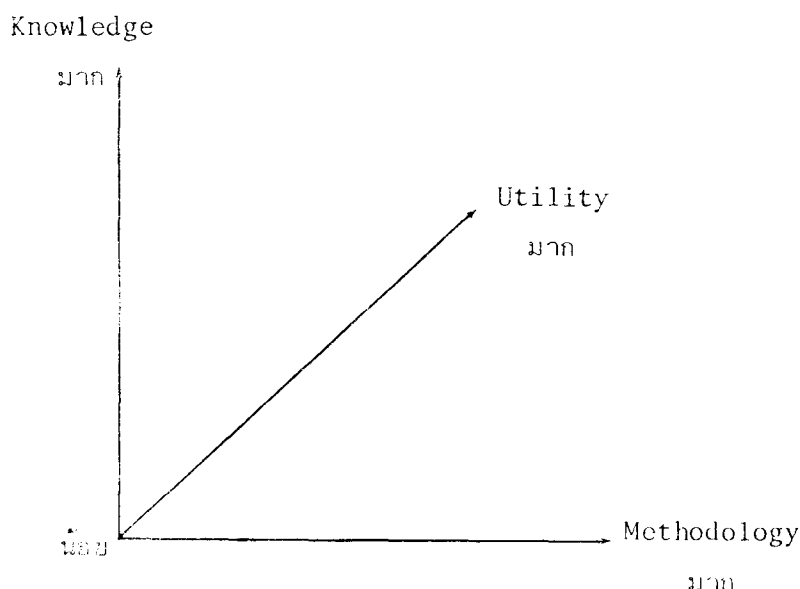
วิจัยจะไม่ทำให้ได้ข้อความรู้ใหม่เลย แต่มีประโยชน์ มิติอื่นควรจะทำหรือไม่ งานวิจัยบริสุทธิ์ (Pure Research) มีความมุ่งหวังผลมิตินี้เป็นอย่างยิ่ง

2. มิติด้านวิธีการ (Methodology Dimension) คือ พิจารณางานวิจัยนั้น ใช้วิธีการแสวงหาความรู้ที่ซับซ้อนหรือไม่ เหมาะสมกับเรื่องที่จะวิจัยหรือไม่ เพราะว่าปัญหาที่ไม่ยุ่งยาก แต่ต้องใช้วิธีการวิจัยที่ซับซ้อนก็ไม่สมควร และถ้าเรื่องที่วิจัยซับซ้อนยุ่งยาก วิธีการแสวงหาคำตอบมีความเหมาะสมหรือไม่ เป็นต้น ท่านควรดูความเหมาะสมระหว่างคำตอบที่ต้องการ และวิธีการวิจัยด้วยเป็นสำคัญ

3. มิติในด้านประโยชน์ (Utility Dimension) คือ พิจารณาว่าผลของการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อศาสตร์หรือไม่ในด้านการประยุกต์ใช้ หรือว่าเป็นงานวิจัยที่มีคำตอบแน่นอนแล้ว หรือมีคำตอบที่อาจคาดหวังกได้แล้ว โดยไม่จำเป็นต้องทำการวิจัย การวิจัยเพื่อพัฒนาการ (Research for Development) และการวิจัยเร่งด่วน (Action Research) มีความต้องการมิติด้านประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง

สรุปแล้วงานวิจัยบางอย่างอาจมีระดับ (degree) ของมิติต่าง ๆ มากน้อยต่างกัน แต่งานวิจัยที่ถือว่าดีมากควรมีระดับ (degree) ของมิติต่าง ๆ เหล่านี้มากเท่า ๆ กัน ดังนั้น เราอาจจะใช้แนวคิดนี้เพื่อการประเมินหัวข้องานวิจัยที่คาดว่าจะทำได้เป็นอย่างดี

มิติของการประเมินหัวข้อวิจัย

3. การออกแบบวิจัย

เมื่อเราได้ปัญหาการวิจัยแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็คือ การออกแบบวิจัย “เพื่อการจำกัดขอบเขต และวางรูปแบบวิจัยให้ได้มาซึ่งคำตอบที่เหมาะสมกับปัญหาวิจัย” (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2523 : 37) สำหรับงานวิจัยเชิงทดสอบนั้น การออกแบบวิจัยมีจุดประสงค์หลัก 2 ประการ (Kerlinger, 1973 : 300) คือ

1. เพื่อมุ่งตอบปัญหาการวิจัย และ
2. เพื่อควบคุมความแปรปรวน (Variance) ของการวิจัย

ตามความเห็นของ Kerlinger นั้น แบบวิจัย (Research design) หมายถึง

1. แผน (plan) คือ การจัดกระทำกับตัวแปรต่าง ๆ ที่ผู้วิจัยมุ่งทำการวิจัยอย่างกว้าง ๆ ในสภาพของแนวคิดรวม ๆ ว่า จะทำการวิจัยเรื่องดังกล่าวอย่างไร มีขั้นตอนในการทำอย่างไร ตั้งแต่การเริ่มทำการวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มา แต่เป็นแนวคิดเพียงหยาบ ๆ เท่านั้น
2. โครงสร้าง (Structure) ได้แก่ รูปแบบของการวิจัยที่มีรายละเอียดเพิ่มขึ้นว่าจะจัดการกับตัวแปรต่าง ๆ ที่ต้องการศึกษาอย่างไร จะใช้รูปแบบวิจัยใดเพื่อการวิเคราะห์ข้อมูล จึงจะเหมาะสมและจะใช้สถิติแบบใดจึงจะเหมาะสมกับข้อมูลที่ได้มา เหล่านี้ เป็นต้น
3. กลวิธี (Strategies) ได้แก่ การลงมือปฏิบัติการให้ได้มาซึ่งข้อมูล เช่น จัดสร้างเครื่องมือเก็บข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูล แปลผลและเขียนรายงาน เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพูดถึงแบบวิจัย (Research design) แล้วคนทั่วไปมักเข้าใจในวงแคบ (micro-level) ว่า คือการออกแบบทางสถิติ เพื่อจัดกระทำกับข้อมูลเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบวิจัยที่เหมาะสม เช่น แบบวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดสุ่มสมบูรณ์ (Completely Randomized Design ; CR-k) หรือแบบวิเคราะห์ความแปรปรวนหลายมิติชนิดสุ่มสมบูรณ์ (Completely Randomized Factorial Design ; CRF-pqr) เหล่านี้ เป็นต้น ** (ผู้สนใจรูปแบบต่าง ๆ ทางสถิติเพื่อจัดกระทำกับข้อมูลในแนวนั้นควรศึกษาจากตำราท้ายบทความนี้)

อนึ่ง เพื่อการเข้าใจได้โดยง่าย เราพอสรุปได้ว่า การออกแบบวิจัยก็คือ การวางแผนเพื่อจัดกระทำให้ข้อมูลตอบปัญหาของการวิจัยให้จงได้นั่นเอง ส่วนการออกแบบวิจัยนั้นมีรายละเอียดมากมาย แล้วแต่ชนิดของงานวิจัยที่แตกต่างกัน แต่ในที่นี้ผู้เขียนจะกล่าวถึงการ

ออกแบบวิจัยงานวิจัยเชิงทดลองหรือกึ่งทดลอง (quasi-experimental research) เท่านั้น เพราะว่ามีรูปแบบที่พัฒนาแล้ว และเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปแล้วเป็นอย่างดี

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า การออกแบบวิจัยนั้น มีจุดประสงค์หลักเพียง 2 อย่างคือ 1) เพื่อมุ่งตอบปัญหาการวิจัย และ 2) เพื่อควบคุมตัวแปร เช่น สมมติว่า ผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบผลของการเรียนการสอน 3 แบบ สำหรับสอนการฟัง ผู้วิจัยจะต้องรู้เรื่องเกี่ยวกับแบบวิจัยที่เรียกว่า CR-k ซึ่งเป็นแบบวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดหนึ่ง และจะต้องรู้ด้วยว่า ข้อมูลที่จะใช้กับรูปแบบวิจัยชนิดนี้ต้องมีลักษณะอย่างไร จึงจะตรงตามข้อตกลงเบื้องต้นของการใช้รูปแบบวิจัยดังกล่าว และจะต้องมีการควบคุมตัวแปรอย่างไรจึงจะได้ผลดีที่สุดเหล่านี้เป็นต้น

สำหรับการควบคุมความแปรปรวนนั้น มีหลักที่เรียกกันในกลุ่มนักวิจัยว่า “Maximincon Principles” ซึ่งมีความหมายโดยสังเขปดังนี้

1. ทำให้ค่าความแปรปรวนเนื่องจากผลของการทดลองมีมากที่สุด (Maximization of Experimental Variance) เพื่อจะได้ทำให้ผลของการทดลองแตกต่างกันให้มากที่สุด
2. ทำให้ค่าความแปรปรวนที่ไม่ใช่ผลจากการทดลองมีน้อยที่สุด (Minimization of Error Variance) เพื่อทำให้ความคลาดเคลื่อนของการทดลองมีน้อยที่สุด
3. ทำการควบคุมตัวแปรภายนอก (Control of Extraneous Variables) เพื่อทำให้แน่ใจได้ว่า ผลที่เกิดขึ้นเนื่องมาจากผลของการทดลองเท่านั้น การวิจัยนั้นการควบคุมตัวแปรภายนอกหรือตัวแปรแทรกซ้อนนี้มีความสำคัญมาก และถือเป็นหัวใจในการวิจัย ไม่ว่าจะเป็นการวิจัยในรูปแบบใดก็ตาม ดังนั้น ผู้วิจัยควรให้ความสำคัญในเรื่องการควบคุมตัวแปรเหล่านี้ให้มากมิฉะนั้นแล้ว ผลของการวิจัยจะมีความจำกัดมาก และอาจจะเป็นที่น่าสงสัยได้ว่าไม่เป็นไปตามข้อที่ค้นพบ

อนึ่ง วิธีการควบคุมตัวแปรนั้นมีมากมายหลายวิธี แล้วแต่รูปแบบของการวิจัย ซึ่งยิ่งซับซ้อน ก็เพื่อลดความแทรกซ้อนของตัวแปร หรือเพื่อให้มีความผิดพลาดในข้อที่ 2 มีน้อยที่สุดเท่าที่จะทำได้นั่นเอง ในทางปฏิบัติทั่วไปมักเริ่มด้วย 1) การสุ่มตัวอย่าง (randomization) 2) การทำให้ตัวแปรถ่วงดุลย์ ซึ่งกันและกัน (counterbalance) 3) การทำให้กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะเหมือนกันที่สุด เช่น การจับคู่ (matching) 4) การทดสอบก่อนการทดลอง (pretesting) และ 5) การควบคุมทางสถิติ เช่น ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Cova-

riance) เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ผู้ทำการวิจัยควรต้องทำการศึกษาก่อนลงมือทำการวิจัยด้วย ก็จะเป็นการดีมาก

4. เกณฑ์ในการประเมินประสิทธิภาพของแบบวิจัย

ก่อนที่จะทำการวิจัยจริงเราอาจทำการประเมินประสิทธิภาพของแบบวิจัยที่เราใช้อยู่ได้ โดยอาศัยเกณฑ์ต่อไปนี้

1. ผลของการวิจัยจะตอบปัญหาในการวิจัยได้หรือไม่ เกณฑ์ข้อนี้สำคัญมาก เพราะว่าการทำการวิจัยนั้นก็เพื่อจุดประสงค์ดังกล่าวนั้น หากว่าแบบวิจัยไม่อาจให้คำตอบที่ต้องการวิจัยได้แล้วการวิจัยก็ถือว่าล้มเหลว

2. แบบการวิจัยสามารถควบคุมตัวแปรภายนอกได้หรือไม่ เกณฑ์ข้อนี้สำคัญมาก สำหรับงานวิจัยทุกประเภท โดยเฉพาะการวิจัยเชิงทดลอง ทั้งนี้เพราะว่า หากไม่อาจควบคุมตัวแปรได้แล้วเราไม่อาจกล่าวได้ว่า ผลของการวิจัยนั้นเกิดจากสิ่งที่เราต้องการทดสอบจริงหรือไม่ แม้แต่การวิจัยแบบสำรวจ เกณฑ์ข้อนี้ก็สำคัญ เพราะเราต้องให้แน่ใจว่าผลของการสำรวจนั้นได้จากความคิดเห็นอย่างบริสุทธิ์ของผู้ให้ข้อมูล ไม่มีอคติหรืออิทธิพลอื่นแฝงอยู่ เป็นต้น

3. แบบวิจัยมีความตรงภายในหรือไม่ ความตรงภายใน (internal validity) ของการวิจัยหมายถึง ผลของการวิจัยนั้นเกิดจากอิทธิพลของตัวแปรต้นที่ต้องการศึกษาเพียงเท่านั้น ไม่ใช่เกิดจากอิทธิพลของตัวแปรอื่นใด ผู้วิจัยควรต้องพิจารณาด้วยว่า แบบวิจัยที่จะใช้เพื่อการวิจัยนั้นจะทำให้เชื่อได้อย่างไรว่า มีความตรงภายในให้ได้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการวิจัยจะเป็นรูปแบบใด Campbell และ Stanley (Campbell and Stanley, 1963 : 5) กล่าวว่าสิ่งที่จะทำให้ความตรงภายในของการวิจัยลดน้อยลง ได้แก่

1. เหตุการณ์บางอย่างระหว่างการศึกษา (history) ที่ส่งผลกระทบโดยตรงหรือโดยทางอ้อมแก่ผลการวิจัย

2. วุฒิภาวะ (maturation) ได้แก่ ความเจริญเติบโตของกลุ่มตัวอย่างทำให้เกิดผลกระทบต่อการวิจัย เช่น คนมีอายุมากขึ้น พัฒนาการทางภาษามีมากขึ้น อาจส่งผลกระทบต่อการศึกษาที่เกี่ยวกับการเรียนทางภาษาได้ง่าย เป็นต้น

3. การทดสอบ (testing) การทดสอบครั้งแรกอาจทำให้มีผลต่อการสอบครั้งที่สอง สำหรับแบบสอบเดียวกัน หรือแบบสอบคู่ขนานกันได้

4. การเปลี่ยนเครื่องมือการวัด (instrumentation) การวัดตัวแปรเดียวกันด้วยเครื่องมือต่างกัน หรือเปลี่ยนแปลงเกณฑ์การวัดทำให้กระทบผลการวิจัยได้ง่าย

5. การถดถอยทางสถิติ (statistical regression) ผู้ที่สอบได้คะแนนมากก็มีแนวโน้มจะสอบได้คะแนนน้อยในภายหลัง แต่ผู้ที่สอบได้คะแนนน้อยมักสอบได้คะแนนมากในภายหลัง ทั้งนี้เป็นผลจากทางจิตวิทยาไม่ใช่จากการวิจัย

6. การเลือกตัวอย่าง (selection) การเลือกตัวอย่างที่ไม่เป็นตัวแทนของประชากรที่ต้องการอ้างอิงผลการวิจัย จะทำให้ผลการวิจัยไม่ได้ผลเที่ยงตรง

7. การสูญหายของตัวอย่าง (experimental mortality) การที่ตัวอย่างของการวิจัยสูญหายไประหว่างการวิจัย อาจทำให้ผลการวิจัยไม่น่าเชื่อถือ เพราะว่าการทดสอบทางสถิติไม่มีความเที่ยงตรงเพียงพอ (อาจทำให้ power ของ test ต่ำ)

8. เกิดอันตรกิริยาระหว่างการเลือกตัวอย่าง และวุฒิภาวะของตัวอย่าง (selection-maturation interaction) หรือระหว่างตัวแปรอื่น ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งจะส่งผลให้เกิดมีอิทธิพลแทรกซ้อนต่อตัวแปรตามที่เรากำลังการศึกษา อันทำให้ความทรงภายในลดน้อยลง

4. แบบวิจัยนั้นมีความทรงภายนอกหรือไม่ ความทรงภายนอก (external validity) ของการวิจัยหมายถึง ผลของการวิจัยนั้นอ้างอิง (generalize) ไปยังประชากรของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการวิจัยได้หรือไม่ และถ้าสามารถอ้างอิงได้จะต้องมีเงื่อนไขอย่างใดบ้าง

Bracht และ Glass (Bracht and Glass, 1968 : 438) ได้แบ่งชนิดของความทรงภายนอกออกเป็น 5 ชนิด และตัวแปรที่มีผลกระทบต่อความทรงดังกล่าว แต่ละอย่างมีต่างกันดังนี้

1. ความตรงเชิงประชากร (population validity) คือ ความสามารถในการอ้างอิงผลการวิจัยไปยังประชากรเป้าหมายได้ สิ่งที่ทำให้ความตรงเชิงประชากรลดน้อยลงได้แก่

1. ความแตกต่างกันของกลุ่มตัวอย่าง (accessible population) กับกลุ่มประชากรเป้าหมาย (target population)

2. เกิดอันตรกิริยาระหว่างผลการทดลองกับลักษณะบางอย่างของบุคคลในกลุ่มตัวอย่างเมื่อผลการทดลองมีความแตกต่างกันมาก อาจทำให้ผลการวิจัยได้ผลตรงกันข้าม หากว่ากลุ่มตัวอย่างแตกต่างกัน

2. ความตรงเชิงนิเวศ (ecological validity) คือ ความสามารถในการอ้างอิงผลการวิจัยไปยังกลุ่มประชากรเป้าหมายภายใต้เงื่อนไขบางประการได้ สิ่งที่ทำให้ความตรงชนิดนี้ลดลงได้แก่

1. การบรรยายสภาพของตัวอย่างการวิจัยไม่ชัดเจนเพียงพอที่จะนำผลการวิจัยไปอ้างอิงกับกลุ่มตัวอย่างอื่นได้

2. การทำการทดลองหลาย ๆ อย่างพร้อม ๆ กัน ทำให้ผลการวิจัยไม่อาจอ้างอิงได้ว่าผลเกิดจากตัวแปรใดแน่

3. เกิด Hawthorn Effects คือ เกิดจากการที่กลุ่มตัวอย่างมีลักษณะบางอย่างต่างจากเดิม เพราะการเข้าใจการวิจัยผิด

4. เกิดจากผลของนวัตกรรมและการรบกวน (novelty and disruption effects) ผลของการวิจัยอาจเกิดจากที่ตัวอย่างกระตือรือร้น หรือถูกรบกวนจากนวัตกรรมใหม่ ๆ ที่มาถึงจุดความสนใจของกลุ่มตัวอย่าง

5. เกิดจากผลกระทบของตัวผู้ทำการวิจัย (experimental effects) บุคลิกภาพของผู้ทำการวิจัย อาจมีผลกระทบต่อการศึกษา เช่น ความคุ้นเคย ความเกรงใจ หรืออคติของผู้ทำการวิจัย

6. ผลจากการกระตุ้นของการทดสอบกายแรก (pretest sensitization) การทดสอบกายแรกอาจทำให้ผลการทดสอบกายหลังแตกต่างจากการที่ทดสอบโดยไม่มีการทดสอบกายแรกโดยเฉพาะในกรณีที่มีการเปรียบเทียบ ผลการทดลองต่างเวลาและสถานที่เพื่อการอ้างอิง

7. ผลกระทบจากการกระตุ้นของการทดสอบกายหลัง (posttest sensitizations) การวิจัยบางอย่างอาจไม่ได้ผลตามที่ต้องการ หากว่าไม่มีการทดสอบกายหลัง

8. ผลจากอันตรกิริยาระหว่างผลการทดลองและเหตุการณ์บางอย่าง (interaction of history and treatment effects) เหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้คาดหวังอาจมีผลกระทบต่อผลการวิจัย เช่น นิสิตอาจแสดงเจตคติไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ เพราะว่ามีประสบการณ์ทรมานอเมริกันในประเทศ เป็นต้น

9. ผลจากการวัดตัวแปรตาม (measurement of the dependent variable) การวัดตัวแปรตามด้วยเครื่องมือต่างชนิดกันอาจได้ผลต่างกัน

10. ผลของการวัดผลการทดลองต่างวาระกัน อาจทำให้ผลของการวิจัยแตกต่างกันได้ และทำให้การอ้างอิงผิดพลาดได้

ผู้อ่านอาจสังเกตได้ว่า ผลกระทบบางอย่างที่ทำให้ความตรงภายในลดน้อยลง อาจทำให้เกิดผลกระทบความตรงภายนอกด้วยก็เป็นได้ เช่น ผลกระทบจากการทดสอบภายในครั้งแรก หรือผลกระทบจากอันตรกิริยาของเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดหวังกับผลการวิจัย เป็นต้น

5. เกณฑ์การประเมินผลงานวิจัย

ภายหลังจากที่ผู้วิจัยทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ควรจะประเมินงานวิจัยนั้นด้วยว่าเหมาะสมหรือไม่ ปกติแล้วเป็นการยากที่จะกล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลงานวิจัยทุก ๆ อย่างด้วยเกณฑ์เดียวกัน เพราะงานวิจัยแต่ละอย่างมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกัน แต่ก็พอจะกล่าวได้ว่า เกณฑ์ทั่ว ๆ ไปเพื่อการประเมินผลงานวิจัยมีดังนี้ (Fuchs, 1980 : 115)

1. งานวิจัยนั้นเป็นงานวิจัยชนิดใด
2. บทคัดย่อมีความสมบูรณ์ในตัวเองหรือไม่
3. บทนำของงานวิจัยให้สาระเพียงพอที่จะทำให้เข้าใจงานวิจัยนั้นหรือไม่
4. งานวิจัยนั้น ผู้วิจัยได้บ่งชี้ถึงความสำคัญของผลของการวิจัยหรือไม่
5. ปัญหาในการวิจัยบ่งชี้ถึงจุดประสงค์ของการทำการวิจัยหรือไม่ และมีความสัมพันธ์กับบทนำที่กล่าวไว้แล้วหรือไม่
6. ขั้นตอนในการทำการวิจัยชัดเจนหรือไม่
7. ผลของการวิจัยอธิบายในแง่ปริมาณหรือคุณภาพอย่างเหมาะสมหรือไม่
8. ผู้ทำการวิจัยได้อภิปรายผลของการวิจัยอย่างเพียงพอหรือไม่

ในกรณีที่เป็นงานวิจัยบางอย่าง เช่น งานวิจัยเชิงทดลอง หรืองานวิจัยสำรวจ หรืองานวิจัยอื่นที่มีธรรมชาติคล้ายคลึงกัน เกณฑ์ในการประเมินต่อไปนี้จะพิจารณาประกอบด้วย คือ

1. สมมติฐานได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนหรือไม่ และถูกต้องตามแบบนิยามกันทั่วไปหรือไม่
2. ระดับความมีนัยสำคัญ กำหนดไว้ชัดเจนหรือไม่
3. สถิติที่ใช้เหมาะสมกับการรูปแบบการวิจัยหรือไม่
4. ตารางแสดงผลการวิจัยแสดงไว้ชัดเจนหรือไม่

5. ผลของการวิจัยมีความสัมพันธ์กับแนวทางการนำไปประยุกต์ใช้ เพื่อการสอนบ้างหรือไม่ และความสัมพันธ์นี้สมเหตุสมผลหรือไม่
6. มีปัจจัยใดที่กระทบความตรงภายในและภายนอกของแบบการวิจัยหรือไม่
7. ในกรณีที่เป็นการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์ แหล่งข้อมูลเป็นแหล่งปฐมภูมิ หรือแหล่งทุติยภูมิ
8. การสุ่มตัวอย่างเหมาะสมหรือไม่ และขนาดของตัวอย่างเพียงพอหรือไม่
9. เครื่องมือในการวิจัย ผู้สร้างได้บอกถึงวิธีการสร้าง และหาความตรง (Validity) และความเที่ยง (Reliability) อย่างชัดเจนหรือไม่ และเครื่องมือเหล่านั้นน่าเชื่อถือหรือไม่
10. รูปแบบในการเสนองานวิจัยเป็นไปตามความนิยมทั่วไปหรือไม่ และมีความชัดเจนต่อเนื่อง และกระทัดรัดดีหรือไม่

สรุปแล้วในการจะทำการวิจัยนั้น ผู้วิจัยจะต้องมีความรู้หลาย ๆ อย่างดังกล่าไปแล้ว เช่น ต้องรู้ว่าจะหาหัวข้อวิจัยได้จากที่ใด ลักษณะหัวข้อวิจัยที่ดีเป็นอย่างไร การควบคุมตัวแปรภายนอกหรือตัวแปรแทรกซ้อนทำได้อย่างไร การออกแบบการวิจัยทำเพื่ออะไร จะออกแบบวิจัยที่เหมาะสมได้อย่างไร จะประเมินรูปแบบการวิจัยได้อย่างไร และจะประเมินงานวิจัยที่เสร็จแล้วได้อย่างไร เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นเพียงส่วนน้อยที่จำเป็นต่อการทำการวิจัยที่ดี ความรู้ที่ผู้สนใจจะทำการวิจัยน่าจะศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม คือ 1) การสร้างเครื่องมือเพื่อการวัดและทดสอบตัวแปรที่ต้องการเพื่อวิจัย 2) การออกแบบวิจัย (research design) ในรูปแบบต่าง ๆ กัน เช่น การวิจัยแบบทดลอง แบบกึ่งทดลอง และแบบบรรยาย เป็นต้น และ 3) การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมเพื่อการวิจัยรวมทั้งการเข้าใจความหมายของค่าสถิติต่าง ๆ เป็นต้น ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การจะทำงานวิจัยที่ดีได้นั้นต้องอาศัยความรู้ความสามารถทั้งด้านเนื้อหาของศาสตร์ที่สนใจ (subject matter) ที่ทุก ๆ ท่านมีความเชี่ยวชาญอยู่แล้ว รวมทั้งความรู้ความสามารถด้านวิธีการวิจัย (research methodology) ด้วย ซึ่งก็ไม่ใช่เรื่องที่ยากเกินไปสำหรับท่านที่มีความตั้งใจจริง

เอกสารอ้างอิง

1. ไพฑูรย์ สินดารัตน์ และสำลี ทองทิว (บรรณาธิการ) *คู่มือการวิจัยทางการศึกษา* สำหรับงานบัณฑิตศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523.
 2. สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. *การวิจัยเชิงบรรยาย* ภาควิชาวิจัย ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524
 3. Bracht, G.H. and G.V. Glass, "The External Validity of Experiments" *American Educational Research Journal*. Vol. 5., No. 4, 1968.
 4. Campbell, D.T. and J.C. Stanley, *Experimental and Quasi-Experimental Designs for Research*, Chicago : Rand McNally Co, 1963.
 5. Fuchs, G.E., *Evaluating Educational Research*, Washington: University Press of America, 1980.
 6. Kerlinge, F.N., *Foundation of Behavioural Research*, N.Y. : Holt, Rinehart, 1973
- **** หนังสือที่แนะนำให้ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการวิจัย อุทุมพร ทองอุไทย แผนวิเคราะห์ข้อมูลพฤติกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523

ทิศทางของการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษา

อัจฉรา วงศ์โสธร

การวิจัยและพัฒนา (Research and Development/R+D) เป็นหัวใจของการพัฒนาการเรียนการสอนภาษา เนื่องจากการวิจัยเป็นการแสวงหาทางวิชาการเพื่อปรับปรุงและคุณภาพของสาขาวิชา ในการปฏิบัติงานใด ๆ ถ้าขาดการวิจัย การปฏิบัติงานนั้น ๆ ก็เหมือนอยู่ในความมืด เพราะขาดหลักการพื้นฐานและวิธีทางสำหรับการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการปฏิบัติงาน

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการประมวลความคิดเห็นและข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนาทางการเรียนการสอนภาษา คณะกรรมการประสานงานวิชาการระดับชาติของสถาบัน จึงมีมติให้มีการจัดการประชุมทางวิชาการเรื่อง “แนวโน้มของการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาขึ้นในเดือนตุลาคม พ.ศ. 2525 โดยมี การบรรยายและอภิปรายของวิทยากรจากสถาบันต่าง ๆ ได้แก่ สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรมการฝึกหัดครู มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช มหาวิทยาลัยศิลปากร สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และวิทยาลัยครูธนบุรี

จากการประชุมทางวิชาการครั้งนี้ทำให้ได้ภาพเกี่ยวกับทิศทางที่ควรเป็นของการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาในต่างประเทศ ปัญหาและข้อเสนอแนะซึ่งจะขอนำมาประมวลสรุปไว้ในบทความนี้

ทิศทางของการวิจัย ควรจะให้ความสำคัญต่อการวิจัยในเรื่องต่อไปนี้

1. Language Acquisition ควรศึกษาขั้นตอนการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาว่าเป็นอย่างไร เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสอนภาษาได้ดียิ่งขึ้น

2. Culture ควรทำความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมและคุณค่าของวัฒนธรรมที่มีต่อสังคม รวมทั้งวิธีการที่เหมาะสมเพื่อปรับความเข้าใจในเรื่องวัฒนธรรมของชาติ

3. Teaching and Learning Process ควรมีการวิจัยนวัตกรรม (innovation) การเรียนการสอนภาษาหรือการค้นพบและเปลี่ยนแปลงใหม่ โดยเฉพาะเพื่อสนับสนุนให้เปลี่ยนจาก Teacher-Centered เป็น Learner-Centered

4. Curriculum Evaluation ควรมีการวิจัยเรื่องความต่อเนื่องของการเรียนการสอนภาษาแต่ละระดับ และเพื่อคว่ำบาตรลู่ตู่ประสงค์และนโยบายการศึกษาที่ต้งไว้หรือไม่

ปัญหาของการวิจัย

การทำการวิจัยด้านการเรียนการสอน ประสบปัญหาทางค่านบุคลากร เวลา ทุนทรัพย์ การบริหาร ความร่วมมือ และการประชาสัมพันธ์เผยแพร่

ด้านบุคลากร ส่วนใหญ่แต่ละหน่วยงานจะสนใจที่จะทำวิจัยมาก แต่ก็มีปัญหาทางด้านขาดความรู้ทางเทคนิคการวิจัย ตลอดจนขาดความรู้ทางด้านสถิติ

ด้านเวลา อาจารย์แต่ละสถาบันมีเวลาจำกัด ชั่วโมงสอนมีมาก และเวลาที่เหลือส่วนมากจะต้องใช้ในการเตรียมการสอน

ด้านการบริหาร ผู้บริหารของทุกสถาบันเล็งเห็นความสำคัญของงานวิจัย และให้ความสนับสนุนทั้งงานวิจัยระดับสถาบัน และงานวิจัยส่วนตัว แต่ก็มีปัญหาด้านขั้นตอนการขออนุมัติทำการวิจัย ซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละสถาบัน ซึ่งจะต้องผ่านคณะกรรมการของแต่ละสถาบันที่เป็นเจ้าสังกัดไปจนกระทั่งระดับทบวง ฯ เพื่อตรวจสอบว่าจะซับซ้อนกับที่ศึกษาหรือไม่ โดยจะใช้เวลาประมาณ 1 ปี

ด้านการประชาสัมพันธ์เผยแพร่ ยังไม่มีการเผยแพร่ผลงานวิจัยให้เป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอนภาษา และขาดการประสานงานในด้านการเผยแพร่ข่าวสารผลงานวิจัย ทำให้เกิดการวิจัยซ้ำซ้อน

ทางด้านทุนทรัพย์ทุกสถาบันไม่ค่อยมีปัญหาทางด้านนี้ เนื่องจากหาทุนวิจัยได้จากแหล่งเงินทุนต่าง ๆ เช่น สถาบันภาษา สามารถขอทุนได้จากทุนรัชดาภิเษกสมโภช งบประมาณแผ่นดิน และเงินทุนสถาบันภาษา ซึ่งมีงบประมาณสำหรับอาจารย์ที่ทำการวิจัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-

วิโรฒ ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดินและสภาวิจัย สำหรับมหาวิทยาลัยมหิดล มีเงินอุดหนุนจากคณะ และจะให้ทุนวิจัยทุนละไม่เกิน 10,000 บาท

ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุง

ด้านการประสานงานและเผยแพร่

— ควรมีการประสานงานกับหน่วยงานของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อเผยแพร่ผลงานวิจัยในระดับมหาวิทยาลัยไปสู่ระดับมัธยมและประถมศึกษา เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงหลักสูตรและวิธีสอน

— ควรมีหน่วยงานที่เป็นคลังข้อมูล (Data Bank) ที่จะเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการวิจัยด้านการเรียนการสอนภาษาไทยทุกระดับ เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการวิจัย และเพื่อป้องกันการซ้ำซ้อน

— ควรมีการเผยแพร่ผลงานวิจัยที่ดีเด่นของแต่ละสถาบันขึ้น ในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น นำบทคัดย่อ (abstracts) ของผลงานวิจัยนั้น ๆ มาลงเผยแพร่ในหนังสือวารสารต่าง ๆ หรืออาจจะรวบรวมงานวิจัยของแต่ละสถาบัน ส่งให้สมาคมครูภาษาอังกฤษแห่งประเทศไทย (Thai TESOL) เพื่อพิมพ์ลงในวารสารของสมาคม

— จัดทำบรรณานุกรมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับ หรือมีหน่วยงานที่รวบรวมและวิเคราะห์ผลงานวิจัยของสถาบันต่าง ๆ ในรอบ 20 ปี

ด้านขอบเขตของการวิจัย ควรมีการกำหนดขอบเขตของการวิจัย

— แต่ละสถาบันควรแบ่งงานกันทำโดยทำการวิจัยในขอบเขตและเนื้อหาที่ต่างกัน เช่น สถาบันภาษา ทำในด้านการเรียนรู้ภาษาเชิงปฏิบัตินิยม (Pragmatics) เป็นต้น หรือมีแผนแม่บทใหญ่ที่กำหนดแนวทางในการทำวิจัย

— ในการทำวิจัย ควรทำในหัวข้อใหญ่ และเป็นโครงการต่อเนื่อง เพื่อจะได้ทำการวิจัยเรื่องที่สำคัญ อันมีผลกระทบที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศโดยรวม

ด้านการฝึกอบรม

— ควรมีการจัดประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop) ทางการวิจัยในหมู่ที่ผู้มีความสนใจร่วมกันในเนื้อหาเดียวกัน

- ควรมีการจัดสัมมนาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของภาษาและวัฒนธรรมซึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษา
- ควรจัดอบรมเกี่ยวกับการเขียนโครงการวิจัย (research proposal) เทคนิคการวิจัย และสถิติเบื้องต้น

ในการประชุมวิชาการครั้งนี้ ผู้เขียนได้เสนอบทความประมวลทิศทางของการวิจัยทางการทดลอง ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอนภาษาดังนี้ :-

ทั้งทางภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ การทดสอบภาษาควรจัดอยู่ในศาสตร์แขนงภาษาศาสตร์ประยุกต์ เพราะเนื้อหาวิชามีความคาบเกี่ยวระหว่างการวิเคราะห์ภาษา โดยใช้ระเบียบวิธีของภาษาศาสตร์ และวิธีการเรียนการสอน แต่ทว่าตามความเป็นจริงแล้ว การทดสอบทางภาษายังห่างไกลจากศาสตร์แขนงดังกล่าวมาก เนื่องจากความยึดติดอยู่กับระเบียบวิธีการวัดผลทางการศึกษา เช่น สถิติวิเคราะห์จากค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก ความเชื่อถือได้และความเที่ยงตรงแบบคู่ขนาน เป็นต้น และยังมี การทดสอบที่ยังซับซ้อนด้วยสถิติ ทำให้ครูผู้สอนภาษาซึ่งไม่มีพื้นฐานทางสถิติขยาด และไม่เห็นความเกี่ยวข้องของการทดสอบ กับการเรียนการสอน (Alderson 1981) บ้างก็เห็นว่าการทดสอบเป็นเรื่องของการบริหาร ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนแต่ประการใด การทดสอบจึงมิได้วิวัฒนาการตามวิธีการเรียนการสอนเท่าที่ควรจะเป็น

Spolsky (1975) ได้ลำดับขั้นตอนของการวิวัฒนาการของการทดสอบว่ามี 3 สมัยด้วยกัน คือ สมัย Pre-Scientific ซึ่งมีการทดสอบแปลและอ่าน-เขียน โดยยึดถือแม่แบบภาษาศาสตร์กรีกและละติน การให้คะแนนก็กำหนดโดยผู้สอนแต่เพียงผู้เดียว โดยใช้วิธี impressionistic marking หรือ subjective grading

สมัยต่อมาคือสมัย psychometric-structuralist ซึ่งร่วมกับสมัยภาษาศาสตร์โครงสร้าง (Structuralist linguistics) และภาษาศาสตร์เปรียบเทียบ (contrastive linguistics) และจิตวิทยาการเรียนการสอนแบบ behaviorism ซึ่งเห็นว่าพฤติกรรมทุกอย่างของคนและสัตว์เกิดขึ้นจากตัวกระตุ้น (stimuli) รอบ ๆ ด้านการทดสอบภาษาในสมัยนี้เน้นการวิเคราะห์ภาษาโดยใช้การทดสอบแบบจุดภาษา (Discrete-point test) เช่น สอบศัพท์ สอบฟังและแยกเสียงและสอบกฎไวยากรณ์ เฉพาะเรื่อง ทั้งยังให้ความสำคัญทางสถิติวิเคราะห์ข้อทดสอบ ซึ่งเป็นการวัดผลของภาษาศาสตร์

การทดสอบจึงเป็นเรื่องของนักจิตมิติ (psychometrician) มากกว่าครูผู้สอนภาษา ซึ่งไม่มีพื้นฐานทางสถิติ และทำให้เกิดว่าการทดสอบภาษาและการเรียนการสอนเป็นคนละเรื่องกัน

สมัยที่สามหรือสมัยปัจจุบันคือสมัย psycholinguistic–sociolinguistic–communicative ซึ่ง Morrow (1981) เรียกว่าเป็นยุค The Promised Land การทดสอบหันมาเน้นความจริงต่อสถานการณ์ที่ใช้ภาษาจริง ๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับภาษาศาสตร์เชิงสังคม (sociolinguistics) และวิธีการเรียนการสอนภาษา ซึ่งเน้นความสามารถในการสื่อความหมาย (communicative competence) ของผู้เรียน โดยใช้หลักการสอนแบบให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นโดยสื่อความคิด และความหมายทางภาษาได้ (Notional–Functional Approach)

ทิศทางของการวิจัยด้านการทดสอบภาษา ก็ได้หันเหไปจากการเน้นตัวค่าสถิติวิเคราะห์ของสมัยที่สอง เช่น การหาค่าความเชื่อถือได้แบบมั่นคงภายใน (internal consistency) และความเที่ยงตรงแบบคู่ขนาน (concurrent validity) เพราะสถิติวิเคราะห์ดังกล่าวยึดมั่นอยู่กับกลุ่มตัวอย่าง (sample group) และความเป็นมาตรฐานของเกณฑ์ภายนอก หรือแบบทดสอบฉบับอื่น ซึ่งอาจจะไม่มีความคล้ายคลึงแต่ประการใด กับแบบทดสอบทางภาษาที่เน้นเรื่องการสื่อความหมายเป็นสำคัญ แนวโน้มของการวิจัยทางการทดลอง จึงเป็นไปในเรื่องต่อไปนี้

1. การหา construct validity หรือความเที่ยงตรงเชิงทฤษฎีของข้อทดลอง
2. การสร้างแบบทดสอบทักษะรวม (integrative test) และแบบมหภาษา (macro–language) ซึ่งวัดความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาทำเนียบ (register) ต่าง ๆ ลีลา (style) ต่าง ๆ และเพื่อวัตถุประสงค์ (function) ต่าง ๆ และการทดสอบการใช้ภาษาอย่างแท้จริง (production–performance test)
3. การทดสอบภาษาเฉพาะกิจ (specific purpose language Testing) เช่น ภาษาการธุรกิจ เพื่อการเดินอากาศ เป็นต้น
4. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเนื้อความ (Discourse Analysis) และการทดสอบลักษณะของภาษา เช่น ความเชื่อมโยงของเนื้อความ (linking) ความผสมผสานสัมพันธ์ของเนื้อความ (cohesion)

5. การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษาที่ไม่ลำเอียงต่อชนกลุ่มใด ๆ กลุ่มหนึ่ง ที่มาจากวัฒนธรรมต่างกัน (culture-fair language proficiency testing)

6. การสร้างแบบทดสอบทางภาษา และการกำหนดจุดตัดของคะแนน (cut-off score) ที่จะบ่งได้ว่าคะแนนที่ได้นั้นหมายถึงระดับความสามารถในการใช้ภาษาระดับใด เช่น งานสร้าง Objective-graded testing ของ Buckby (1981) เป็นต้น

7. การหาวิธีการวิเคราะห์ข้อสอบโดยสถิติวิธีใหม่ที่ไม่ยึดกลุ่ม (sample free) เช่น Rasch model

8. การวิเคราะห์องค์ประกอบของความสามารถทางภาษาว่า มีด้านจิตใจความรู้สึกนึกคิด (affective Aspect) ปนอยู่ด้วยมากน้อยเพียงใดหรือไม่

9. ความสัมพันธ์ของการทดสอบทางภาษา และการเรียนการสอนภาษา ซึ่งเป็นสิ่งที่แยกออกจากกันไม่ได้ การทดสอบวัตถุประสงค์ขั้นสรุปของการเรียนการสอน (outcome objective) และการทดสอบวัตถุประสงค์ขั้นปฏิบัติการการเรียนการสอน (enabling objectives)

เพื่อเป็นการขยายความเกี่ยวกับทิศทางการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษา จึงขอแนะนำแนวทางของการวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาตามที่สถาบันภาษาได้กำหนดไว้สำหรับแผนพัฒนา ระยะที่ 5 (2525-2529) เป็นโครงการแม่บทได้กำหนดให้เป็นเรื่องของการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีสังเขปเนื้อหาของการวิจัยเป็น 5 สาขาวิชาลงไว้ในบทความนี้ ดังนี้

การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (The Development of Teaching and Learning English as a Foreign Language)

1. วิธีการเรียนการสอนภาษา (Methodology)
2. จิตวิทยาของการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition)
3. การเรียนรู้ภาษาเชิงปฏิบัตินิยม (Pragmatics)
4. การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษา (Language Testing and Evaluation)

5. การวางแผนนโยบายเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ (Language Policy)
 ยังมีรายละเอียดดังนี้ :-

1. วิธีการเรียนการสอน (Methodology)

การศึกษาเกี่ยวกับวิธีการชั้นตอนแบบต่าง ๆ ของระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เช่น การวิจัยเชิงเปรียบเทียบระหว่างการเรียนรู้การอ่านอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล กับการเรียนแบบมีผู้สอนทุกชั้นตอน การศึกษาเรื่องผลสัมฤทธิ์ในการฟังเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา กับการฝึกฟังเสียงโดยไม่ต้องใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา โดยมีครูผู้สอนเปิดเทปประกอบกับการใช้ Tape Library ซึ่งให้ผู้เรียนได้มีโอกาสนำเทปไปฝึกฟังเองนอกเวลาเรียน

หัวข้อวิจัยสำหรับแผนพัฒนา ฯ ระยะที่ 5 ในสาขาวิชานี้ มีดังนี้

- 1.1 การวิจัยเกี่ยวกับปัญหาในการเขียนอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และการประเมินผลบทเรียนฝึกเขียนสร้างขึ้น
- 1.2 การวิจัยเชิงเปรียบเทียบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการฝึกฟังเสียงภาษาอังกฤษโดยระบบต่าง ๆ
- 1.3 การวิจัยเชิงเปรียบเทียบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล โดยการใช้วิธีการเรียนการสอนระบบต่าง ๆ

2. จิตวิทยาของการเรียนรู้ภาษา (Language Acquisition)

การศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบทางด้านเชาวน์ปัญญา ทักษะสติ แรงจูงใจ และขั้นตอนของการรู้ภาษาต่างประเทศและ bilingualism ซึ่งจะให้คำอธิบายเกี่ยวกับพื้นฐานทางจิตวิทยาของการเรียนรู้ภาษา และอิทธิพลของตัวแปรทางจิตวิทยาที่มีต่อการเรียนรู้ภาษา

หัวข้อวิจัยสำหรับแผนพัฒนา ฯ ระยะที่ 5 ในสาขาวิชานี้ มีดังนี้

- 2.1 การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียน และความถนัดในการเรียนภาษาของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ กับการสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล
- 2.2 การศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยในระดับต่าง ๆ

- 2.3 การศึกษาทัศนคติของนักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย
- 2.4 การศึกษาความสัมพันธ์ของทักษะ อ่าน เขียน และแปล และความสัมพันธ์ขององค์ประกอบทางภาษาต้นศัพท์ และโครงสร้างกับทักษะในการสื่อและรับภาษา

3. การเรียนรู้เชิงปฏิบัตินิยม (Pragmatics)

การศึกษาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมทางสังคม ทั้งในแนวตั้ง เช่น ระดับชั้นทางสังคม และในแนวนอน เช่น สาขาวิชาที่เรียนหรือประกอบอาชีพว่า มีความเกี่ยวข้องกับการทำเนียบภาษา (register) หรือลักษณะรูปแบบทางภาษา (style) ที่นักศึกษาไทยเรียนและใช้อยู่ว่าเป็นแบบใด และมีปริมาณเพียงใด

หัวข้องานวิจัยของแผนพัฒนาฯ ระยะที่ 5 ในสาขาวิชานี้ มีดังนี้

- 3.1 รูปแบบภาษาอังกฤษต่าง ๆ (English Variety) ที่มีการจัดการเรียนการสอนในชั้นอุดมศึกษา
- 3.2 ความต้องการและความสนใจของนักศึกษาไทยในการใช้ทำเนียบภาษาอังกฤษต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

4. การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษา (Language Testing and Evaluation)

การสร้างแบบทดสอบภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนและการวิจัย เช่น แบบทดสอบสัมฤทธิ์ แบบทดสอบวัดความก้าวหน้าในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษ ตลอดจนการประเมินผลโครงการแบบปฏิบัติการ (formative) แบบสรุปการขั้นตอน (interim summative) และแบบสรุปการ (summative) และการประเมินผลบทเรียนที่สร้างขึ้น

หัวข้อการวิจัยในแผนพัฒนาฯ ระยะที่ 5 ในสาขาวิชานี้ มีดังนี้

- 4.1 การประเมินผลรายวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรของสถาบันภาษา
- 4.2 การประเมินผลบทเรียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น เพื่อใช้ในรายวิชาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรของสถาบันภาษา
- 4.3 การสร้างคลังข้อสอบ โดยใช้ traditional model และ Rasch model

5. การวางแผนนโยบายเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

การศึกษาสำรวจความคิดเห็นของผู้ที่อยู่ในวงการศึกษาเกี่ยวกับปัญหา และความต้องการทางวิชาการด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การกำหนดแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การสำรวจความต้องการให้มีการจัดตั้งหน่วยงานประสานงานระดับชาติ เพื่อดำเนินงานทางวิชาการด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และเพื่อกำหนดแนวทางของการจัดตั้งหน่วยงานประสานงาน ซึ่งจะรับผิดชอบทางด้านการวิจัย และการบริการทางวิชาการด้านนี้

หัวข้องานวิจัยสำหรับแผนพัฒนา ฯ ระยะที่ 5 ในสาขาวิชา^๕ มีดังนี้

5.1 งานวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับบทบาทและสถานะของสถาบันภาษาในเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

5.2 การกำหนดแนวทางสร้างหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับบัณฑิตศึกษา ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5.3 การพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับบุคคลภายนอกของสถาบันภาษา

จากโครงการวิจัยหลักของแผนพัฒนายาระยะที่ 5 ข้างต้นจะเห็นได้ว่าหัวข้อปัญหาของการวิจัยเป็นไปในทางวิจัยประยุกต์มากกว่าการวิจัยบริสุทธิ์ ทั้งนี้เพื่อการทำผลวิจัยมาใช้ประโยชน์ต่อการพัฒนาทางวิชาการด้านการเรียนการสอนภาษา

การอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์

จากรายงานวิจัย เรื่อง “การสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์”

กัญดา ธรรมมงคล

ในโลกปัจจุบันซึ่งเต็มไปด้วยสิ่งตีพิมพ์ประเภทต่าง ๆ ทั้งในด้านการศึกษา ด้านเทคโนโลยี การบันเทิง การกีฬา การเมือง และการโฆษณาชวนเชื่อนั้น การอ่านเชิงวิจารณ์อันต้องใช้ทักษะในการวิเคราะห์ข้อมูลและใช้วิจารณญาณตัดสิน เป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญมากขึ้นเป็นลำดับ การศึกษาระดับที่สูงก็ยิ่งต้องอาศัยความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะสิ่งตีพิมพ์มีมากกว่าที่จะแปลเป็นภาษาไทยได้หมด ดังนั้นหากอ่านภาษาอังกฤษและเข้าใจเพียงต้น ๆ ก็อาจเสียเปรียบหรืออาจถูกชักจูงได้โดยง่าย ดังนั้นผู้ที่สามารถอ่านแล้ววิเคราะห์วิจารณ์ข้อความที่อ่านได้จึงได้เปรียบและมักประสบความสำเร็จทั้งในด้านการศึกษา และในอาชีพการงาน

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น โดยมากมักจะเน้นหนักในเรื่องการอ่านเพื่อความเข้าใจทั่ว ๆ ไป ซึ่งหมายถึงการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ (main idea) หรือรายละเอียดเฉพาะ (specific detail) ซึ่งเป็นการเข้าใจตามตัวอักษร (literal understanding) ส่วนการอ่านเชิงวิจารณ์ (critical reading) ซึ่งต้องใช้ทักษะการอ่านขั้นสูง (advanced reading skills) เพราะต้องเข้าใจลึกซึ้งถึงความหมายเป็นนัยที่แฝงอยู่ ต้องตีความและเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ยังมีได้รับการเอาใจใส่หรือฝึกฝนมากเท่าที่ควรทั้ง ๆ ที่การอ่านประเภทนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในการศึกษาระดับอุดมศึกษา และระดับบัณฑิตศึกษา เพราะผู้เรียนจะต้องอ่านรายงาน บทความ รายงานการวิจัย บทวิจารณ์ หรือตำราภาษาอังกฤษ

สาเหตุที่การอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ยังมิได้รับการฝึกฝนเท่าที่ควร อาจมีหลายประการด้วยกัน ประการหนึ่งเป็นเพราะว่าในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ ผู้อ่านจะต้องรู้ภาษาอังกฤษดีพอที่จะเข้าใจความหมายแฝงเร้นของผู้เขียนได้ ผู้อ่านจะต้องมีทักษะการอ่านขั้นพื้นฐาน (basic reading skills) และท้ายที่สุดผู้อ่านจะต้องมีความสามารถในการคิดวิเคราะห์วิจารณ์ (critical thinking) เพราะต้องใช้สติปัญญาไตร่ตรองวิเคราะห์ข้อความที่อ่าน

การคิดและการอ่านเชิงวิจารณ์ใช้กระบวนการแบบเดียวกัน Stauffer (1970) อ้างคำกล่าวของ Russell ว่า

“Critical reading and/or thinking is a cognitive interaction between facts and values. It's dealing with information, making conjectures about it, extrapolating from it, making educated guesses and checking those guesses against the original.”

การอ่านก็เหมือนการคิด ผู้ที่ต้องการเข้าใจเรื่องราวที่อ่านอย่างลึกซึ้ง จะต้องอ่านแบบนักคิด คือต้องใช้สติปัญญาวิเคราะห์ข้อความที่อ่าน Ennis (1962) กล่าวว่า “Critical reading is the use of critical thinking in an act of reading.”

ในต่างประเทศเองก็มีความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องการคิดเชิงวิจารณ์ว่า การคิดเชิงวิจารณ์ จะมีขึ้นไม่ได้จนกว่าบุคคลจะสะสมข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริง (factual information) ไว้ได้มากพอ ดังนั้นการเรียนการสอนในระดับต้นจึงเป็นการสอนความรู้ต่าง ๆ มากกว่า โดยเชื่อว่าต้องรู้ข้อเท็จจริงมากเสียก่อนจึงจะสอนให้คิดเชิงวิจารณ์ได้ผล ในทางตรงกันข้ามความคิดอีกแนวหนึ่งก็อ้างว่า ความคิดนั้นเป็นผลพลอยได้ ที่มาเองโดยอัตโนมัติจากการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ ไม่จำเป็นต้องมีการสอน Stauffer (1977) ซึ่งค้นคว้าเรื่องการอ่านการคิดมามากมาย มีความเห็นว่าการคิดเชิงวิจารณ์มิใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นได้เองโดยอัตโนมัติ แต่จะต้องมีการสอนและการฝึกฝน Taba และ Elsez (1967) เห็นว่าการสอนให้คิดเชิงวิจารณ์อันเป็นพื้นฐานที่สำคัญของการอ่านเชิงวิจารณ์สามารถทำได้ตั้งแต่ในระดับชั้นประถม ผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านและการศึกษาอีกหลายคนก็มีความเห็นสอดคล้องกันว่าทักษะในการอ่านเชิงวิจารณ์เริ่มสอนได้ตั้งแต่การเรียนในระดับชั้น ไม่จำเป็นต้องคอยให้อ่านได้คิเสียก่อน

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้เป็นการสอนการอ่านในภาษาแม่ (mother tongue language) ดังนั้นการฝึกให้ผู้เรียนสามารถคิดหรือวิเคราะห์สิ่งที่อ่าน จึงทำได้ทั้งในการสอนวิชาการอ่านและในวิชาเนื้อหา (content subject) เช่นสังคมศึกษา สำหรับนักเรียนไทยการสอนให้อ่านและคิดเชิงวิจารณ์ควรเริ่มได้ในภาษาไทยตั้งแต่ระดับประถมเช่นเดียวกัน ทั้งนี้จากทฤษฎีด้านการถ่ายทอด (transfer) ทักษะเชื่อกันว่าทักษะในการอ่านและการคิดหลายอย่างสามารถถ่ายทอดจากภาษาหนึ่งไปยังอีกภาษาหนึ่งได้ เมื่อเรียนการอ่านภาษาอังกฤษนักเรียนก็จะสามารถใช้ทักษะในการคิดเชิงวิจารณ์ที่ฝึกฝนในภาษาไทยมาใช้ในภาษาอังกฤษได้ไม่มากนัก

ผู้เขียนเคยสำรวจความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 2 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และพบว่านิสิตมีปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษ การวิเคราะห์ทักษะการอ่านชนิดต่าง ๆ แสดงว่านิสิตรู้ศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวนจำกัดและมีปัญหามากที่สุดด้านการอ่านเชิงวิจารณ์และการตีความ แต่การสำรวจครั้งนั้นมิได้วิเคราะห์อย่างละเอียดว่า การอ่านเชิงวิจารณ์ประเภทใดที่นิสิตมีปัญหา

เพื่อศึกษาให้ได้ข้อมูลมากขึ้นเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ของนิสิตในมหาวิทยาลัย ผู้เขียนจึงได้ศึกษาองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ของการอ่านเชิงวิจารณ์และสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ขึ้น เพื่อคว่านิสิตในที่สุดท้ายในการเรียนระดับปริญญาตรีมีความสามารถอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์เพียงใด

นิสิตที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในการทดลองแบบสอบ (pre-test) คือนิสิตจากคณะที่มีวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรบัณฑิตศึกษา และนิสิตในคณะที่มีแนวโน้มที่จะให้มีการสอบภาษาอังกฤษเพื่อคัดนิสิต (English Screening Test) ในอนาคต ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างประชากรจึงประกอบด้วยนิสิตชั้นปีที่ 4 และปีที่ 5 ในสาขาวิชาต่างจำนวน 152 คน ดังต่อไปนี้

1. สาขาสังคมศาสตร์ (Social Sciences) : คณะรัฐศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี และคณะครุศาสตร์
2. สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ (Medical Sciences) : คณะแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์
3. สาขาวิทยาศาสตร์ประยุกต์ (Applied Sciences) : คณะวิศวกรรมศาสตร์

องค์ประกอบของการอ่านเชิงวิจารณ์

องค์ประกอบของการอ่านวิจารณ์ ได้ประมวลจากผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านหลายท่านเช่น Clymer (1968), Singer (1971), Spache (1968), Adams (1977), Miller (1972), Brake (1976), Drake (1976), Cornell Critical Thinking

Test : Watson–Glaser Critical Thinking Appraisal และ CULI Reading Test Level III

Singer ได้ยกตัวอย่างตารางจัดพฤติกรรมกรรมการอ่านระดับต่าง ๆ ของ George D. Spache ซึ่งช่วยให้เข้าใจองค์ประกอบของการอ่านตั้งแต่ในระดับต้นจนถึงระดับสุดท้าย คือการอ่าน/คิดเชิงวิจารณ์ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ๑

ตาราง-Spache

ตารางที่ ๑

ตารางแสดงระดับพฤติกรรมของการอ่าน

Mental Processes	Unit	Class	Relations
Cognition (recognition of information)	Recognition that word has meaning	Recognition of sentence as complete thought	Recognition of paragraph meaning (literal idea of paragraph)
Memory. (retention of information)	Recall Specific word meanings	Recall of thoughts of sentence (reverberations)	Comprehend main idea as summation of sentences (reverberation)
Divergent Production (logical, creative ideas)	Meaning from context by inference	Selecting implied meaning of sentence	Choosing implied main idea
Convergent Production (conclusions inductive thinking)	Meaning from structure of context (i.e. appositive sentence)	Combining ideas into literal meaning of sentence	Evolving main idea as extension of topic sentence
Evaluation (critical thinking)	Acceptance or rejection of author's diction	Acceptance or rejection of author's diction	Acceptance or rejection of main idea as fact or opinion ; check author's sources ; compare with own experiences and beliefs

Systems	Transformations	Implications
Recognition of types of relationships within structure of paragraph	Underline Key words of paragraph	Recognize that there are implications in author's main idea
Summarize facts of paragraph in own words with due attention to structure	Combine recall with own associations	Choose possible implications from given alternates
Analyze author's reasons for structure	Construct rebus of paragraph; offer new titles for paragraph	Amplify author's implications and ideas in free association
Categorize structure of paragraph; outline it	Choose among alternate titles or statements of main idea	Suggest future applications of author's ideas
Look for fallacies in logic, appeals to reader's emotions, overgeneralizations, omissions, distortions	Identify author's viewpoint and purpose; compare with other viewpoints; explore the ultimate outcomes of acceptance of author's viewpoint	Check author's background as basis for viewpoint; react to author's value judgements; examine author's basic assumptions and inferences from these

นอกจากนั้นผู้เขียนได้พิจารณาถึงทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ที่นิสิตในระดับบัณฑิตศึกษาจะต้องใช้ ประกอบในการเลือกองค์ประกอบของแบบทดสอบการอ่านเชิงวิจารณ์ที่จะสร้างขึ้น ทั้งนี้เพราะต้องการให้ข้อมูลที่ได้รับมีประโยชน์ต่อการจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับบัณฑิตศึกษาคด้วย

แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์

English Critical Reading Test

วัตถุประสงค์

แบบทดสอบนี้มุ่งวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์อันเป็นทักษะการอ่านระดับสูง ซึ่งมีความสำคัญในการเรียนปีท้าย ๆ ของระดับปริญญาตรี และการเริ่มเรียนระดับบัณฑิตศึกษา

แบบทดสอบการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์นี้ประกอบด้วยข้อทดสอบที่ต้องใช้ความรู้ภาษาอังกฤษ (English language proficiency) ทักษะการอ่าน (reading skills) และความสามารถในการคิดเชิงวิจารณ์ (critical thinking) เกี่ยวกับบทความทั่วไป บทความทางวิชาการ หรือรายงานวิจัย ซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจเรื่องราวรวมทั้งสามารถตีความลึกซึ้งได้ ข้อทดสอบมีทั้งหมด 5 part คือ

PART I Distinguishing Fact from Opinion

วัดความสามารถในการแยกสิ่งที่อ่านว่า ข้อความใดเป็นข้อเท็จจริง (fact) ข้อความใดเป็นความเห็น (opinion) และข้อความใดเป็นความเห็นที่มีฐานมาจากข้อเท็จจริง (opinion based on fact) ความสามารถดังกล่าวมานี้มีความสำคัญทั้งในด้านการศึกษา และในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมประชาธิปไตย

การเลือกเรื่องที่จะอ่านกระทำโดยใช้หลักว่า ในปัจจุบันมีเรื่องราวเป็นจำนวนมากที่ยังเป็นเรื่องที่ถกเถียงกันอยู่ โดยที่ฝ่ายที่สนับสนุนและฝ่ายที่คัดค้าน ต่างฝ่ายต่างก็เสนอความเห็นของตนด้วยวิธีต่าง ๆ ที่จะให้ผู้อื่นเห็นด้วย วิธีเขียนเพื่อโน้มน้าวใจผู้อ่านนั้น อาจใช้การเสนอความเห็นคล่องกับข้อเท็จจริง ผู้อ่านที่มิได้พิจารณาไตร่ตรองก็อาจแยกไม่ได้ว่าข้อความใดเป็นข้อเท็จจริง หรือข้อความใดเป็นเพียงความเห็นเท่านั้น ดังนั้น เรื่องที่ใช้ในแบบทดสอบส่วนมากจึงเป็นเรื่องที่ยังเป็นที่ถกเถียงกันอยู่ (controversial issues)

PART II Evaluation of Conclusions

วัดความสามารถในการประเมินว่าข้อสรุปต่างๆ สอดคล้องหรือไม่กับเนื้อความอันเป็นพื้นฐานของความเห็นที่กล่าวนำมาก่อน

เรื่องที่ใช้ในแบบทดสอบเป็นเรื่องรวบรวมมาจากรายการต่างๆ ทั้งด้านการแพทย์ การศึกษาวิทยาศาสตร์ และสังคมศึกษา

PART III Recognizing The Writer's Purpose, Attitude and Tone

วัดความเข้าใจเกี่ยวกับจุดมุ่งหมาย (purpose) ทศนคติ (attitude) และวิธีแสดงความคิดเห็น (tone)

เรื่องที่ใช้ในแบบทดสอบเลือกมาจากเรื่องที่มีผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ต่างๆ กัน เช่นผู้เขียนบางคนอาจมีทัศนคติที่ไม่ดีเกี่ยวกับเรื่องที่เขียน ซึ่งบางครั้งก็แสดงออกโดยตรงๆ บางครั้งก็ใช้วิธีเลือกคำที่แสดงอคติ ผู้อ่านที่ดีจะต้องสามารถจับได้ว่าผู้เขียนมีความเป็นกลางเพียงไรกับเรื่องที่รายงาน

PART IV Deduction

วัดความสามารถในการลงความเห็นโดยพิจารณาเทียบเคียงเหตุผลที่สอดคล้องกับข้อมูลที่ให้มา

เรื่องที่ใช้ในแบบทดสอบเป็นเรื่องที่มีความเห็นของบุคคลต่างๆ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง

PART V Interpretation

วัดความสามารถในการตีความ โดยเฉพาะการตีความผลของการวิจัย ทั้งนี้เพราะในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา การอ่านรายงานวิจัยและการตีความรายงานวิจัยเป็นสิ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง

เรื่องที่ใช้เป็นรายงานวิจัย ผู้อ่านจะต้องเข้าใจจากข้อมูลที่มีอยู่ว่าจะสรุปผลของการวิจัยได้กว้างเพียงไร และสามารถเทียบเคียงกับการวิจัยในเรื่องทำนองเดียวกันว่า ผลวิจัยมีความสอดคล้องหรือขัดแย้งกันเพียงไร

ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์

การหาค่าความเที่ยง (reliability) โดยใช้ Kuder–Richardson Formula 20 และ 21 ได้ผลดังนี้ คือ

$$KR_{20} = .866 \quad SE_{20} = 4.330$$

$$KR_{21} = .835 \quad SE_{21} = 4.805$$

$$\text{มัธยิมเลขคณิต (mean) ของแบบทดสอบ} = 58.632$$

$$\text{ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)} = 11.830$$

$$\text{พิสัย (range)} = 58$$

$$\text{คะแนนสูงสุด} = 86$$

$$\text{คะแนนต่ำสุด} = 28$$

การวิเคราะห์แบบทดสอบแต่ละข้อนั้นได้อำนาจจำแนก (discrimination power) .20 ขึ้นไป และมีช่วงความยากระหว่าง .20–.80 จำนวนข้อสอบที่ถือว่าใช้ได้ คือ เข้าเกณฑ์ดังกล่าวมี 82 ข้อ จากจำนวนข้อสอบ 100 ข้อที่ pre-test ส่วนจำนวนข้อสอบที่ต้องการ คือ 75 ข้อ

ค่าเฉลี่ยความยากของแบบทดสอบคือ .586 โดยข้อที่ยากที่สุดมีผู้ทำได้ถูกเพียงร้อยละ .086 และข้อที่ง่ายที่สุดมีผู้ทำถูกถึงร้อยละ .980

ค่าเฉลี่ยอำนาจจำแนกของแบบทดสอบ คือ .358 โดยข้อสอบที่ไม่ดีที่สุดมีอำนาจจำแนก -4.19 ส่วนข้อที่ดีที่สุดมีอำนาจจำแนก .699

ผลการสอบ

ตารางที่ 2

ตารางเปรียบเทียบผลการสอบของนิสิตกลุ่มตัวอย่างจากคณะต่าง ๆ ตามลำดับคะแนน

คณะ	จำนวน	คะแนน สูงสุด	คะแนน ต่ำสุด	Mean	Standard deviation
แพทยศาสตร์	19	85	53	70.368	3.166
รัฐศาสตร์	13	79	52	65.077	7.511
วิศวกรรมศาสตร์	28	83	40	59.643	11.415
เภสัชศาสตร์	21	75	46	58.429	7.698
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	46	72	38	57.826	8.713
ครุศาสตร์	25	86	28	46.880	13.761
รวม	152	86	28	58.632	11.830

ตารางที่ 2 แสดงว่านิสิตกลุ่มตัวอย่างจากคณะแพทยศาสตร์สอบได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือ ได้คะแนนเฉลี่ย 70.368 ส่วนกลุ่มตัวอย่างจากคณะครุศาสตร์สอบได้คะแนนต่ำสุด คือ ได้คะแนนเฉลี่ย 46.880 คณะที่ได้คะแนนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมี 3 คณะ คือ คณะแพทยศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเภสัชศาสตร์ได้คะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนคณะที่ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างมี 2 คณะ คือ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะครุศาสตร์

การวิเคราะห์ความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์

การวิเคราะห์ผลการสอบครั้งนี้แสดงว่าความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ของนิสิตก่อนเริ่มเรียนชั้นบัณฑิตศึกษายังไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ แต่เมื่อวิเคราะห์ผลการสอบตามคณะที่ประกอบขึ้นเป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรแล้ว ก็เห็นความแตกต่างในความสามารถ (ตารางที่ 2)

การวิเคราะห์ความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ในรายละเอียดตามองค์ประกอบที่ทดสอบ โดยส่วนรวมแล้วข้อสอบที่นิสิตกลุ่มตัวอย่างทำได้ดีที่สุดคือ PART I และทำได้ไม่ดีที่สุดคือ PART V ดังที่ปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3

ตารางแสดงลำดับความยากง่ายของข้อสอบแต่ละส่วน
ตามผลการสอบของกลุ่มตัวอย่าง

PART	คะแนนร้อยละ
I	67.700
II	59.670
IV	57.860
III	55.177
V	50.113

ตารางที่ 4

ตารางแสดงคณะที่สอบได้คะแนนสูงสุดของแต่ละ PART

PART	องค์ประกอบ	คณะ	คะแนนร้อยละ
I	Distinguishing Fact from opinion	แพทยศาสตร์	75.265
II	Evaluation of Conclusion	แพทยศาสตร์	74.387
III	Recognizing the Writer's Purpose, Attitude and Tone	แพทยศาสตร์	70.350
IV	Deduction	รัฐศาสตร์	70.770
V	Interpretation	วิศวกรรมศาสตร์	66.193

ตารางที่ 4 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างจากคณะแพทยศาสตร์ทำคะแนนได้สูงสุดใน PART I -III คณะรัฐศาสตร์ทำคะแนนได้สูงสุดใน PART IV และคณะวิศวกรรมศาสตร์ทำคะแนนได้สูงสุดใน PART V

การอ่านกับสติปัญญา

ผลของการหาความสัมพันธ์ระหว่างผลการสอบวัดความสามารถการอ่านเชิงวิจารณ์กับคะแนน GPA ซึ่งเป็นตัวแทนของความสามารถทางวิชาการของนิสิตในกลุ่มตัวอย่าง และคะแนน

วิชาภาษาอังกฤษ (EGPA) ปรากฏว่าคะแนนสอบมีสหสัมพันธ์กับคะแนน GPA มากกว่าคะแนน EGPA

ตารางที่ 5

ตารางแสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนสอบ

แต่ละส่วนกับคะแนน GPA, EGPA

จำนวน นิสิต		PART I	PART II	PART III	PART IV	PART V	TOTAL	GPA
152	GPA	.242 S=.001	.283 S=.001	.207 S=.001	.252 S=.001	.088 S=.001	.286 S=.001	1.00 S=.001
152	EGPA	.164	.043	.055	.231 .002	.148	.148	๗.025

ตารางที่ 5 แสดงว่าข้อสอบ PART I – IV และคะแนนรวมมีความสัมพันธ์กับคะแนน GPA แม้สหสัมพันธ์จะไม่สูงแต่ก็มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยสหสัมพันธ์สูงสุด คือระหว่างคะแนน GPA กับคะแนนรวม ส่วนสหสัมพันธ์ที่ต่ำสุดคือระหว่างคะแนน GPA กับข้อสอบ PART V ทั้งนี้เพราะข้อสอบ PART V วัดความสามารถในการตีความ โดยเฉพาะการตีความผลการวิจัย อันเป็นทักษะที่ต้องได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ และในการเรียนระดับปริญญาตรีไม่ได้มุ่งการอ่านรายงานวิจัยหรือตีความรายงานวิจัย

การที่คะแนนสอบมีสหสัมพันธ์กับคะแนน GPA อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 แสดงว่าการทำข้อสอบเหล่านี้จำเป็นต้องใช้สติปัญญาซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญของความคิดเชิงวิจารณ์

ตารางที่ 5 ยังแสดงว่าข้อสอบการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์มีสหสัมพันธ์ต่ำกับคะแนนภาษาอังกฤษ (EGPA) ซึ่งหมายความว่าแบบทดสอบความสามารถการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์มุ่งวัดความสามารถในการคิดเชิงวิจารณ์มากกว่าความรู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้คะแนน GPA กับคะแนน EGPA ของนิสิตกลุ่มทดลองยังเป็นค่าลบ (negative correlation) อีกด้วย

ตารางที่ 6

ตารางแสดงสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน
GPA กับ EGPA ของนิสิตกลุ่มตัวอย่าง

คณะ	n	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ ระหว่าง GPA/EGPA
แพทยศาสตร์	19	— .348
รัฐศาสตร์	13	— .308
วิศวกรรมศาสตร์	28	.154
เภสัชศาสตร์	21	.188
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	46	— .043
ครุศาสตร์	25	.224

ตารางที่ 6 แสดงว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างจากคณะแพทยศาสตร์ รัฐศาสตร์ พาณิชยศาสตร์ และการบัญชี สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน GPA กับ EGPA เป็นค่าลบ อันหมายความว่าหากมีความสามารถด้านวิชาการสูงจะมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำ หรือความสามารถด้านวิชาการต่ำ ก็จะมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษสูง

การที่ผลการสอบการอ่านเชิงวิจารณ์มีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับคะแนน GPA ซึ่งเป็นตัวแทนความสามารถทางวิชาการมากกว่าคะแนน EGPA ก็เพราะการอ่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านเชิงวิจารณ์เป็นกระบวนการทางสติปัญญา (intellectual process) ดังที่ John Harker (1973) กล่าวว่า “Comprehension results from a dynamic cognitive process.” นอกจากนั้นแบบทดสอบนี้มิได้สร้างขึ้นเพื่อวัดความรู้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อความเข้าใจเท่านั้น แต่จะต้องใช้ความคิดเชิงวิจารณ์ในการเลือกคำตอบที่ถูกต้อง ซึ่งผลครั้งนี้ก็สอดคล้องกับผลการวิจัยที่ Ohio State University ในการศึกษาว่าเด็กในชั้นประถมจะสอนให้อ่านเชิงวิจารณ์ได้หรือไม่ ผลปรากฏว่าทำได้และคณะผู้ทำวิจัยพบว่าปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการอ่านเชิงวิจารณ์ คือ สติปัญญา (intelligence) ความสามารถในการอ่านทั่วไป (general reading ability) และบุคลิกภาพ (personality) ตามลำดับ ผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านอีกหลายคนเช่น Huey (1972), Thorndike (1917), Robinson (1968)

และ Spache (1968) ก็มีความเห็นสอดคล้องกันเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับสติปัญญาอันต้องอาศัยการใช้เหตุผลพิจารณาสิ่งที่อ่าน

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการอ่านและการคิด

ผลจากการทดสอบครั้งนี้ แสดงว่านิสิตในระดับปริญญาตรียังด้อยในความสามารถอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิจารณ์ และโดยเหตุที่ความคิดและภาษาเป็นสิ่งที่ต้องเกี่ยวโยงกัน ดังนั้นในการเรียนภาษาไม่ว่าภาษาใดก็ตามจึงควรสอนให้คิดด้วย การสอนให้คิดเชิงวิจารณ์ทำได้ในการสอนทักษะทางภาษาทั้ง 4 คือ การอ่าน การเขียน การฟัง และการพูด และทำได้ในทุกระดับ เท่าที่ปฏิบัติกัน การสอนการอ่านภาษาอังกฤษมักจะเน้นแต่การอ่านโดยละเอียดการคิด คือให้อ่านไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีการกระตุ้นให้คิด Stauffer (1971) สรุปว่าโดยที่การอ่านเหมือนกับการคิด ดังนั้นจึงควรสอนการอ่านแบบให้คิด Robinson อ้างถึงการใช้ระดับวัตถุประสงค์ของ Bloom ซึ่งมีระดับความซับซ้อนมากขึ้นตามลำดับเป็นหลักคือ (1) knowledge (2) comprehension (3) application (4) analysis (5) synthesis และ (6) evaluation โดยใช้ชนิดของคำถามให้เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน ส่วนระดับสุดท้ายซึ่งเป็นการประเมินก็คือการอ่านเชิงวิจารณ์นั่นเอง และการสอนการอ่านก็ควรให้มีกิจกรรมเกี่ยวกับการคิด การหาเหตุผล การไตร่ตรอง การคาดคะเน และการวิจารณ์ให้มากที่สุด และการสอนการอ่านชนิดนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งในระดับมหาวิทยาลัย ดังที่ Stauffer สรุปไว้อย่างน่าฟังดังนี้

“If reading is akin to thinking and represents means of generating predictive system, and if science is a search for relationships, then the science of critical reading requires that such actions be central. We cannot be satisfied with passive reading accomplished through passive processes and directed by passive teaching and least of all at the college level. We must require that reading be a thinking act and teach it that way.”

หนังสืออ้างอิง

1. Adams, Royce W., *Developing Reading Versatility*. Second Edition, NY.: Holt, Rinehart and Winston, 1977.
2. Bloom, Benjamin S. *Taxonomy of Educational Objectives*. Handbook I: Cognitive Domain. New York: Longmans, Green and Co., 1956.
3. Brown, Pauline, "The Relationship of Attitude and Reading Comprehension of Critical Reading Responses," Ed.D., Boston University School of Education, Vol XXV, No. 10, 3357-A, 1966.
4. Clymer, Theodore, "What is Reading?: Some Current Concepts," *Innovation and Change in Reading Instruction*. The Sixty-seventh Yearbook of the National Society for the Study of Education. Edited by Helen M. Robinson, Chicago, Illinois: University of Chicago Press, 1968, 1-29.
5. Drake, James A., "*Teaching Critical Thinking: Analyzing, Learning, and Teaching Critical Thinking Skills*." The Interstate Printers and Publishers, 1976.
6. Ennis, Robert, "A Concept of Critical Thinking," *Harvard Educational Review*, 32 (Winter 1962), 81-111.
7. _____, "Critical Thinking Readiness in Grades 1-12", Cooperative Research Project, No. 1680. Ithaca, N.Y.: Cornell University, April 1962.
8. _____, and Jason Millman, "Cornell Critical Thinking Test," Critical Thinking Project, Ill: University of Illinois, Urbana, 1971.
9. Harker, John W., "Teaching Comprehension: A Task Analysis Approach," *Journal of Reading*, Vol. 16, No. 5, February 1973, 379-382.
10. Huey, Edmund Burke, *The Psychology and Pedagogy of Reading*. New York: Mcmillan, 1913.
11. Miller, Lyle L., *Developing Reading Efficiency*. Third Edition, Burgess Publishing Co., 1972.
12. Robinson, Helen M., "The next Decade" *Innovation and Change in Reading Instruction*. The Sixty-seventh Yearbook of the National Society for the Study of Education, Chicago, Illinois: University of Chicago Press, 1968, 397-430.
13. Singer, Harry, "Theoretical Models of Reading: Implications for Teaching and Research," *Theoretical Models and Processes of Reading*. International Reading Association, Inc., Second Printing, March 1971, 147-182.
14. Spache, George D., "Contributions of Allied Fields to the Teaching of Reading," *Innovation and Change in Reading Instruction*. The Sixty-seventh

- Yearbook of the National Society for the Study of Education, Chicago, Illinois University : of Chicago Press, 1968, 237-290.
15. Stauffer, Russel G., *Directing Reading Maturity as a Cognitive Process*. New York : Harper and Row, 1969.
 16. _____, "Reading and Thinking," A Grade Teacher Interview, *Grade Teacher*, Vol. 87, No. 7, March 1970, 27-301.
 17. _____, "Reading as Cognitive Functioning," *Theoretical Models and Processes of Reading*. International Reading Association, Inc., Second Printing, March 1971, 124-141.
 18. _____, "Cognitive Processes Fundamental to Reading Instruction," *Cognition, Curriculum, and Comprehension*. Edited by J.T. Guthrie, Newark, Del. : International Reading Association, Inc., 1977, 242-254.
 19. Tala, Hilda, and Freeman F. Elsez, "*The Psychology of Language, Thought and Instruction*", John P. Cecco : Holt, Rinehart and Winston, 1967, 394-412.
 20. Thammongkol, Kanda, "The English Reading Ability of Thai Undergraduate Students," Ph. d. Dissertation, Syracuse University, 1970.
 21. Thorndike, Edward L., "Reading as Reasoning : A Study of Mistakes in Paragraph Reading," *Journal of Educational Psychology*, 8 (June 1917), 323-332.
 22. Watson, Goodwin, and Edward M. Glaser, *Watson-Glaser Critical Thinking Appraisal*, New York : Harcourt, Brace and World Inc., 1964.
 23. Witt, Mary, "Developing Reading Skills and Critical Thinking," *Social Education*, Vol. XV, No. 5, May 1961, 236-341.
 24. Wolfe, Willavene, Charlotte S. Huck, and Martha L. King, "Critical Reading Ability of Elementary School Children," Office of Education, U.S. Department of Health, Education and Welfare, Project No. 5-1040, Contract No. OE 4-10-187, Ohio State University, 1967.

ภาษาอังกฤษธุรกิจ จากรายงานวิจัย เรื่อง ความสอดคล้อง ระหว่างภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในมหาวิทยาลัย กับ ภาษาอังกฤษธุรกิจที่ใช้ในวงการธุรกิจไทย

บังอร สว่างวิโรธ

ความสำคัญของภาษาอังกฤษต่อการประกอบอาชีพธุรกิจในประเทศไทย

เป็นที่ทราบกันว่าปัจจุบันนี้ ประเทศไทยกำลังอยู่ในยุคของการเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งดำเนินติดต่อกันมากกว่า 2 ทศวรรษแล้ว และขณะนี้รัฐบาลชุดปัจจุบันกำลังดำเนินนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมตามเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาฉบับที่ห้าอันเป็นแผนพัฒนาฉบับล่าสุด ที่มีเป้าหมายสำคัญในอันที่จะปรับโฉมเศรษฐกิจไทยซึ่งได้รับการพัฒนาให้เจริญก้าวหน้ามาเป็นลำดับ ให้ก้าวเข้าไปสู่ฐานะประเทศกึ่งอุตสาหกรรม ภายในระยะเวลาสิ้นสุดของแผนพัฒนาฉบับนี้ คือในปี พ.ศ. 2529 ให้จงได้

การที่จะบรรลุวัตถุประสงค์เช่นว่านี้ จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยสำคัญหลายประการประกอบกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยอันเกิดจากการลงทุนทางด้านอุตสาหกรรมทั้งจากนักลงทุนชาวต่างประเทศและนักลงทุนชาวไทย ที่มีความพร้อมและความมั่นใจในเสถียรภาพของรัฐบาล รัฐบาลชุดปัจจุบันได้แสดงเจตจำนงให้เห็นอย่างเด่นชัด ถึงความมุ่งหมายที่จะส่งเสริมและสนับสนุนการประกอบธุรกิจการลงทุนทางอุตสาหกรรมและการค้ากับนานาประเทศอย่างเต็มที่การเดินทางไปเยือนสหรัฐอเมริกาของ ฯพณฯ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรี เมื่อปลายปี 2524 ย่อมเป็นบทพิสูจน์อันดีถึงประจักษ์พยานดังกล่าว เพราะวัตถุประสงค์หลักของการเดินทางครั้งนั้นเพื่อชักชวนนักลงทุนชาวอเมริกันให้เดินทางเข้ามาประกอบธุรกิจการลงทุนทางอุตสาหกรรมและ

การค้าในประเทศไทย หรือมีเงินนี้มาร่วมทุนกับนักธุรกิจและนักลงทุนไทยเป็นสำคัญ รวมทั้งยังได้มีการเจรจาในเรื่องการส่งเสริมธุรกิจและการลงทุนในประเทศไทยอย่างกว้างขวาง อันเป็นผลให้ในอีกไม่กี่เดือนต่อมา ได้มีคณะผู้แทนของประธานาธิบดีเรแกนแห่งสหรัฐอเมริกา เดินทางมาพบปะกับภาคธุรกิจเอกชนของไทยเพื่อทำการสำรวจหาช่องทางส่งเสริมธุรกิจและการลงทุนในประเทศไทยตามนโยบายของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา

แนวทางการลงทุนที่ได้รับการพิจารณาในลำดับแรก ๆ ได้แก่ การพัฒนาอุตสาหกรรมเกษตร อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ตลอดจนการลงทุนอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับกาชชรรวมชาติ หลังจากนั้นไม่นานบริษัทของนักลงทุนชาวอเมริกันถึง 12 บริษัท ก็ได้เดินทางเข้ามาในประเทศไทย เพื่อก่อให้เกิดการลงทุนจริง

เหนือสิ่งอื่นใด ภาครัฐบาลได้แสดงให้เห็นอย่างเต็มที่ว่าพร้อมที่จะให้ความร่วมมือกับภาคเอกชนอย่างใกล้ชิดยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพื่อก่อให้เกิดบรรยากาศในการลงทุนที่ดี รวมทั้งเกิดภาพพจน์อันดีที่เหมาะสมแก่การลงทุน การประสานงานและความร่วมมือระหว่างภาครัฐบาลและภาคเอกชนที่ต่อมาได้รับการยกฐานะขึ้นเป็น คณะกรรมการความร่วมมือระหว่าง ภาครัฐบาลและภาคเอกชน (กรอ.) เพื่อดำเนินการประสานประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศย่อมเป็นประจักษ์พยานในเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ยังได้มีการลงทุนจากต่างประเทศในค้ำอื่น ๆ มากขึ้น เช่น ค้ำธุรกิจ โรงแรม และการท่องเที่ยว ธุรกิจก่อสร้างอาคารขนาดใหญ่ทั้งเพื่อการอยู่อาศัย และสถานที่ทำงาน เป็นต้น ในเวลาเดียวกันรัฐบาลก็ได้ขยายการติดต่อค้าขายกับประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกเป็นจำนวนถึงกว่า 100 ประเทศ (กรมการค้าต่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์ 2519-2523)

แน่นอนที่สุด สื่อกลางที่เข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำเนินธุรกิจติดต่อกัน จนทำให้เรื่องราวทั้งปวงสำเร็จลุล่วงเรียบร้อยอย่างดียิ่ง จะเป็นอื่นใดไปมิได้ นอกเสียจากภาษาอังกฤษ ซึ่งถือได้ว่าเป็นภาษาสากลของโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาอังกฤษธุรกิจ ซึ่งนับวันจะยิ่งทวีบทบาทของสำคัญต่อประเทศไทยมากขึ้นทุกที เพราะด้วยภาษาอังกฤษธุรกิจนี้แหละที่จะเป็นกุญแจไขไปสู่ความเจริญก้าวหน้าในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของชาติในที่สุดสมดังที่ Wolf และ Aurner (1974) กล่าวสรรเสริญไว้ว่า ภาษาอังกฤษคือภาษาสากลที่ผู้คนทั่วโลกสามารถใช้ให้บรรลุวัตถุประสงค์ได้ดีที่สุดภาษาหนึ่งในโลก

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะภาษาอังกฤษตามความต้องการของวงการธุรกิจในประเทศไทย
2. เพื่อระบุทักษะที่สอนในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ของสถาบันระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย
3. เพื่อเปรียบเทียบทักษะตามความต้องการของวงการธุรกิจ กับทักษะที่สอนว่าทักษะใดที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ได้ส่งแบบสอบถามไปยังบริษัทธุรกิจในประเทศ 60 บริษัท โดยการสุ่มตัวอย่างจาก 600 บริษัทที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย บริษัททั้ง 60 แห่งนี้ เป็นผู้ผลิต 16 แห่ง บริษัทผู้ค้า 21 แห่ง สถาบันการเงิน 18 แห่ง โรงแรม 3 แห่ง โรงพยาบาลเอกชน 2 แห่ง

แบบสอบถามชุดที่ 1 ส่งให้บริษัทธุรกิจทั้ง 5 ประเภท แบ่งออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ให้ผู้บริหารระดับสูงหรือผู้จัดการใหญ่ 60 คน

ส่วนที่ 2 ให้ผู้บริหารระดับรองหรือผู้จัดการฝ่าย 97 คน

ส่วนที่ 3 ให้บุคคลในฝ่ายต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ 112 คน

แบบสอบถามได้รับคืน 100 % เพราะผู้วิจัยใช้วิธีส่งและรับเอง

แบบสอบถามชุดที่ 2 ส่งไปยังสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและเอกชน ที่มีการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจรวม 8 สถาบัน สถาบันของรัฐ 4 สถาบัน เอกชน 4 สถาบัน นอกจากแบบสอบถามแล้วยังได้ขอหลักสูตร สังเขปรายวิชา และผู้วิจัยยังได้สัมภาษณ์อาจารย์ผู้รับผิดชอบในเรื่องหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจอีกด้วย

แบบสอบถามชุดที่ 3 ได้ส่งให้บัณฑิตปีการศึกษา 2523 และ 2524 ของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 93 คน

สรุปผลของการวิจัย

1. ความต้องการในวงการธุรกิจ

ภาษาอังกฤษธุรกิจมีความสำคัญต่อวงการธุรกิจไทยมาก ทักษะภาษาอังกฤษที่ใช้ในปริมาณมาก คือ การเขียน ทักษะที่ใช้ปานกลาง คือ ฟัง พูด และอ่าน ส่วนการแปลใช้น้อย

บุคลากรผู้ใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมาก คือ ผู้จัดการ และหัวหน้าฝ่าย ไม่มีปัญหามากในด้านการใช้ มีแต่เพียงปานกลางทุกด้าน ยกเว้นการอ่านมีน้อย แต่อย่างไรก็ตาม บุคลากรผู้ใช้ภาษาอังกฤษก็ยังต้องการเพิ่มพูนทักษะในการฟังและพูด เพิ่มเติมในปริมาณมาก ถ้าจำแนกการใช้ในแต่ละทักษะ พบว่า

ด้านการฟัง ผู้ประกอบอาชีพธุรกิจต้องฟังบทสนทนาโดยทั่วไป และเรื่องทางธุรกิจในปริมาณปานกลาง และฟังเพื่อวัตถุประสงค์ในการโต้ตอบเรื่องทางธุรกิจเป็นลำดับแรก

ด้านการพูด ผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ ต้องพูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ และการสนทนาเรื่องทั่วไปในปริมาณปานกลาง พูดเรื่องที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจเป็นลำดับแรก และพูดเรื่องทั่วๆ ไปเป็นลำดับที่สอง

ด้านการอ่าน ผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ ต้องอ่านจดหมายติดต่อกับทางธุรกิจต่าง ๆ เป็นลำดับแรก ต่อมา คือ อ่านโทรพิมพ์และโทรเลข เพื่อวัตถุประสงค์ในการทำความเข้าใจและโต้ตอบ

ด้านการเขียน ผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ ต้องเขียนโทรพิมพ์ โทรเลข จดหมายประเภทขอรับรอง และสอบถามในปริมาณปานกลาง เขียนโทรพิมพ์เป็นลำดับแรก

ด้านการแปล ผู้ประกอบอาชีพธุรกิจ ต้องแปลจดหมายและเอกสารติดต่อกับทางธุรกิจ ข้อมูลเกี่ยวกับธุรกิจที่ทำ โทรเลขและโทรพิมพ์ในปริมาณปานกลาง เพื่อวัตถุประสงค์ในการถ่ายทอดให้แก่ผู้ร่วมงาน

กล่าวโดยสรุป ภาษาอังกฤษที่ใช้เขียนโทรพิมพ์และโทรเลข มีบทบาทมากในการสื่อสารธุรกิจของวงการธุรกิจไทย ไม่ว่าจะเป็นด้านการเขียน อ่าน และแปล

บริษัททั้ง 5 สถาบัน ใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกับบริษัทอื่น ภายในและภายนอกประเทศ เป็นส่วนใหญ่ หรือในปริมาณมาก เพราะบริษัทเหล่านั้นส่วนใหญ่เป็นสาขาของบริษัทต่างประเทศ มีในปริมาณปานกลางที่บริษัทอื่นนั้นเป็นของชาวต่างประเทศหรือหัวหน้าหน่วยงานเป็นชาวต่างประเทศ

นอกจากจะใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกับบริษัทอื่นแล้ว บริษัททั้ง 5 สถาบันยังใช้ภาษาอังกฤษติดต่อกับภายในบริษัทเอง คือ ระหว่างหน่วยงาน ของบริษัทและภายในหน่วยงานเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากบริษัทส่วนใหญ่ต้องการให้บริษัทของตนมีมาตรฐานเทียบเท่าบริษัทสากล เหตุผล

รองลงมาก็คือ มีหัวหน้าหน่วยงานเป็นชาวต่างประเทศเป็นสาขาของบริษัทต่างประเทศ มีผู้ร่วมงานหลายชาติ หรือมีสาขาอยู่ต่างประเทศต้องการให้มีมาตรฐานเท่าเทียมกันหมด

บุคลากรในบริษัทที่ใช้ภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีในประเทศ ได้รับความรู้ภาษาอังกฤษที่นำมาใช้ประกอบอาชีพจากสถานศึกษาเป็นแห่งแรก รองลงมาคือ ประสบการณ์และชนวนช่วยศึกษาเพิ่มเติมด้วยตนเอง และบุคลากรเหล่านี้ต้องการศึกษาเพิ่มเติม ในด้านการพูดและการฟังมาก

2. ทักษะภาษาอังกฤษธุรกิจที่สอนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและ เอกชน

มหาวิทยาลัยของรัฐ 7 แห่ง คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีการสอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ 1-2 วิชา หลักสูตรทุกมหาวิทยาลัยเป็นวิชาการเขียนทางธุรกิจ

วิทยาลัยเอกชน 8 แห่ง คือ วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยเกริก วิทยาลัยเทคนิคสยาม วิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต วิทยาลัยพวยัพ วิทยาลัยศรีปทุม วิทยาลัยอัสสัมชัญ บริหารธุรกิจ วิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ เปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจพื้นฐานซึ่งเน้นหนักในด้านการเขียนเช่นกัน

3. เปรียบเทียบทักษะตามความต้องการของวงการธุรกิจไทย กับทักษะที่สอนในสถาบันการศึกษา

เมื่อเปรียบเทียบความต้องการของวงการธุรกิจและหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจในสถาบันอุดมศึกษา 8 แห่งแล้ว พบว่า

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสอดคล้องมากในด้านการเขียน

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีความสอดคล้องมากในด้านการเขียน

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ สอนทักษะรวม ฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่ในปริมาณ น้อยมาก จนไม่สามารถเปรียบเทียบได้กับการใช้

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร สอนวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจให้แก่ผู้ที่จะไปเป็นครูทางธุรกิจ มิใช่ภาษาอังกฤษธุรกิจโดยตรง จึงไม่สามารถเปรียบเทียบได้

วิทยาลัยการค้า มีความสอดคล้องทุกด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน และแปล

วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ มีความสอดคล้องในด้านการเขียน และการพูด นักศึกษาต้องฟังอาจารย์สอนเป็นภาษาอังกฤษโดยตลอดทุกวิชา และได้ตอบเป็นภาษาอังกฤษทุกวิชาที่เรียน แต่ไม่มีวิชาสอนการพูดโดยตรง ส่วนการแปลไม่มีการสอนเลย

วิทยาลัยกรุงเทพ มีความสอดคล้องด้านการเขียน และการพูด แต่การพูดเน้นหนักสำหรับผู้ทำหน้าที่เลขานุการ และการพูดที่จำเป็นภายในบริษัท (Interoffice)

สำหรับวิทยาลัยเกริก ได้ข้อมูลไม่เพียงพอที่จะทำการเปรียบเทียบความสอดคล้อง

กล่าวโดยสรุป สถาบันการศึกษาของเอกชนที่ได้สำรวจเปิดสอนภาษาอังกฤษธุรกิจหลายวิชาว่าสถาบันของรัฐ หลักสูตรมีความสอดคล้องมากกว่า มีการติดต่อใกล้ชิดกับนักธุรกิจโดยตรงมากกว่า แม้แต่เนื้อหาในหลักสูตรก็จัดขึ้นทันกับความต้องการในการใช้ ดังเช่นในเรื่องโทรพิมพ์ ซึ่งมีการใช้มากเป็นลำดับแรก มีสอนในวิทยาลัยการค้า และวิทยาลัยกรุงเทพเท่านั้น

4. เปรียบเทียบวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจต่าง ๆ ที่สอนในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ กับประเภทการเขียนทางธุรกิจที่ใช้ ปรากฏว่า วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ 1 และ 2 ของวิทยาลัยการค้ามีความสัมพันธ์กับปริมาณการเขียนทางธุรกิจที่ใช้อย่างมีนัยสำคัญที่ .01 เนื่องจากวิทยาลัยการค้าจัดหลักสูตร และให้ความสำคัญของเนื้อหาในวิชาตามความต้องการของผู้ใช้ ส่วนมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยอื่นให้ความสำคัญในเรื่องที่สอนมากเท่าเทียมกันเป็นส่วนใหญ่ มิได้ให้ความสำคัญของเนื้อหาในวิชาตามปริมาณการใช้จริง

สรุปปัญหาในด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ

ตามความเห็นของอาจารย์สถาบันอุดมศึกษาที่ทำการสำรวจ 8 สถาบัน คือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร วิทยาลัยการค้า วิทยาลัยกรุงเทพ วิทยาลัยอัสสัมชัญบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเกริก ปัญหามีในด้านต่าง ๆ ดังนี้

ด้านผู้สอน

1. มีปัญหากันศัพท์เทคนิคด้านสาขาวิชา (Technical Terms) และเนื้อหาด้านธุรกิจ เพราะอาจารย์ผู้สอน คือ อาจารย์ที่จบการศึกษาทางด้านภาษาอังกฤษ หรือการสอนภาษาอังกฤษ

ไม่มีความรู้ทางด้านธุรกิจเลย บางครั้งจึงมีปัญหาเรื่องศัพท์เฉพาะ และเนื้อหา ทำให้เกิดความไม่มั่นใจในการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์ที่เริ่มสอนวิชานี้ในระยะแรก

2. มีปัญหาด้านเวลาที่จำกัด ทั้งในด้านการตรวจแบบฝึกหัดการเขียนให้นักศึกษา ทั้งในด้านการหาความรู้ในสาขาวิชาที่ตนสอน และในด้านการผลิตเอกสารการเรียนการสอน อาจารย์แต่ละคนรับผิดชอบงานหลายด้าน และรับผิดชอบผู้เรียนตั้งแต่จำนวน 30–80 คน การสอนทักษะการเขียนจำเป็นต้องตรวจแบบฝึกหัดการเขียนและชี้แจงความผิดให้ผู้เรียนได้รับทราบ จึงจะทำให้การเรียนการสอนประสบผลสำเร็จ นอกจากนั้น ถ้าอาจารย์ต้องผลิตเอกสารการเรียนการสอนเอง ซึ่งอาจมีปัญหาด้านภาษาทำให้เกิดความล่าช้า เวลาและงานในด้านต่าง ๆ ดังกล่าว จึงเป็นปัญหาสำหรับผู้สอน

๖.๖.๑ ด้านผู้เรียน

จะมีปัญหาในด้านการเขียนและการพูด

ด้านการเขียน

1. ส่วนใหญ่พื้นความรู้ทางด้านการเขียนยังไม่ดีพอ ไม่สามารถเขียนประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และหลักการเขียนที่ดีได้ หรือไม่สามารถเขียนประโยคที่ดีตามลักษณะการเขียนทางธุรกิจได้ คือ สั้น ได้ใจความ สื่อความหมายตามที่ต้องการไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดสรุปแล้ว ผู้เรียนมีปัญหาตั้งแต่โครงสร้างของประโยคถึงท่วงทำนองเขียน

นักศึกษาของวิทยาลัยบางแห่งซึ่งทางวิทยาลัยมีโอกาสนในการคัดเลือกน้อย นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งต่ำกว่ามาตรฐานของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาแทบทุกทักษะ

2. ความรู้ในด้านศัพท์มีจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งศัพท์เฉพาะสาขาวิชา

ด้านการพูด

1. ขาดความชำนาญในด้านการพูด

2. ถ้าวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจเป็นวิชาเลือก นักศึกษามักจะเสี่ยงไม่เลือกเรียน เนื่องจากคิดว่ายาก ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็คือ วิทยาลัยเกริก ไม่มีการสอนวิชานี้มา 2 ปีแล้ว เนื่องจากนักศึกษาไม่เลือกเรียน และที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิชาภาษาอังกฤษธุรกิจเป็นวิชา

เลือกของนักศึกษาคณะต่างๆ หลายคณะ แต่นักศึกษาที่เลือกเรียน คือ นักศึกษาคณะเศรษฐศาสตร์เท่านั้น เพราะเคยเป็นวิชาบังคับของคณะนี้มาก่อน

ปัญหาโดยทั่ว ๆ ไป

1. เวลาในการสอนไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษธุรกิจต่าง ๆ พอที่จะใช้ได้อย่างดี และมีประสิทธิภาพ
2. ระดับความสามารถของผู้เรียนต่างกันทำให้ไม่สามารถสอนตามที่กำหนดไว้ได้
3. ขาดสื่อที่สนับสนุนที่จะช่วยทุ่นเวลาในการสอนและช่วยให้การสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. ขาดเอกสารทางธุรกิจที่แท้จริง (Authentic materials) มาเป็นตัวอย่างประกอบการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนไม่เห็นความจำเป็นในการเรียนมากพอและขาดความกระตือรือร้น
5. หนังสือตำราใหม่ ๆ ในห้องสมุดยังมีไม่มากพอที่จะให้นักเรียนและครูได้ค้นคว้าหรือศึกษาเองอย่างทั่วถึงกัน
6. บทเรียนที่สร้างขึ้นเองกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนได้ไม่มากพอ เพราะอาจจะง่ายหรือยากเกินไป

ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหาในด้านการเรียนการสอน

ด้านผู้สอน

1. ให้มีการอบรมผู้สอนภาษาอังกฤษธุรกิจในเรื่องทางธุรกิจบ้าง โดยเชิญนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จมาเป็นวิทยากรถ้าเป็นไปได้ หรือสนับสนุนให้ผู้สอนได้เข้าไปฟังการสนทนาธุรกิจที่มหาวิทยาลัยนั้น ๆ มีการสอนหรืออย่างน้อยตั้งแต่ที่ปรึกษา ซึ่งเป็นอาจารย์ด้านบริหารธุรกิจคอยแนะนำและช่วยเหลืออาจารย์ทางภาษาที่มีปัญหา
2. ควรสนับสนุนให้ใช้ตำราประกอบการเรียนการสอนที่ทันสมัยมากกว่าที่จะให้อาจารย์สร้างตำราเอง ซึ่งอาจพบอุปสรรคในด้านภาษา และเวลา ซึ่งอาจก่อให้เกิดความล้าสมัยของตำราที่สร้างขึ้นเองได้ ควรสร้างแต่แบบฝึกหัดประกอบการเรียนการสอน หรือตำราเพิ่มเติมบางเรื่องที่ยากแก่การเข้าใจ หรือเป็นปัญหา มากกว่าจะสร้างตำราขึ้นเองทั้งหมด
3. ถ้าจะสร้างตำราเอง ควรนึกถึงระดับความสามารถของนักเรียนเพื่อกระตุ้นความสนใจ และให้นักเรียนนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ ไม่ให้ทำแบบฝึกหัดที่ควบคุมมากเกินไป

ด้านผู้เรียน

1. ปูพื้นฐานความรู้ทางด้านการเขียนและโครงสร้างทางไวยากรณ์ ก่อนที่จะนำเข้าสู่เนื้อหาทางภาษาอังกฤษธุรกิจ
2. ชี้ให้เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ในอันที่จะเป็นเครื่องช่วยประกอบอาชีพ หรือช่วยสร้างความสำเร็จในอาชีพธุรกิจ
3. สนับสนุนให้นักศึกษาได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง นอกเหนือไปจากการเรียนในชั้นเรียน เพื่อประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้และความเข้าใจ

ทางสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา ควรตระหนักถึงความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ ซึ่งใช้ในการสื่อสารติดต่อกับต่างประเทศ ซึ่งนับเป็นปัจจัยหนึ่งในการช่วยก่อให้เกิดความสำเร็จในวงการธุรกิจไทย อันมีผลช่วยในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ และสอดคล้องกับนโยบายพัฒนาประเทศของรัฐบาลขณะนี้ ควรสนับสนุนให้มีการสอนวิชานี้ตามความต้องการของวงการธุรกิจไทย โดยการจัดสรรผู้สอนทุกทักษะที่จำเป็นให้เพียงพอกับจำนวนผู้เรียน จำนวนงบประมาณสำหรับอุปกรณ์การเรียนการสอนในท่านั้นให้เพียงพอที่จะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะเพื่อการจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจ

จากการสำรวจที่พบว่า ภาษาอังกฤษธุรกิจมีความสำคัญต่อวงการธุรกิจไทยมากและการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจด้านการเขียนมีความต้องการหรือความถี่มาก การใช้ทักษะด้านการฟัง พูด และอ่าน มีปริมาณปานกลาง การแปลมีน้อย ทำให้เป็นแนวทางในการกำหนดหลักสูตรภาษาอังกฤษธุรกิจว่า ควรจะสอนภาษาอังกฤษธุรกิจ 4 ทักษะ คือ เขียน อ่าน ฟัง และพูด โดยเน้นการเขียนให้แก่นักศึกษา ที่จะไปประกอบอาชีพทางธุรกิจ สำหรับการอ่าน เนื่องจากบุคลากรที่ใช้มีปัญหาน้อย การสอนอาจแฝงอยู่ในวิชาเขียนหรือพูดก็ได้ ส่วนการแปล เนื่องจากมีการใช้น้อย ความต้องการของผู้บริหารที่จะให้บุคลากรของตนมีความสามารถในด้านนี้ก็มีน้อย ปัญหาและความต้องการของผู้ใช้เองก็มีปานกลาง อาจสอนแฝงอยู่ในการเขียน หรืออาจเปิดสอนเป็นวิชาเลือกหรือไม่เปิดสอนเลย จากการสำรวจผู้วิจัยเห็นว่า อย่างน้อยภาษาอังกฤษธุรกิจจะต้องเปิดสอนวิชาการเขียน และการพูด อย่างต่ำ 2 วิชา โดยให้ความสำคัญของทั้ง 2 วิชาได้เสียกันเป็นส่วน 4 : 3 หรือหักเทียมกัน เพราะถึงแม้การใช้ทักษะการพูดจะมีปานกลาง แต่ผู้บริหารก็หวังให้บุคลากร

มีความสามารถในการพุดมกต่างกับการเขียน ดังนั้นผู้เองก็ต้องการมากที่จะเพิ่มพูนทักษะในการพูด ในขณะที่ต้องการเพิ่มพูนทักษะด้านเขียนปานกลาง แสดงว่าการพูดของตยยังไม่ดีพอหรือเรียนมาไม่มากพอ ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าการพูดสำคัญเท่าเทียมกับการเขียนในการประกอบอาชีพทางธุรกิจ เพราะการกำหนดหลักสูตรต้องสอดคล้องกับความเป็นไปในการใช้ และความต้องการของผู้ใช้ประกอบกันทั้ง 2 ประการ

การกำหนดเนื้อหาในวิชาการเขียนทางธุรกิจ ควรคำนึงถึงเรื่องดังต่อไปนี้

1. ความต้องการของวงการธุรกิจไทย

เท่าที่สำรวจพบ การเขียนที่ใช้ในปริมาณปานกลางเรียงลำดับความสำคัญ หรือความมากน้อยมีดังต่อไปนี้ คือ การเขียนโทรพิมพ์ จดหมายประเภทขอรับรองและสอบถาม การเขียนโทรเลข และบันทึกสนธิสัญญา เรื่องเหล่านี้ต้องบรรจุอยู่ในวิชาการเขียนภาษาอังกฤษธุรกิจ ส่วนการเขียนประเภทอื่นมีปริมาณการใช้น้อย ผู้กำหนดหลักสูตรต้องพิจารณาเวลาที่มีในการสอนประกอบไปด้วยว่า ควรสอนหรือไม่ เพียงใดหรือเพียงแต่ให้รู้จักแบบฟอร์ม และเห็นตัวอย่างที่ใช้จริงโดยไม่ต้องฝึกเขียน

การสอนอีกสองเรื่องที่ไม่ควรละเลยในวิชาการเขียนทางธุรกิจ คือ การสอนวิธีเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการสอนวิธีเขียนทางธุรกิจ หมายถึงสอนการเขียนที่สั้น ได้ใจความ ความหมายตรงแน่ชัดเพียงความหมายเดียว ไม่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดจากเจตนาของผู้เขียน เหตุผลที่ผู้วิจัยเห็นว่า ควรสอนทั้งสองเรื่องนี้ ก็คือ จากการสำรวจพบว่า ผู้บริหารระดับสูงต้องการให้บุคลากรของตนเขียนได้ถูกต้องเป็นลำดับแรก นอกจากนั้น จากการสำรวจความเห็นของบัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ไปประกอบอาชีพธุรกิจ พบว่าเรื่องที่เขาคิดว่าการฝึกมาก ก็คือ การเขียนแบบสั้นและรัดกุม (Precise) การเขียนให้ชัดเจนและแม่นยำ (Clarity, Accuracy) และเลือกใช้คำให้ถูกต้อง ส่วนปัญหาที่พบจากการสำรวจความคิดเห็นของอาจารย์ตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ที่สอนภาษาอังกฤษธุรกิจว่า ผู้เรียนขาดพื้นฐานการเขียนให้ถูกต้องเป็นส่วนใหญ่ รองลงมา คือ ผู้เรียนไม่สามารถเขียนให้กระชับรัดกุมและได้ใจความตามวิธีการเขียนทางธุรกิจ ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ก่อนเข้าสู่เนื้อหาประเภทการเขียนทางธุรกิจต่าง ๆ ควรปูพื้นฐานผู้เรียนด้วยเรื่องทั้งสองก่อน หรือถ้าผู้เรียนไม่มีปัญหาในด้านการเขียนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ ก็เพียงแต่ทบทวนคร่าว ๆ ให้

ผู้เรียน การปูพื้นฐานในขั้นนี้ไม่ควรจะเกิน 4–5 ชั่วโมง หรือ $\frac{1}{8} - \frac{1}{9}$ ของเวลาที่สอนการเขียนต่อภาคการศึกษา

การสอนควรทำให้ทันวิวัฒนาการในการสื่อสารทางธุรกิจด้วย¹ ในปัจจุบันนี้การสื่อสารทางธุรกิจใช้โทรศัพท์มากที่สุด จากการสำรวจพบและจากการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการปูนซีเมนต์ไทย คุณจรัส ชูโต และผู้ช่วยผู้จัดการฝ่ายต่างประเทศธนาคารทหารไทย คุณพงษ์ คุหาภินันท์ปรากฏว่าร้อยละ 90 ของการติดต่อใช้โทรศัพท์ จึงควรเพิ่มการสอนโทรศัพท์

2. เวลาที่ใช้ในการสอน

เพียงพอกับหลักสูตรที่กำหนดไว้หรือไม่ ครูต้องเผื่อเวลาไว้เพื่อความยืดหยุ่นในการสอนตามความง่ายของบทเรียน และตามความต้องการของผู้เรียนหมายความว่า เรื่องใดที่ง่ายต่อความเข้าใจก็สอนไปได้เร็ว ในขณะที่เรื่องใดที่ยากและต้องการการฝึกฝนมากก็ต้องใช้เวลามากกว่า ไม่ควรกำหนดเวลาที่สอนให้เท่ากันทุกหัวข้อ

3. การเรียงลำดับหัวข้อในการสอน

ควรสอนเรื่องที่ใช้มากไปหาเรื่องที่ใช้้น้อย เพื่อเวลาที่สอนไม่ทันจะไม่พลาดเรื่องที่สำคัญและจำเป็นในการใช้ เช่น สอนการเขียนจดหมายขอร้องและสอบถาม ก่อนจดหมายประเภทอื่น ๆ นอกจากนั้น ยังควรสอนเรื่องที่เป็นพื้นฐานของการเขียนประเภทอื่นก่อน เช่น สอนการเขียนจดหมายก่อนการเขียนโทรเลขและโทรศัพท์

นอกจากนั้น การเขียนใบประวัติและจดหมายสมัครงาน ควรจัดสอนอยู่ในลำดับแรกๆ เนื่องจากผู้เรียนมีความจำเป็นต้องใช้ก่อนการเขียนประเภทอื่นได้

การกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาในการสอนวิชาการพูดทางธุรกิจ

วัตถุประสงค์ในการสอนวิชาการพูด ควรแบ่งออกเป็น 2 หัวข้อใหญ่ ๆ ข้อแรก คือ สอนการพูดที่จำเป็นต่อการพูดในสังคม เช่น การพูดทักทาย ออลา กล่าวต้อนรับ สนทนาในเรื่องต่าง ๆ รอบตัว-ดินฟ้าอากาศ บ้านเมือง อาหาร เรื่องต่างๆ ทวีไปที่น่าสนใจ ข้อที่สอง คือ การพูดโต้ตอบเกี่ยวกับธุรกิจเนื้อหาเป็นเรื่องธุรกิจต่างๆ เช่น เรื่องสินค้าประเภทต่างๆ อุตสาหกรรม

¹ William C. Himistreet & Baty, *Business Communications*, (Sixth Edition) Kent Publishing Company, Massachusetts, 1981

ประเภทต่าง ๆ หรือภาวะเศรษฐกิจ เป็นต้น แบบของการพูดเรื่องธุรกิจ ควรเป็นแบบโต้ตอบ เป็นส่วนใหญ่ รองลงมาก็คือ การสนทนาและบรรยาย บรรยายเพื่อให้ข้อมูลสินค้า บรรยาย ลักษณะสินค้าให้คำแนะนำและชักจูงผู้ฟัง

การกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาของวิชาพูด ควรประกอบกันทั้ง 2 ประการข้างต้น จึงจะทำให้เกิดประโยชน์แก่ผู้ที่จะไปประกอบอาชีพทางธุรกิจในภายหน้า เพราะจากการสำรวจการใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักธุรกิจ นักธุรกิจพูดกับลูกค้าเป็นส่วนใหญ่ และเพื่อวัตถุประสงค์ทางธุรกิจและทางสังคม ในปริมาณใกล้เคียงกันหรือเกือบเท่ากัน ฉะนั้นการกำหนดหลักสูตรการพูด สำหรับภาษาอังกฤษธุรกิจ จะมีเพียงเรื่องใดเรื่องหนึ่งก็ได้

เนื้อหาที่สอนเป็นลำดับแรกควรเป็นการสัมภาษณ์ถึงเรื่องราวของผู้เรียนเอง เพราะจะเป็นประโยชน์ในการสมัครเข้าทำงาน เนื้อหาอื่น ๆ ควรหาจากข่าวทางธุรกิจหรือเศรษฐกิจจากหนังสือพิมพ์และวารสารค่านนี้ ซึ่งจะให้ประโยชน์ในด้านความรู้ความก้าวหน้าทันต่อเหตุการณ์ทางเศรษฐกิจอีกด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับหลักสูตรวิชาการเขียนทางธุรกิจ (Business Written Communication)

Part I

1. General Introduction
2. Communication Foundations
3. Pre-test
4. Grammar (Correction of Pre-test)
5. Right Word Choice
6. Effective Word Usage & Exercises
7. Grammar Rules and Mechanics (Revision)
8. Phrases and Sentences (Revision)
9. Paragraphs and Composition

Test

Part II

1. Letters—Format, Conventions
2. Résumés
3. Application Letters
4. Routine Letters : Inquiries, Orders, Credits
5. Collection Letters
6. Special Letters : References, Recommendation, Appreciation, etc.
7. Pleasant and Unpleasant Letters

Test

Part III

1. Report Organization
2. Short Reports—Memorandums
3. Long Reports—Annual Reports and Graphics
4. Final Steps of Report and Review Different
Records—Minutes, Agenda
5. Telegrams
6. Telexes
7. Test
8. Overall Revision

วิชาเขียนทางธุรกิจควรแบ่งออกอย่างกว้าง ๆ เป็น 3 ส่วน ส่วนแรกเกี่ยวกับการเขียนประโยชน์ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และตามหลักการเขียนที่ดีทางธุรกิจ ส่วนที่ 2 เกี่ยวกับการเขียนจดหมาย และส่วนที่ 3 เกี่ยวกับการเขียนรายงานประเภทต่าง ๆ ตลอดจนการเขียนโทรเลขและโทรพิมพ์ อย่างน้อยควรใช้เวลา 4 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ของภาคการศึกษาจึงจะสอนได้ครบ หรืออาจแบ่งออกเป็น 2 วิชา ส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2 หนึ่งวิชา ในภาคต้น และส่วนที่ 3 หนึ่งวิชาในภาคปลาย

ความสัมพันธ์ระหว่างหัวเรื่องที่อ่าน และข้อมูลเกี่ยวกับ ผู้เรียนกับสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1

กาญจนา ปรามพาล และคณะ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะสำรวจหัวเรื่องที่นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 มีความสนใจต้องการอ่านในวิชาภาษาอังกฤษ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหัวเรื่องที่นิสิตต้องการอ่าน (เรื่องทั่วไปและเรื่องเฉพาะสาขาวิชา) และข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียน (คณะ เพศ และจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ) กับความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิต (คะแนนการอ่านและคะแนนการฟัง-การพูด) กลุ่มประชากรคือนิสิตชั้นปีที่ 1 ที่สุ่มมาจาก 14 คณะของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจำนวน 834 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับหัวเรื่องที่นิสิตสนใจอ่านแบบ rating scales

สรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรม SPSS ปรากฏผลดังนี้

1. ความสนใจต้องการอ่านเรื่องทั่วไปและเรื่องเฉพาะสาขาวิชาในวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 คำตอบของนิสิตในแบบสอบถามเชื่อถือได้ เพราะค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามค่อนข้างสูงอยู่ระหว่าง .620 ถึง .880 และมีเพียงคณะเดียวจาก 14 คณะที่ค่าความเชื่อมั่นต่ำกว่า .721 นอกจากนี้การตรวจสอบความตั้งใจตอบแบบสอบถามของนิสิตเป็นไปตามความคาดหวัง คือ นิสิตมีความสนใจอ่านเรื่องเฉพาะสาขาวิชาที่นิสิตกำลังศึกษาอยู่ ยกเว้นคณะครุศาสตร์

1.2 นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะต่างๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีความสนใจต้องการอ่านเรื่องทั่วไปในวิชาภาษาอังกฤษไม่เหมือนกัน อย่างไรก็ตามมี 4 หัวเรื่องที่นิสิตทุกคณะ

สนใจอ่านเหมือนกัน คือ การท่องเที่ยว นิทานเรื่องสั้นและการ์ตูน สิ่งมหัศจรรย์และขนบธรรมเนียมแปลก ๆ และเหตุการณ์สำคัญในโลกปัจจุบัน มีเรื่องทั่วไป 6 เรื่อง ที่นิสิตจาก 9 คณะสนใจอ่านได้แก่ การสำรวจอวกาศ การบันเทิงดนตรีและภาพยนตร์ สัตว์ที่น่าสนใจ ชีวิตในมหาวิทยาลัย นิยายวิทยาศาสตร์ และชีวิตคนอาชีพต่าง ๆ และมีเรื่องทั่วไป 5 เรื่องที่นิสิตจาก 3-6 คณะสนใจอ่าน คือ กีฬา ชีวิตและสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติวิทยาและการอนุรักษ์ ประวัติบุคคลสำคัญและเหตุการณ์ในอดีต และบทความที่แนะนำหนังสือที่น่าสนใจ และมีเรื่องทั่วไป 3 เรื่องที่นิสิตน้อยกว่า 2 คณะสนใจอ่าน คือ การแต่งกายในอดีตและปัจจุบัน จิตวิทยาทั่วไปและอาหาร มีเรื่องทั่วไปเพียงเรื่องเดียวที่ไม่มีนิสิตคณะใดสนใจอ่าน ได้แก่ เรื่องปรัชญาและค่านิยม

1.3 นิสิตชั้นปีที่ 1 คณะต่างๆ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมีความสนใจต้องการอ่านเรื่องเฉพาะสาขาวิชาไม่เหมือนกัน นิสิตกลุ่มวิทยาศาสตร์ซึ่งได้แก่นิสิตคณะวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ แพทยศาสตร์ เกษศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ และสัตวแพทยศาสตร์ สนใจอ่านเรื่องความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ทุกคณะ มี 4 คณะที่สนใจอ่านเรื่องการแพทย์ 2 คณะที่สนใจอ่านเรื่องยาและสมุนไพร และมีเพียงคณะเดียวที่ต้องการอ่านเรื่องการดูแลรักษาสัตว์ สำหรับกลุ่มสังคมศาสตร์-มนุษยศาสตร์ซึ่งได้แก่คณะบัญชี เศรษฐศาสตร์ นิติศาสตร์ ครุศาสตร์ นิเทศศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ รัฐศาสตร์ และอักษรศาสตร์มี 7 คณะต้องการอ่านเรื่องความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี 6 คณะต้องการอ่านเรื่องความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ทั่วไป 5 คณะต้องการอ่านเรื่องเกี่ยวกับภาษา 4 คณะสนใจอ่านเรื่องสื่อมวลชนและการประชาสัมพันธ์ 3 คณะต้องการอ่านเรื่องการเมืองและการปกครอง 2 คณะสนใจอ่านเรื่องการค้า และ 1 คณะต้องการอ่านเรื่องสถาปัตยกรรม กฎหมาย และเศรษฐกิจ สำหรับเรื่องการศึกษาไม่มีคณะใดสนใจอ่านเลย

2. ความสัมพันธ์ของหัวข้อเรื่องที่นิสิตสนใจอ่าน ข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิตและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ

2.1 เรื่องทั่วไปมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับเรื่องเฉพาะสาขาวิชาสำหรับนิสิตทุกคณะยกเว้น นิสิตคณะนิเทศศาสตร์ และมีความสัมพันธ์กับคะแนนการอ่านสำหรับ นิสิตคณะ วิศวกรรมศาสตร์ เกษศาสตร์ บัญชี รัฐศาสตร์ และอักษรศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับคะแนน

การฟัง—การพูดสำหรับนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ เกษศาสตร์ เศรษฐศาสตร์และครุศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับเพศเฉพาะนิสิตคณะบัญชี และมีความสัมพันธ์กับจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ เฉพาะนิสิตคณะเกษตรศาสตร์เท่านั้น

2.2 เรื่องเฉพาะสาขาวิชามีความสัมพันธ์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญกับเพศสำหรับนิสิตคณะแพทยศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ ครุศาสตร์และรัฐศาสตร์ มีความสัมพันธ์ในทางลบกับจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีความสัมพันธ์ในทางบวกกับคะแนนการอ่านสำหรับนิสิตคณะอักษรศาสตร์ มีความสัมพันธ์ในทางลบกับคะแนนการอ่านสำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์และนิเทศศาสตร์ และมีความสัมพันธ์ในทางลบกับคะแนนการฟัง—การพูดสำหรับนิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

2.3 เพศมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ บัญชี และครุศาสตร์ มีความสัมพันธ์กับคะแนนการอ่านสำหรับนิสิตคณะเกษตรศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ สัตวแพทยศาสตร์ บัญชี นิติศาสตร์ ครุศาสตร์ และรัฐศาสตร์ และมีความสัมพันธ์กับคะแนนการฟัง—การพูดสำหรับนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์และบัญชี

2.4 จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนการอ่านสำหรับนิสิตคณะเกษตรศาสตร์ บัญชี ครุศาสตร์ และรัฐศาสตร์ และมีความสัมพันธ์กับคะแนนการฟัง—การพูดสำหรับนิสิตคณะเกษตรศาสตร์ บัญชี ครุศาสตร์ และรัฐศาสตร์

2.5 คะแนนการอ่านมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับคะแนนการฟัง—การพูดสำหรับนิสิตทุกคณะยกเว้นนิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และอักษรศาสตร์

8. ความสัมพันธ์เชิงทำนายของหัวเรื่องที่นิสิตสนใจอ่าน ข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิตและสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษ

3.1 ความสัมพันธ์เชิงทำนายของหัวเรื่องที่นิสิตสนใจอ่าน ข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิตและสัมฤทธิ์ผลในการอ่านภาษาอังกฤษ

3.1.1 เมื่อวิเคราะห์หัวเรื่องที่นิสิตสนใจอ่าน (เรื่องทั่วไป และเรื่องเฉพาะสาขาวิชา) กับข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิต (เพศและจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ) รวมกันเพื่ออธิบายความสำเร็จในการอ่านภาษาอังกฤษปรากฏว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์เชิงทำนายกับความสามารถในการอ่านได้สำหรับนิสิตคณะเกษตรศาสตร์ บัญชี เศรษฐศาสตร์ ครุศาสตร์และ อักษรศาสตร์

3.1.2 เมื่อแยกวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงทำนาย ของตัวแปรอิสระแต่ละตัวโดยคำนึงถึงความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น ปรากฏว่า

3.1.2.1 เรื่องทั่วไปมีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสำเร็จในการอ่านสำหรับนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ เกษศาสตร์ บัญชี เศรษฐศาสตร์ และอักษรศาสตร์

3.1.2.2 เรื่องเฉพาะสาขาวิชามีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสำเร็จในการอ่านสำหรับนิสิตคณะนิติศาสตร์เพียงคณะเดียว

3.1.2.3 เพศมีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสำเร็จในการอ่านสำหรับนิสิตคณะวิทยาศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ บัญชี นิติศาสตร์ และครุศาสตร์

3.1.2.4 จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสำเร็จในการอ่านสำหรับนิสิตคณะเกษตรศาสตร์ บัญชี และรัฐศาสตร์

3.2 ความสัมพันธ์เชิงทำนายของหัวเรื่องที่นิสิตสนใจอ่าน ข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิตและสัมฤทธิ์ผลในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

3.2.1 เมื่อวิเคราะห์รวม หัวเรื่องที่นิสิตสนใจอ่านและข้อมูลเกี่ยวกับตัวนิสิตมีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ เกษศาสตร์ บัญชี ครุศาสตร์ และรัฐศาสตร์

3.2.2 เมื่อวิเคราะห์แยกโดยคำนึงถึงความสัมพันธ์กับตัวแปรอิสระตัวอื่นปรากฏว่า

3.2.2.1 เรื่องทั่วไปมีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตคณะเกษตรศาสตร์ บัญชี และเศรษฐศาสตร์

3.2.2.2 เรื่องเฉพาะสาขาวิชามีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตคณะเกษตรศาสตร์เพียงคณะเดียว

3.2.2.3 เพศมีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์เพียงคณะเดียว

3.2.2.4 จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์เชิงทำนายอย่างมีนัยสำคัญกับความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนิสิตคณะครุศาสตร์และรัฐศาสตร์

ข้อเสนอแนะ

1. แบบสอบถามการสำรวจหัวข้อเรื่องความสนใจต่อการอ่านในวิชาภาษาอังกฤษที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้สามารถใช้กับนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ได้ และอาจใช้กับนิสิตชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยอื่นได้

2. สำหรับการเตรียมวัสดุการเรียนการสอนวิชาอ่านภาษาอังกฤษ ควรมีหัวข้อเรื่องแตกต่างกันไปตามความสนใจของนิสิตแต่ละคณะหรือกลุ่มคณะดังนี้

2.1 บทเรียนเรื่องทั่วไปที่ทุกคณะสามารถใช้เรียนร่วมกันได้

2.2 บทเรียนเรื่องทั่วไปเฉพาะกลุ่มคณะวิทยาศาสตร์และกลุ่มคณะสังคมศาสตร์มนุษยศาสตร์

2.3 บทเรียนเฉพาะสาขาวิชาสำหรับแต่ละคณะ

3. บทเรียนที่ใช้สอนการอ่านภาษาอังกฤษควรมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพราะนิสิตส่วนมากสนใจอ่านเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว นอกจากนี้ควรมีการอ่านเพื่อความเพลิดเพลินซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาโดยไม่เกิดความเบื่อหน่าย

4. การเตรียมบทเรียนการอ่านภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียนด้วย เช่น ในบางคณะ เพศ และจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่าน

5. การเตรียมบทเรียนภาษาอังกฤษควรคำนึงถึงความสัมพันธ์ของทักษะต่างๆ ด้วย เพราะทักษะการอ่าน-การเขียน และการฟัง-การพูดมีความสัมพันธ์กันและสามารถช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้ดี และเร็วขึ้น

6. บทเรียนที่เป็นเรื่องทั่วไปและเฉพาะสาขาวิชา สามารถทำนายความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษได้ สำหรับนิสิตบางคณะ ที่ขึ้นอยู่กับตัวแปรอิสระอื่นๆ เช่น ทักษะที่มีต่อผู้สอน วิธีการเรียนการสอนและความสามารถของผู้เรียน ในการวิจัยเชิงทดลองควรมีการควบคุมตัวแปรเหล่านี้

7. ควรมีการสำรวจหัวข้อเรื่องที่นักศึกษาสนใจต่อการอ่านในวิชาภาษาอังกฤษชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยอื่น ในกรณีที่นักศึกษามีความสนใจเหมือนกันอาจจะใช้บทเรียนร่วมกันได้

การสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษาเพื่อการเรียนการสอน และการทดสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถ ในการใช้ภาษาแบบมหภาษา

กัณฑ์ทิพย์ สิงห์เนติ และ ผ่าน บาลโพธิ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการสร้างมิติสัมพันธ์การใช้ภาษา (Language Matrix) เพื่อการเรียนการสอน และการทดสอบภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และเพื่อการสร้างแบบทดสอบมาตรฐานสำหรับวัดความสามารถในการใช้ภาษาในแบบมหภาษา (Macro-Language) ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบเพื่อใช้เป็นเครื่องมือการวิจัยจำนวน 1 ชุด เพื่อทดสอบความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา ประชากรการวิจัยได้แก่ นิสิตระดับบัณฑิต และระดับบัณฑิตศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 360 คน ผลที่ได้จากการทดสอบนำมาหาค่าทางสถิติต่าง ๆ โดยใช้โปรแกรม SPSS ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ การถดถอยพหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นขั้น ๆ

การจัดกลุ่มทางสถิติแบบ Varimax rotated factor matrix และการหากลุ่มตัวทำนายความรู้ทางภาษาคำนวณวัฒนธรรมและสังคม เพื่อสร้างสมการทำนายความรู้ด้านวัฒนธรรมและสังคม ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและสังคม ทั้ง 11 องค์ประกอบ มีความสำคัญมากในการสื่อความหมาย จึงเป็นสิ่งจำเป็นมากในการเรียนการสอนภาษา องค์ประกอบทั้ง 11 องค์ประกอบ

นี้ มีลำดับความสำคัญและความสามารถในการทำนายความรู้ทางวัฒนธรรมและสังคมเกี่ยวกับภาษาต่างกัน ตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. various communicative functions, 2. proper choice of words/sentences with in certain situation, 3. holidays and celebrations, 4. distinguishing types of information, 5. tones, feelings, attitudes, 6. daily pastime use, 7. association with places, 8. sources of information, 9. role relationship, 10. rhetorical device in literature, 11. cultural specificity about names โดยเฉพาะองค์ประกอบในลำดับแรกนั้น มีความสามารถในการทำนายได้ถึงร้อยละ 46.7 องค์ประกอบ 9 องค์ประกอบแรกดังกล่าวนี้ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 กับองค์ประกอบทุกองค์ประกอบรวมกัน ส่วนองค์ประกอบสองลำดับสุดท้ายนี้มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .001 กับองค์ประกอบทุกองค์ประกอบรวมกัน

ถ้าจะจัดกลุ่มองค์ประกอบทั้ง 11 นี้ ออกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ตามแบบ Varimax rotated factor matrix แล้ว ก็สามารถจัดออกได้เป็น 4 กลุ่มใหญ่ๆ ด้วยกัน

2. ในการกำหนดมิติสัมพันธ์ของการทดสอบภาษานั้น นอกจากในด้านภาษาแล้วต้องคำนึงถึงองค์ประกอบด้านสังคมและวัฒนธรรม เช่น บทบาทและฐานะ ทักษะคติและท่าทีของกลุ่มชนหนา รูปที่ใช้สื่อความหมาย ตลอดจนเรื่องราวเหตุการณ์ ฉากที่ใช้และกิจกรรมที่จะใช้ในการทดสอบด้วย

3. แบบทดสอบนี้ถือได้ว่าเป็นแบบทดสอบที่เข้ามาตรฐาน เนื่องจากมีค่าดัชนีความสอดคล้องในด้านเนื้อหาสูง .91 และมีความคงที่ $t = 0.805$ ในระดับ $p = .05$ และมีความคงที่น้อยในระดับปานกลาง เนื่องจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่สอบทั้งสองครั้งเท่ากับ 0.418

การศึกษาความสัมพันธ์ของวิธีเรียนและความถนัดใน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษกับ ความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถ ของแต่ละบุคคล

อัจฉรา วงศ์โสธร

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศขึ้นอยู่กับตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนหลายประการ การศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรเหล่านี้ กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ จะเป็นเครื่องชี้แนวทางในการสร้างอุปกรณ์การเรียนการสอนให้ได้มาตรฐานมากขึ้น และวางพื้นฐานในการพัฒนาวิชาการด้านการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนได้

นักวิจัยทั้งในยุโรป อเมริกา และเอเชีย ได้พบว่า ตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนเอง ที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Language Aptitude) ทักษะคิดต่อการเรียนต่อผู้สอนและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา แรงจูงใจ ความสนใจ ความพึงใจในชาติกำเนิดและการยอมรับผู้อื่น เชาวินปัญญาทั่วไป (General Intelligence) ความสามารถในการเลือกใช้คำพูด (Verbal Ability) เชาวินปัญญาทางด้านความคิด (Nonverbal Ability) และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน (Learning Strategies) นอกจากตัวแปรที่เกิดจากตัวผู้เรียนแล้ว วิธีการเรียน (Modes of Learning) ก็มีส่วนช่วยอธิบายความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียน และวิธีการเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เริ่มเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายไว้ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับผู้เรียนต่อไปนี้ว่า มีส่วนสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากน้อยเพียงใด
 - ก. ความถนัดในการเรียนภาษา (Language Attitude)
 - ข. ทศคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา (Attitude and Motivation)
 - ค. ความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติ และ 3 มิติ (Space Relations)
 - ง. เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน (Learning Strategies)
 - จ. จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ (Years Studying English)
2. ศึกษาวิธีการเรียน (Modes of Learning) ต่อไปนี้ว่า มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคลมากน้อยเพียงใด
 - ก. การเรียนภาษาโดยการอ่านและฟัง (Visual and Auditory Modes)
 - ข. การเรียนภาษาโดยการอ่านแต่เพียงอย่างเดียว (Visual Mode)
 - ค. การเรียนภาษาโดยการฟังแต่เพียงอย่างเดียว (Auditory Mode)

สมมติฐานของการวิจัย

1. ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับตัวผู้เรียนดังต่อไปนี้ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - 1.1 ความถนัดในการเรียนภาษา
 - 1.2 ทศคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา
 - 1.3 ความเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 มิติ และ 3 มิติ
 - 1.4 เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน
 - 1.5 จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ
2. วิธีการเรียนดังต่อไปนี้ จะมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

- 2.1 การเรียนภาษาโดยการอ่านและฟัง
- 2.2 การเรียนภาษาโดยการอ่านแต่เพียงอย่างเดียว
- 2.3 การเรียนภาษาโดยการฟังแต่เพียงอย่างเดียว

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้ มุ่งวิจัยเฉพาะนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลสังกัดกรมสามัญศึกษา คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย ซึ่งพื้นฐานภาษาอังกฤษเท่าเทียมกัน

ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

การวิจัยนี้อาจจะช่วยพัฒนาวิชาการทางด้านการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ในระดับต้น โดยคณะผู้วิจัยคาดว่าผลของการวิจัยจะนำไปสู่

1. การสร้างอุปกรณ์การเรียนเพื่อให้เหมาะสมกับตัวผู้เรียน โดยนำเอาผลจากการวิเคราะห์องค์ประกอบด้านความถนัด ทักษะสติและแรงจูงใจ เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน เชวชนปัญญา จำนวนปีที่เรียนภาษา และวิธีการเรียนมาเป็นเครื่องกำหนด
2. การปรับปรุงและกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงสุด
3. การจัดโปรแกรมประเภทเสริมทักษะให้กับผู้ที่ต้องการเพิ่มพูนความรู้ภาษาอังกฤษ นอกเหนือจากวิชาหลัก

สรุปและข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนและวิธีเรียนกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล สรุปได้ดังนี้

ตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียนอธิบายการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล ได้ประมาณ 21 เปอร์เซ็นต์ ตัวแปรอิสระที่มีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุด สำหรับนักเรียนระดับต้นในโครงการวิจัยนี้ คือ ความถนัดในการเรียนภาษา ถึงแม้ว่าทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาจะไม่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาตามความสามารถของแต่ละบุคคลในด้านเชิงทำนาย โดยการวิเคราะห์แบบ Multiple Regression

แต่ก็มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียนภาษาถึง 31 เปอร์เซนต์ เมื่อดูจากค่า Pearson Correlation ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า ความถนัดและทัศนคติการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล ของนักเรียนระดับต้น

เขาวนับัญญัติที่ดูจากความสัมพันธ์ของโครงสร้างรูปทรง 2 มิติ และ 3 มิติ เกือบไม่มีความเกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กับความสำเร็จในการเรียนภาษาตามความสามารถของแต่ละบุคคล

วิธีเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษตามความสามารถของแต่ละบุคคล อธิบายได้ 32 เปอร์เซนต์ การเรียนบทเรียนภาษาอังกฤษที่เรียนด้วยตนเอง 20 บท โดยวิธีอ่านและฟังพร้อมกัน และวิธีอ่านอย่างเดียว มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการเรียนด้วยตนเอง โดยวิธีฟังแต่เพียงอย่างเดียว เนื่องจากนักเรียนมีความถนัดทางด้านการฟังไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญก่อนเริ่มเรียน ดังนั้น ความแตกต่างอาจเป็นเพราะความยากง่ายของบทเรียน นักเรียนมีประสบการณ์ด้านการอ่านมากกว่าการฟังประสบการณ์ก่อนเริ่มเรียน จึงเป็นตัวแปรแทรกซ้อนที่สำคัญ

ความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ ความสำเร็จในการเรียนภาษา และความถนัดในการเรียนภาษา มีโครงสร้างระดับลึกที่สัมพันธ์กัน องค์ประกอบร่วมกันของตัวแปรทั้งสามอาจจะเป็นเขาวนับัญญัติทั่ว ๆ ไป ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับจำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ แต่ไม่เกี่ยวข้องกับเขาวนับัญญัติ ซึ่งใช้วัดโดยความสัมพันธ์ของรูปทรง 2 และ 3 มิติ เจตคติและกิจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนภาษา

ทัศนคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษา และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษา แต่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความสามารถการใช้ภาษา จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ และความถนัดในการเรียนภาษา เพราะฉะนั้นความถนัดและทัศนคติอาจไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกันในโครงสร้างระดับลึก ข้อสมมติฐานนี้จะสอดคล้องกับความเห็นของ Krashen (1981) ที่ว่าความถนัดมีความสัมพันธ์กับขบวนการเรียนแบบจำ (learning) ในขณะที่ทัศนคติและแรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับขบวนการเรียนแบบเข้าใจและชอบ (acquisition)

ทัศนคติทั้ง 3 ภาค และเจตคติและกิจนิสัยในการเรียน รวมอยู่ในองค์ประกอบ (Factor) เดียวกัน แสดงว่ามีค่าความเที่ยงตรงแบบทฤษฎี และแบบคู่ขนาน (construct & concurrent validity) ของเครื่องมือที่ใช้ ความถนัดในการเรียนภาษาแบ่งได้เป็น 3 องค์ประกอบ เพราะฉะนั้น การแบ่งความถนัดทางภาษาเป็น 5 ภาค ตามความเที่ยงตรงภายนอก (face validity) ไม่ตรงกับการวิเคราะห์ โดยใช้ Principal Components Analysis

ความสำเร็จในการเรียนภาษา และความสามารถในการใช้ภาษา มีองค์ประกอบที่เหมือนกัน และไม่เหมือนกันในโครงสร้างระดับลึก ส่วนที่เหมือนกัน คือ วัชเชาวน์ปัญญาทั่วไป ส่วนที่ต่างกัน คือ ความสำเร็จในการเรียนภาษามีความสัมพันธ์กับทัศนคติการเรียนภาษา ในขณะที่ความสามารถการใช้ภาษามีความสัมพันธ์กับความถนัดการใช้ภาษาภาคที่ 1 และ 2 ซึ่งเป็นการเรียนตัวเลขจากภาษาสมมติ และความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรจากเทป แสดงว่าข้อสอบทั้งสอง อาจวัดความสามารถด้านการฟัง ซึ่งเป็นการทดสอบทักษะแต่ละประเด็น (Discrete) เหมือนกัน ความแตกต่างอีกอย่าง คือ ข้อสอบวัดความสำเร็จในการเรียนภาษา มีองค์ประกอบร่วมกับทัศนคติการเรียนภาษา เพราะฉะนั้น ข้อสอบนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับขบวนการเรียนรู้แบบเข้าใจและชอบ (acquisition) มากกว่าข้อสอบวัดความสามารถการใช้ภาษา

ข้อเสนอแนะ

1. การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับต้น ควรคำนึงถึงองค์ประกอบอื่นนอกจากความรู้เรื่องภาษาอย่างเดียว องค์ประกอบนี้ได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับตัวผู้เรียน เช่น ความถนัดและทัศนคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษา
2. บทเรียนด้วยตนเองโดยเฉพาะเรียนโดยวิธีฟังจากเทป สามารถใช้เป็นแบบฝึกหัดประเภทเสริมทักษะสำหรับนักเรียนระดับต้นได้ เนื่องจากโครงการวิจัยนี้เป็นโครงการทดลองระยะสั้น ดังนั้น ผู้เรียนอาจมีทัศนคติที่ดี ถ้าเป็นการเรียนระยะยาวผู้สอนควรคำนึงถึงตัวแปรอื่นซึ่งอาจทำให้ทัศนคติและแรงจูงใจของผู้เรียนน้อยลง
3. บทเรียนที่ใช้อ่านและฟังโดยการเรียนด้วยตนเอง ไม่ควรมีระดับความยากง่ายเท่ากัน ถ้าผู้เรียนมีประสบการณ์ของการเรียนรู้ทั้งสองวิธีต่างกันมาก่อน อย่างไรก็ตามประสบการณ์ของผู้เรียน และภาพประกอบมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้เร็วขึ้น

4. ควรใช้เครื่องมือที่วัดเชาวน์ปัญญาชนิดอื่น ซึ่งใช้วัดความสามารถทั่ว ๆ ไปทั้ง ด้านการใช้คำพูด (Verbal) และการใช้ความคิด (Nonverbal) ความสัมพันธ์ของโครงสร้างรูป 2 มิติ และ 3 มิติ ไม่เหมาะที่จะใช้แทนข้อทดสอบที่วัดเชาวน์ปัญญาทางด้านความคิด

5. การทดลองครั้งต่อไปควรมีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อน เช่น ประสบการณ์ทาง ด้านภาษา (Previous Exposure) ของผู้เรียน

6. ควรเปรียบเทียบการเรียนทั้ง 3 วิธี โดยมีผู้สอนกับการเรียนตามความสามารถของแต่ละบุคคล ว่าวิธีการใดจะประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษามากที่สุด

7. ควรศึกษาองค์ประกอบในการเรียนภาษาสำหรับนักเรียนระดับอื่นว่า มีความคล้ายคลึงและแตกต่างกันเพียงใดของการเรียนภาษาแต่ละระดับ การวิจัยนี้จะช่วยให้ความกระจ่างเรื่องทฤษฎีการเรียนรู้ภาษา

8. องค์ประกอบที่เกี่ยวกับผู้เรียนมีความสัมพันธ์กันมากน้อยเพียงใดในการเรียนภาษาแม่ และภาษาอื่น ๆ ความรู้ที่ได้จะช่วยผู้วางหลักสูตรให้การเรียนภาษาแรก และภาษาต่างประเทศ สนับสนุนซึ่งกันและกัน

แนวคิดจาก 3 วิทยากรจากการสัมมนาระดับชาติ เรื่อง การทดสอบและการประเมิน ผลการเรียนการสอนภาษา

เบญจวรรณ ผ่องแผ้ว

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดสัมมนาระดับชาติเรื่อง “การทดสอบและการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา” (Seminar on Testing and Evaluation I in Language Teaching and Learning) ขึ้นในวันที่ 4-5 เมษายน 2526 ณ หอประชุมสารนิเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การจัดสัมมนาครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เข้าสัมมนาได้รับความรู้ ความคิดเห็นจากวิทยากรทั้งในประเทศและต่างประเทศ และเพื่อแลกเปลี่ยนทัศนะและประสบการณ์เกี่ยวกับการทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาในระหว่างคณาจารย์จากสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศและนักการศึกษาจากสถาบันการศึกษาจากสถาบันการศึกษาของชาติ การสัมมนาครั้งนี้ได้รับความร่วมมือจากบริติชเคาน์ซิล ในการจัดวิทยากรมาร่วมบรรยาย และอภิปราย 3 ท่าน คือ Mr. Mike Potter และ Dr. Clive Holes จากบริติชเคาน์ซิล ประเทศอังกฤษ และ Dr. Charles Alderson จาก Lancaster University มีคณาจารย์และนักการศึกษาจากสถาบันการศึกษา 58 สถาบัน จำนวนประมาณ 150 คน เข้าร่วมการสัมมนาครั้งนี้

Mr. Mike Potter ได้ให้แนวคิดในการประเมินแบบเรียนว่า แบบเรียนที่ดีควรเป็นแบบเรียนที่เหมาะสมกับความต้องการด้านการสื่อความหมาย (Communicative needs) และเหมาะสมกับระดับของผู้เรียนทั้งยังต้องสอดคล้องกับหลักสูตรที่วางไว้ การเลือกแบบเรียนมาใช้ควรคำนึงถึงรูปแบบของเนื้อหาว่ามีความสอดคล้องต่อเนื่องกันเพียงใดหรือไม่ หรือว่าไม่มีการวางรูปแบบที่แน่นอน เนื้อหาซ้ำซากน่าเบื่อหน่ายทั้งยังต้องคำนึงถึงการนำไปใช้ว่าจะได้ผลหรือไม่กับกลุ่มนักเรียนของตน และเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับแบบเรียนอื่น ๆ ในระดับเดียวกันแล้ว มีความ

ก็เด่น เหมาะสมมากกว่าหรือน้อยกว่าเพียงใด แง่คิดอีกประการหนึ่งสำหรับผู้มีหน้าที่เลือกแบบเรียนหรือสร้างแบบเรียนก็คือ นอกจากพิจารณารูปแบบและเนื้อหาแล้วยังต้องคำนึงถึงกิจกรรมการเรียนการสอนและบทบาทของครูและนักเรียนในการใช้แบบเรียนนี้ด้วย นอกจากนั้น Mr. Potter ยังได้ให้ความหมายของการประเมินผลเพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน เช่น การประเมินผลเพื่อปรับปรุงแบบเรียน การประเมินผลเพื่อตัดสินเลือกแบบเรียนที่จะใช้กับหลักสูตรเป็นต้นการอภิปรายและแง่คิดที่ Mr. Mike Potter ได้นำมาเสนอครั้งนี้คงจะสร้างความสนใจให้แก่ผู้ฟังและสำหรับผู้ที่มีหน้าที่ในการเลือกหรือสร้างแบบเรียนก็จะได้แนวคิดเพิ่มเติมซึ่งสามารถนำไปปฏิบัติหรือดัดแปลงใช้ให้เหมาะสมตามสถานการณ์

วิทยากรจากบริติชเคาน์ซิล อีกท่านหนึ่งที่เกี่ยวข้องมาร่วมในการสัมมนาครั้งนี้ คือ Dr. Clive Holes ท่านผู้นี้เป็นผู้เชี่ยวชาญของบริติชเคาน์ซิล ที่เคยมาประจำอยู่ที่สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย Dr. Holes มีความสนใจในเรื่องกระบวนการเรียนการสอนและเป็นผู้หนึ่งที่ริเริ่มโครงการพัฒนาอาจารย์ของสถาบันภาษา หัวข้อการอภิปรายของ Dr. Holes จึงเป็นเรื่องการประเมินผลการสอน Dr. Holes ได้จำแนกแยกประเภทกิจกรรมการเรียนการสอน และชี้ให้เห็นว่า Grammar-translation, Audiolingual และ Communicative Approaches นั้นมีความแตกต่างกันอย่างไรในแง่การจัดเนื้อหา กิจกรรมการเรียน บทบาทของครู บทบาทของนักเรียน และการจัดกลุ่มนักเรียน นอกจากนั้นยังได้ให้ตัวอย่างการเตรียมแผนการสอนด้วย เพราะการเรียนการสอนที่ได้ผลดีนั้นขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์สอดคล้อง ของแบบเรียน การสอนของครู กิจกรรมในชั้นเรียน และตัวนักเรียนเป็นสำคัญ และเพื่อจะทราบว่า การสอนนั้นได้ผลเพียงใดก็จะต้องมีการประเมินผลการสอนซึ่ง Dr. Holes ได้ให้ตัวอย่าง checklist สำหรับประเมินผล การสอนไว้ด้วย

Checklist การประเมินผลการสอนแบ่งออกเป็น การประเมินผลตัวครู และประเมินผล บทเรียนสำหรับตัวครูจะประเมินจาก น้ำเสียง กิริยาท่าทาง ความชัดเจนของการสอน และวิธีการคุมชั้น ส่วนด้านบทเรียนจะดูว่าบทเรียนนั้นมีจุดมุ่งหมายที่กล่าวไว้ชัดเจนหรือไม่ มีการแบ่ง บทเรียนเป็นตอน ๆ และแต่ละตอน มีความเชื่อมโยงต่อเนื่องกันหรือไม่ บทเรียนน่าเบื่อหน่ายหรือไม่ มีความหลากหลายของกิจกรรมการเรียนหรือไม่ ครูปพูดมากน้อยเพียงใดเมื่อเทียบกับเวลาที่นักเรียนพูดและฝึก มีการแบ่งกลุ่มให้นักเรียนทำงานบ้างหรือไม่ ภาษาที่ใช้ในห้องเรียนเหมาะสมกับบทเรียนเพียงใด มีการใช้อุปกรณ์การสอนหรือไม่ ฯลฯ ดังนี้ เป็นต้น

วิทยากรอีกท่านหนึ่งที่ได้รับเชิญมาโดยความร่วมมือของบริติชเคาน์ซิล คือ Dr. Charles Alderson ซึ่งพูดในหัวข้อการทดสอบและประเมินผลการเรียน ท่านผู้นี้ได้ให้แง่คิดในเรื่องความสัมพันธ์ของจุดมุ่งหมายกับการทดสอบโดยเน้นให้คำนึงว่ามีปัญหาของการเรียนเป็นสิ่งที่ซับซ้อน และเราจะมีวิธีการอย่างไรในการปรับปรุงการทดสอบให้ดีขึ้น

การทดสอบและประเมินผลมีจุดประสงค์จะตอบคำถามว่า ผู้เรียนได้เรียนรู้อะไรบ้าง และครูผู้สอนประสบความสำเร็จในการสอนอะไรมากน้อยเพียงใด สิ่งที่จะต้องทำคือเปรียบเทียบวัตถุประสงค์ที่วางไว้กับผลการเรียนของนักเรียน เรื่องนี้ก่อให้เกิดปัญหาที่ซับซ้อนมาก ประการหนึ่งก็จะเป็นการยากมากที่สร้างเครื่องมือวัดพฤติกรรมของมนุษย์ให้ได้อย่างเที่ยงตรง ไม่เหมือนกับการวัดอื่น ๆ เช่น อุณหภูมิ ปัญหาประการที่สอง คือ เราไม่มีเกณฑ์ในการสร้างและรวบรวมจุดมุ่งหมายในการเรียนหรือการวัดผลโดยมากเรามักจะใช้ความรู้สึกนึกคิดของเราเป็นเกณฑ์ นอกจากนั้นการเขียนจุดมุ่งหมายที่รัดกุมเป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก ยิ่งเขียนได้รัดกุมจะยิ่งละเอียดและมีรายการยาวเหยียด เมื่อมีจุดมุ่งหมายยาวเหยียด ก็จะมีปัญหาในการเลือกใช้ เพราะเราคงจะไม่สามารถสอนหรือทดสอบ ได้ครบถ้วนตามจุดมุ่งหมายทุกประการ ปัญหาอีกประการหนึ่งก็คือ เมื่อเราตั้งจุดประสงค์ไว้ล่วงหน้าแล้ว จะสามารถทำนายผลการเรียนว่าเป็นไปได้ตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้หรือไม่ Alderson ได้ชี้ให้เห็นว่า บางครั้งจุดมุ่งหมายที่วางไว้เมื่อนำไปปฏิบัติในการเรียนการสอนและเมื่อมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครู-นักเรียน-และบทเรียนแล้วผลที่ออกมาเปลี่ยนไปไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายเดิม ด้วยเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ Alderson จึงเสนอว่าเราน่าจะจัดหาจุดมุ่งหมายที่เป็น learners' objectives มากกว่า learning objectives และควรสร้าง objectives ขึ้นหลังการเรียนมากกว่าก่อนการเรียน ผู้ที่จะสร้างจุดประสงค์ของการทดสอบ ควรจะให้ครูผู้สอนโดยมีนักเรียนเป็นผู้มีส่วนร่วมด้วยไม่ใช่เฉพาะแต่ผู้ออกข้อสอบเป็นผู้สร้างจุดประสงค์เพียงฝ่ายเดียว ในทัศนะของ Alderson การประเมินผลการเรียนควรกระทำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอเพื่อเป็นแนวทางสำหรับสร้างจุดประสงค์ในการเรียนต่อไป ไม่ควรมีจุดประสงค์แบบกำหนดเป้าหมายไว้ล่วงหน้า และหลักสูตรก็น่าจะเป็นแบบ dynamic curriculum คือสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสมมากกว่าเป็น static curriculum ซึ่งไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

อีกประเด็นหนึ่งที่ Alderson ได้กล่าวถึงก็คือ การทดสอบและวัดผล กล่าวโดยสรุป Alderson มีความเห็นว่าการทดสอบวัดผลนั้นน่าจะเป็นการสังเกตผลการเรียน (observing

learning outcome) มากกว่าเป็นการวัดผลการเรียน (measuring learning outcome) เราทราบว่าการเรียนรู้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม แต่เรายังเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์น้อยมากและบางครั้งในกรณีที่ไม่มี การเปลี่ยนแปลงให้เราเห็นก็อาจจะไม่ได้หมายความว่าผู้เรียนไม่เกิดการเรียนรู้ ปัญหาในการสังเกตผลการเรียนของนักเรียนฝึกพลาคนั้นอาจเนื่องมาจาก

- เราสังเกตผลการเรียนของนักเรียนช้าเกินไปหรือเร็วเกินไป
- การเรียนรู้ทางทันภาษา^๕นี้มีความซับซ้อนมาก
- สถานการณ์การทดสอบทำให้นักเรียนเกิดความวิตกกังวล
- วัตถุที่ เช่น ควรจะมองในด้าน effective domain แต่กลับมองในด้าน cognitive domain
- เครื่องมือไม่มีความแม่นยำ ผลที่ออกมาจึงผิดพลาด
- อาจะวัดได้ตรงประเด็นแล้ว แต่ตีความผลที่ออกมาผิดพลาด

ฯลฯ

Alderson ให้ทัศนะว่าปัญหาในการวัดผลในแง่ความซับซ้อนของภาษาและการเรียนรู้นั้นเป็นสิ่งที่แก้ไขยาก แต่ถ้าปัญหาย่อยที่เครื่องมือวัดที่เราสร้างขึ้นแล้วก็เป็นเรื่องที่เราแก้ไขได้ Alderson ย้ำว่า การทดสอบเป็นสิ่งที่มียุทธพิลต่อการเรียนการสอนมาก เราอาจจะกล่าวได้ว่านักเรียนเรียนเพื่อสอบและข้อสอบที่เลวจะทำให้การเรียนการสอนพลอยไม่ได้ผลไปด้วย นี่เป็นสิ่งที่เรียกว่า washback effects ของการทดสอบ หลายคนพยายามเปลี่ยนแปลง washback effects ด้วยการปรับปรุงเนื้อหาบ้าง ปรับปรุงคณาจารย์ โดยการจกโครงการพัฒนาคณาจารย์ขึ้นบ้าง แต่ Alderson ยืนยันว่าเราจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงการเรียนการสอนได้ถ้าเราไม่แก้ไขข้อสอบ เพราะเราต้องยอมรับความจริงว่า นักเรียนเรียนเพื่อสอบ Alderson ได้เสนอแนะในตอนสุดท้ายว่า ควรจะปรับปรุงข้อสอบให้มีคุณค่าโดยสร้างเนื้อหาของข้อสอบที่เป็นพฤติกรรมทางภาษาที่มีประโยชน์ สร้างรูปแบบของข้อทดสอบและตัวข้อสอบที่น่าสนใจ และเป็นข้อสอบที่มี face validity ด้วยเพื่อข้อสอบนั้นจะได้เป็นเครื่องมือในการสังเกตผลการเรียน (observing learning outcomes) อย่างแท้จริง

วิจารณ์หนังสือ

ฉัตรสุตา ดวงพลอย

Smith, Frank Understanding (2 nd. edition) Holt, Rinehart and Winston, 1978

ชื่อ Frank. Smith ย่อมเป็นที่ยอมรับและรู้จักกันดี ในหมู่ผู้ที่อยู่ในวงการศึกษาและเกี่ยวข้องหรือสนใจในการอ่าน และการสอนอ่าน Smith มีภูมิหลังทางวิชาชีพที่แตกต่างจากนักการศึกษา และนักภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (Psycholinguist) ทั่วไป เขาเคยเป็นนักเขียนอาชีพ และบรรณาธิการหนังสือมาเป็นเวลากว่าสิบปีก่อนที่จะหันมาสนใจและศึกษาเรื่องการอ่านอย่างจริงจัง ๆ จัง ๆ พื้นฐานที่แตกต่างจากผู้อื่นนี้ทำให้เขา “มอง” “ศึกษา” และ “วิเคราะห์” การอ่านด้วยสายตาและแนวความคิดที่กว้างขวางและลึกซึ้ง แนวความคิดส่วนใหญ่ที่ปรากฏในงานเขียนของเขาได้รับอิทธิพลมาจากสาขาวิชาจิตวิทยา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากงานของ G.A. Miller และสาขาวิชาภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาซึ่งมี Kenneth Goodman เป็นปรมาจารย์คนสำคัญ

ความสนใจอันกว้างเกี่ยวกับการอ่านของ Smith คือ ที่มาของหนังสือชิ้นนี้ ซึ่งถูกตีพิมพ์ครั้งแรก (1st edition) เมื่อปี 1971 และในปี 1978 หนังสือชื่อเดียวกันนี้ ได้ถูกตีพิมพ์อีกเป็นครั้งที่สอง (2 nd edition) ในการพิมพ์ครั้งที่ 2 นี้ Smith ได้กระชับเนื้อหา ตัดทอนบางบทออกไป และในขณะเดียวกันก็ได้ขยายความและแก้ไขบางบทบางตอน เพื่อให้สอดคล้องกับแนวความคิด และผลการวิจัยที่ Smith ได้ค้นคว้าเพิ่มเติมในช่วงระหว่าง 7 ปีนั้น ถึงแม้ว่า การพิมพ์ครั้งที่ 2 จะประกอบขึ้นด้วย 12 บทในขณะที่ การพิมพ์ครั้งแรก มี 14 บทนั้น แต่ว่าการพิมพ์ครั้งที่ 2 สามารถเสนอเนื้อหาที่ครอบคลุมและละเอียดละออในการที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่อง “การอ่าน” ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นการเรียบเรียงเรื่องราวให้เกิดความรัดกุมในสาระนั้น การพิมพ์ครั้งที่ 2 ยังทำได้ดีกว่าในการพิมพ์ครั้งแรก เช่น ในการพิมพ์ครั้งแรก ผู้เขียนได้แยกอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างดวงตาและสมองออกเป็น 2 บทโดยให้ชื่อว่า “What the Eye tells the

Brain” และ “What the Brain tells the Eye” แต่ในการพิมพ์ครั้งที่สอง Smith ได้รวบรวมเนื้อหาของทั้งสองบทซึ่งมีความสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัดเข้าเป็นบทเดียวภายใต้ชื่อว่า “Between Eye and Brain” นอกจากนี้ในการพิมพ์ครั้งที่สองได้เขียนขยายเรื่องซีดจำกัดของความทรงจำ (Bottlenecks of Memory) ขึ้นเป็นหนึ่งบท ซึ่งในการพิมพ์ครั้งแรก เขาเพียงแค่พูดถึงไว้เพียงคร่าว ๆ ในบทที่ 8 (What the Brain tells the Eye) การขยายความเรื่องนี้ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดประการหนึ่ง ในอันที่จะทำให้เราเข้าใจการอ่านได้ดียิ่งขึ้น ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้อย่างแจ่มชัดยิ่งขึ้นถึง ชนิดของความทรงจำ (aspects of memory) และบทบาทของความทรงจำแต่ละชนิดต่อการอ่าน

หนังสือเล่มนี้ประกอบขึ้นด้วย 12 บท ใน 7 บทแรกนั้น Smith ได้ปูพื้นฐานให้ผู้อ่านโดยการเน้นแนวความคิดที่ว่า เมื่อเราอ่านหนังสือขึ้น สิ่งที่เกิดขึ้นและเป็นไปเบื้องหลังสายตาและสมองของผู้อ่าน (What transpires behind the reader's eyes and brain) มีความสำคัญมากกว่าตัวอักษรที่ปรากฏบนแผ่นกระดาษ หรืออาจจะพูดได้อีกอย่างว่าความหมาย (meaning) อยู่ในตัวผู้อ่าน (อันหมายรวมถึงความรู้และประสบการณ์) ซึ่ง Smith เรียกว่า nonvisual information มากกว่าที่ตัวอักษร (visual information)

Smith บรรยายและอธิบายในแต่ละบท ถึงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคำกล่าวนี้อันได้แก่ บทที่ว่าด้วยการสื่อความหมายและข้อมูล (Communication and Information) ระหว่างตาและสมอง ความทรงจำ ความรู้และความเข้าใจภาษาพูดและเขียน และการเรียนรู้เกี่ยวกับโลกและภาษา สำหรับ 4 บทหลังนั้นเน้นการวิเคราะห์การอ่าน นับแต่การชั่งตัวอักษรและคำ (Letter and word Identification) ไปจนถึงการชั่งความหมาย (The Identification of Meaning) โดยอาศัยหลักและพื้นฐานทางทฤษฎีต่าง ๆ ที่เขาได้กล่าวมาแล้วใน 7 บทแรก

ผู้เขียนได้เน้นไว้อย่างชัดเจนถึงจุดประสงค์ในการเขียนหนังสือเล่มนี้ว่า มิได้เขียนเพื่อจะเป็นตำราเกี่ยวกับ “วิธีการ” สอนอ่าน หากแต่ต้องการจะพยายามชี้ให้ผู้อ่านได้ทราบว่าการ “การอ่าน” นั้น เป็นเรื่องที่ซับซ้อนเกินกว่าที่เคยคิดกัน และการที่เราจะสามารถเข้าใจการอ่านได้ เราจำเป็นต้องศึกษาแนวความคิดจากศาสตร์แขนงต่าง ๆ ด้วย เช่น ทางด้านภาษา การสื่อสาร ทฤษฎีการเรียนรู้ การเรียนรู้ภาษาพูด และวิชาว่าด้วยกายภาพของดวงตาและสมอง

เป็นต้น ด้วยเหตุนี้เอง Smith จึงได้เสนอข้อที่กล่าวข้างต้น ในการอธิบายและวิเคราะห์หลักการ จากศาสตร์เหล่านี้ภายในขอบเขตที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน และจุดเด่นที่สุดของหนังสือเล่มนี้ก็อยู่ที่ตรง นั้นเอง นั่นคือ Smith สามารถอธิบายให้ผู้อ่าน ซึ่งแม้ว่าจะไม่มีพื้นฐานความรู้ในสาขาวิชาเหล่านี้มา ก่อน เข้าใจถึงเนื้อหาของแต่ละหัวข้อได้อย่างแจ่มแจ้ง

ถ้าจะพิจารณากันถึงตำราทางด้านการอ่านที่มีอยู่ในท้องตลาดก่อนที่จะหนังสือเล่มนี้ จะถูก ตีพิมพ์ เราอาจจะกล่าวได้ว่า ยังไม่มีหนังสือเล่มใดที่สามารถครอบคลุมเนื้อหา และกล่าวถึงสิ่ง ที่เรียกว่า “การอ่าน” ได้อย่างจะแจ่มอย่าง “ผู้รู้” ภายใต้ทฤษฎีทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา ได้เช่นเล่มนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหาของบทที่ว่าด้วยความสัมพันธ์ระหว่างดวงตาและสมอง (บทที่ 3) ความทรงจำ (บทที่ 4) และบทที่ว่าด้วยการชั่งตัวอักษร คำ และความหมาย (บทที่ 8,9,11) นั้นเด่นมาก ในแง่ที่ให้ความรู้ใหม่เชิงวิทยาศาสตร์ ซึ่งสามารถพิสูจน์ให้ผู้อ่านเห็นได้ ว่า ทำไม ผู้เขียนและหลักการอ่านเชิงภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา จึงมีความเชื่อว่า การอ่านที่มี ประสิทธิภาพนั้นจะต้องเร็ว และความหมายเกิดขึ้นที่ตัวผู้อ่าน มิใช่ที่ตัวอักษร และการอ่านนั้น คือ “ความสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านและความคิด”

สิ่งที่เด่นอีกข้อหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ (ซึ่งต่างไปจากการพิมพ์ครั้งแรก 1 st edition ตรงที่ละเอียดชัดเจนกว่า) ก็คือ ผู้เขียน ได้จัดทำ “Notes” ไว้ในตอนท้ายเล่ม ซึ่ง Notes นี้มี กำกับสำหรับทุกบท เพื่อที่เขาจะได้พูดถึงความแตกต่างในสาระระหว่างการพิมพ์ครั้งที่ 1 และการ พิมพ์ครั้งที่สอง ของแต่ละบทได้ และเพื่อที่เขาจะได้ต่อเติมเนื้อหาและข้อคิดบางอย่างที่เขาเห็นว่า ควรจะแจกแจงให้ลึกซึ้งขึ้นไปอีก นอกจากนี้ถ้าผู้อ่านสนใจที่จะศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะ เขาก็จะบอกไว้ว่าควรอ่านงานของใครต่อไป ความน่านิยมอีกอย่างก็คือ เขาได้จัดทำ glossary ของคำที่ใช้ในหนังสือ รวมทั้งบอกกำกับไว้ด้วยว่าคำเหล่านี้ปรากฏอยู่ในบทไหน เขา ไม่ได้ให้คำนิยามหากแต่อธิบายย่อ ๆ ว่า คำเหล่านี้เขาใช้ในความหมายอย่างไร ซึ่งเป็นประโยชน์ อย่างยิ่งต่อผู้ที่อาจจะไม่คุ้นกับคำศัพท์เหล่านี้

เมื่อข้าพเจ้าอ่านหนังสือเล่มนี้จบลง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นก็คือ อยากให้ผู้อื่น ได้อ่าน หนังสือดี ๆ อย่างนี้ แม้ว่าเนื้อหาจะไม่ใช่วิธีการสอนอ่านโดยตรงแต่สาระของหนังสือจะช่วยวาง รากฐานที่มั่นคงทางด้านความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาและการอ่านให้แก่ครู และในฐานะ “ครู” เรา

จะสามารถส่งเสริมทักษะด้านนี้ได้อย่างถูกต้อง โดยการประยุกต์ทฤษฎีและแนวความคิดไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้ เพราะการปฏิบัติที่มีทฤษฎีที่เป็นที่ยอมรับเป็นแนวทางนั้นย่อมจะไม่ทำให้ผู้เรียนและผู้สอนไขว้เขว นอกจากนี้ คำกล่าวของ Smith ในบทส่งท้าย ดูเสมือนคำเตือนสติเพื่อครูสอนการอ่านโดยเฉพาะ ซึ่งมีค่าควรแก่การไตร่ตรอง เขากล่าวว่า “วิธี” การสอน มิใช่เรื่องสำคัญที่สุดและไม่มีวิธีการสอนแบบใดที่ดีที่สุดซึ่งจะสามารถแก้ไขปัญหาการอ่านได้อย่างสมบูรณ์ในทุกกรณีหากแต่ ครูคือผู้ที่สำคัญที่สุดซึ่งจะต้องยึดเอา ความรู้ความเข้าใจในการอ่าน ประสบการณ์และทักษะในการสอนของตนเองเป็นหลัก ถึงแม้ “ผู้เชี่ยวชาญ” อาจจะให้คำตอบแก่บางคำถามของครู แต่ “ครู” ก็ยังคงเป็นผู้ที่จะต้องตัดสินใจว่าจะ “เชื่อ” ผู้เชี่ยวชาญคนไหน และจะเลือกใช้บทเรียนหรือวัสดุการสอนชิ้นใด เพราะฉะนั้น “ครู” จึงเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบสูงสุดในการแก้ปัญหาเหล่านั้น มิใช่ “ผู้เชี่ยวชาญ”

แนะนำหนังสือ

ดวงฤดี กาญจนพันธุ์

College Reading and Study Skills แต่งโดย Kathleen T. Mc Whorter สำนักพิมพ์ Little, Brown and Company บอสดัน 1980 ความยาว 322 หน้า

หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อฝึกผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยให้รู้จักใช้ทักษะในการอ่าน และ study skills ที่สำคัญ

ผู้เขียนแบ่งเนื้อหาของหนังสือออกเป็น 7 ตอนใหญ่ ในแต่ละตอนประกอบด้วยบทย่อยอีก 3-4 บท ดังต่อไปนี้

ตอนหนึ่ง กล่าวถึงหนทางสู่ความสำเร็จในมหาวิทยาลัย (Succeeding in College) เช่น การแบ่งเวลา การร่วมกิจกรรม และการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวมหาวิทยาลัย

ตอนสอง มีเนื้อหาเกี่ยวกับเทคนิคสำหรับการอ่าน (Techniques for careful reading) ผู้เขียนได้ชี้แจงถึงลักษณะนิสัยในการอ่านที่ไม่ได้ และวิธีแก้ไข อีกทั้งยังเสนอแนะเรื่อง prereading และ prequestions ก่อนการอ่านด้วย

ตอนสาม เน้นเรื่องทักษะในการอ่านเพื่อความเข้าใจ (Comprehension Skills) โดยเริ่มตั้งแต่รู้จักแยกแยะส่วนประกอบที่สำคัญของ sentence, paragraph & passage วิธีการหา หัวเรื่อง (Topic) และใจความสำคัญ (Main Idea) เป็นต้น

ตอนสี่ สอนถึง Textbook Reading Skills ต่าง ๆ เช่น รู้จักใช้สิ่งที่ปรากฏในบทเรียนให้เป็นประโยชน์ การอ่านแบบ SQ 3R (Survey, Question, Read, Recite & Review) การขีดเส้นใต้ หรือทำเครื่องหมายในขณะที่อ่าน ฯลฯ

ตอนห้า เป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในห้องเรียน (Classroom Performance Skills) โดยใช้เทคนิคหลายอย่าง เช่น การจดย่อคำบรรยาย การเตรียมตัวก่อนสอบ และวิธีการเข้าร่วมใน Class discussions

ตอนหก พูดถึง Vocabulary Development ผู้เขียนได้สอนเรื่องการเดาคำศัพท์ที่ไม่รู้ โดยดูจากข้อความข้างเคียง (context clues) วิธีการจำคำศัพท์ใหม่ ๆ และเทคนิคในการเพิ่มคำศัพท์ในชีวิตประจำวัน

ตอนเจ็ด กล่าวถึงเทคนิคที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถอ่านบทเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การ Skimming และ Scanning นอกจากนี้ยังพูดถึงเรื่องลักษณะ eye movement ที่ดีด้วย

เนื้อหาในแต่ละบทย่อย มีแบบฝึกหัดสำหรับฝึกทักษะต่าง ๆ ที่ผู้เรียนรู้ในบทนั้น บางบทมีการใช้ตารางรูปภาพ และกราฟประกอบการสอน ในตอนท้ายของบทจะมีการสรุปสิ่งที่สำคัญซึ่งกล่าวถึงอีกครั้งเป็นการทบทวน

ส่วนท้ายของเล่ม ตั้งแต่หน้า 293-322 ประกอบด้วยภาคผนวก (Appendi) คำเฉลยของแบบฝึกหัด (Answer Key) รายชื่อหนังสืออ้างอิงที่ถูกกล่าวถึงในบางบท (References) บรรณานุกรม (Index) และปิดท้ายด้วยแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับหนังสือเล่มนี้

หนังสือเล่มนี้มีข้อดีมากมาย กล่าวคือ ผู้เขียนได้หยิบยกทักษะที่สำคัญและจำเป็นในการอ่านมากล่าวถึงได้อย่างละเอียด โดยใช้อธิบายง่าย การใช้รูปภาพประกอบเป็นบางครั้งช่วยให้บทเรียนแต่ละบทไม่น่าเบื่อ เข้าใจง่ายขึ้น การมีบทสรุปส่งท้ายในแต่ละบทนับว่าเป็นสิ่งที่ดีมาก เพราะทำให้ผู้เรียนได้ทบทวนความรู้ความเข้าใจอีกครั้ง

สิ่งที่เด่นมากของหนังสือเห็นจะได้แก่แบบฝึกหัด ทุกครั้งที่ผู้เขียนกล่าวถึงเทคนิคใหม่ๆ จะมีแบบฝึกหัดต่อท้ายทันที เพื่อให้ผู้เรียนได้ทดสอบสิ่งที่เรียน แบบฝึกหัดในเล่มนี้ส่วนหนึ่งมาจากหนังสือเรียนจริง ๆ (Sample Chapter) ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกทักษะกับ actual textbook materials นอกจากนี้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษทั่วไปยังสามารถคัดเลือกหรือดัดแปลงแบบฝึกหัดไปใช้ในห้องเรียนได้เป็นอย่างดี

การมี References และ Index ท้ายเล่ม ทำให้สะดวกสำหรับผู้ใช้น้ำหนักที่จะค้นคว้าเพิ่มเติม ส่วน Answer Key ช่วยให้ผู้เรียนสามารถตรวจเช็คคำตอบได้ด้วยตัวเอง หนังสือเล่มนี้สามารถใช้เป็น Self-instruction ได้ดี

สรุป หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับทั้งผู้เรียนและผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมปลายขึ้นไป เพราะสิ่งที่กล่าวไว้ในหนังสือเป็นเพียงพื้นฐานในการอ่านและการศึกษาทักษะต่าง ๆ สำหรับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย ตอนที่หนึ่งซึ่งกล่าวถึงหนทางสู่ความสำเร็จ นับว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้เรียน ส่วนครูผู้สอนวิชาการอ่านก็สามารถเลือกเทคนิคและวิธีการสอนการอ่านในแต่ละบทมาใช้ได้ตามความประสงค์

แนะนำหนังสือ

ยุพิน จันทรเจริญสิน

Geddes, Marion and Sturtridge, Gill (eds) *Video in the Language Classroom*
London : Heinemann Educational Books, 1983. 192 p. (Practical Language Teaching)

ในวงการการเรียนการสอนภาษานั้น เครื่องเล่น Video เป็นของค่อนข้างใหม่ และบรรดาครูผู้สอนก็ยังไม่มั่นใจนักว่าจะมีความรู้พอที่จะนำเครื่องมือสมัยใหม่ชนิดนี้เข้าไปใช้กับห้องเรียนของตนให้ได้ประโยชน์คุ้มค่าเต็มที่ หนังสือนี้จะช่วยให้ความกระจ่างในเรื่องนี้ได้ด้วยบทความ 13 บทความซึ่งเขียนโดยผู้เขียนที่เกี่ยวข้องหาญการใช้ Video ซึ่งจะทำให้ความรู้รอบด้านอย่างกว้างขวางแก่ผู้อ่าน บทความเหล่านี้ คือ

Hardware/ Using a portapah/ Study Skills/ Silent Sequences/ Error Correction/ Student Video/ Simulation Video Material/ Self-Instruction Cultural Videotapes/ Multi-media Courses/ Copyright.

McArthur, Tom. *Longman Lexicon of Contemporary English : The New Vocabulary Source*. Harlow : Longman, 1981.

ผู้เขียนรวบรวมคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน เหมือนกันมาไว้ด้วยกัน อธิบายความหมายที่แท้จริงของคำเปรียบเทียบกับคำที่มีความหมายคล้ายคลึงแจ่มแจ้งความแตกต่างกันให้เห็นชัดเจน เข้าใจง่ายพร้อมตัวอย่างและภาพประกอบมากมาย อธิบายหลักไวยากรณ์ของแต่ละคำในพจนานุกรมธรรมชาติที่ใช้กันอยู่นั้นเราจะพบคำว่า “funny” อยู่ระหว่างคำว่า funnel กับ fur แท้ถ้าเป็น lexicon นี้ คำว่า funny จะจับกลุ่มอยู่กับ entertaining, amusing, diverting, comic, humorous, jocular และ hilarious

ศัพท์ต่าง ๆ แบ่งเป็น 14 หมวดใหญ่ เช่น

A Life and Living Thing/ B. The Body; Its Functions and Welfare/ C. People and the Family/ D. Building Houses, The Home, Clothes/ E. Food, Drink and Farming/ F. Feelings, Attitudes, and Sensations เป็นต้น

ในแต่ละหมวดใหญ่ 14 หมวดนี้ จะแบ่งหมวดย่อยลงไปอีก เช่น หมวด A แบ่งเป็น A1 existing and causing to exist/ A2 living and dying/ A3 living and dead/ A4 life and death/ A5 giving birth และในหมวดย่อยนี้ ก็จะจับกลุ่มคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน มารวบรวมอธิบาย เช่นใน A7 present from birth จะมีกลุ่มคำ born, inborn, innate, inherent, natural และ congenital

ท้ายเล่มมีดัชนี (index) คำพร้อมการออกเสียง

เหมาะสำหรับการใช้อ้างอิงในห้องเรียนหรือใช้ส่วนตัวก็อ่านได้เพลินและได้รู้ศัพท์เพิ่มขึ้นโดยไม่รู้ตัว

Wallace, Michael. *Teaching Vocabulary*. London: Heinemann Educational Books, 1983 : 144 p. (Practical Language Teaching)

หนังสือที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศนั้น มีน้อยมากแม้ว่าจะยอมรับกันว่าการเรียนรู้คำศัพท์จะเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษาต่างประเทศ ถ้าเรารู้ไวยากรณ์อย่างดีแต่ไม่รู้คำศัพท์ เราจะแสดงความรู้สึก ความคิดเห็นได้อย่างไร

หนังสือแนะแนวทางที่จะใช้สอนคำศัพท์อย่างมีประสิทธิภาพ ไม่เพียงแต่ภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ยังนำไปใช้กับการสอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ได้ มีตัวอย่างแบบฝึกหัดพร้อมคำตอบอยู่มากมาย และเมื่อจบแต่ละบทความจะมีหัวข้อสำหรับอภิปรายและกิจกรรมเสริม บทความเหล่านี้ประกอบด้วย

Learning a Foreign Language and Vocabulary/The Principles of Teaching and Learning Vocabulary/Vocabulary in the Classroom/The Teaching of Vocabulary in Context/ Exercises for Vocabulary Development/ Vocabulary Games and Vocabulary Tests/Idioms and Multi-Word Verbs.

เหมาะสำหรับครูฝึกสอนและครูประจำการ

สนทนากับ ดร. อัจฉรา

บังอร สว่างวโรรส

วัฒนวรรณ สงวนเรือง

ภาษาปริทัศน์ฉบับนี้ ใครแนะนำให้ท่านผู้อ่านได้รู้จักกับ รองศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร ประธานคนปัจจุบันของ Thai TESOL (พ.ศ. 2526) และรองผู้อำนวยการฝ่ายวิจัยและบริการสถาบันภาษา

รองศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรา วงศ์โสธร เกิดเมื่อวันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2486 จบการศึกษาชั้นประถมและมัธยมที่โรงเรียนมาแตร์เดอีวิทยาลัย จบปริญญาตรีที่คณะอักษรศาสตร์ในสาขาภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2509 จบปริญญาโท (M.A. in English) ที่ University of Missouri ใน พ.ศ. 2513 และได้จบปริญญาเอกด้าน Foreign Language Research and Education ที่ University of Minnesota เมื่อ พ.ศ. 2518

อาจารย์เคยดำรงตำแหน่งบรรณาธิการวารสารภาษา และปัจจุบันเป็นที่ปรึกษาของวารสารภาษา และภาษาปริทัศน์ และได้รับแต่งตั้งเป็นประธานกรรมการพิจารณาหนังสือเรียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมต้นของกระทรวงศึกษาธิการ และเป็นกรรมการพิจารณาบทเรียนในระดับมัธยมปลายอีกด้วย ดร. อัจฉรา มีความสนใจและทำงานในด้านวิจัยทดสอบและประเมินผล โดยได้สอนในบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล และเกษตรศาสตร์ และเคยจัดการอบรมในเรื่องนี้หลายครั้ง อาจารย์มีงานวิจัยที่ได้รับทุนและตีพิมพ์หลายเรื่อง เช่น งานวิจัยเรื่อง “การสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ” ทุนของคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และเรื่อง “Language Teaching Issues in Multilingual Environments in Southeast Asia : a Report

from Thailand” ที่พิมพ์ใน SEAMEO Regional Language Centre Autology Series 10 นอกจากนี้อาจารย์ได้เดินทางไปเสนอผลงานทางวิชาการในที่ประชุมนานาชาติ เช่น 15 th International Association for Teachers of English to Speakers of Other Languages ในสหรัฐอเมริกา Annual Academic Seminar ของศูนย์ภาษาขององค์การ SEAMEO ณ ประเทศสิงคโปร์ และ 4 th International Language Testing Symposium ที่มหาวิทยาลัย Essex ในสหราชอาณาจักร

อยากเรียนถามเรื่องเกี่ยวกับ Thai TESOL พอเป็นสังเขป

สมาคม Thai/TESOL เป็นสมาคมในเครือข่าย (affiliate) International Association for Teachers of English to Speakers of Other Languages ในระยะแรกของการก่อตั้ง ศาสตราจารย์เติมศักดิ์ ฤกษ์งามระ ดร. พรรณินี สาคริก และอาจารย์ผู้สอนและเกี่ยวข้องกับ การสอนภาษาอังกฤษร่วมกันร่างธรรมนูญของสมาคมขึ้น กรรมการของสมาคมได้มาจากการออกคะแนนเสียงเลือกตั้ง ประกอบด้วย officer¹ และ members at large²

Members At Large ปัจจุบันมีอยู่กี่คนคะ

6 คนคะ และหมุนเวียนวาระเป็น 3 ปี 2 ปี หรือ 1 ปี

ปีแรกจะจับฉลากว่า ใครจะเป็นวาระกี่ปี และปีต่อมาก็จะมีการ Take Turn กัน และในกลุ่ม Officer ก็จะมีประธานและอุปนายกคนแรก อุปนายกคนที่สอง เลขานุการ และเหรัญญิก ในที่ประชุมก็จะมี Immediate President ปีนี้ คือ อาจารย์ ปรานี ธนะชาพันธ์ Past President ทั้ง Founding President ด้วย คือ อาจารย์เติมศักดิ์ ฤกษ์งามระ และ Special Interest Group มี Liason คือ อาจารย์เสาวณี อินทรภักดี ทั้งหมดในการประชุมนี้ ถ้าจะให้ครบองค์ประชุมแล้วก็มี Members At Large 6 คน และ Officer อีก 5 คน และพวกคนที่เป็น Officer มาอีกหนึ่ง 3 คนรวมเป็น 14 คน นอกจากนี้ในแต่ละปีจะมี Nominating Committee³ สำหรับเสนอ

¹ Members at large กรรมการกลาง คือ สมาชิกที่ได้เข้าร่วมเป็นกรรมการบริหารของสมาคม โดยการได้ popular votes แต่เป็นเพียงกรรมการกลาง ไม่ใช่ Officer หรือกรรมการที่มีตำแหน่ง

² Officer คือ Members at large ที่ได้ popular votes ให้ดำรงตำแหน่งบริหารของสมาคม คือ President, First Vice President, Second Vice President, Treasurer, Secretary โดยอยู่ในตำแหน่งคนละ 1 ปี

³ Nominating Committee คือ กรรมการสรรหาที่ได้รับการคัดเลือกจากสมาชิกให้ทำหน้าที่เสนอชื่อผู้ที่จะเข้าแข่งขันเป็นกรรมการบริหารสมาคมในตำแหน่ง members at large และ officer ที่ว่างลง กรรมการประกอบด้วยประธานและกรรมการสรรหาอีก 3 คน

ชื่อคนที่จะมาเป็น Officer ในปีต่อไป สำหรับปีนี้ Ken Pas เป็น Chairman มีการสรรหาท่านอื่นจาก Saint Gabriel และอาจารย์จากวิทยาลัยครูนครศรีธรรมราชอีก 3 คน สำหรับ Nominating committee

อาจารย์ได้รับเลือกจาก Members at Large มาก่อนใช่ไหมคะ

คะ ตอนที่ เป็น Members At Large ได้รับเลือกจากที่ประชุมใหญ่ และ Nominating Committee ปีนี้ อาจารย์ Durr อาจารย์พงศ์ศรีและหลาย ๆ คนเสนอชื่อให้เป็น First Vice President และได้รับเลือก คือ ส่งใบลงคะแนนเสียงไปให้สมาชิกลงคะแนนเสียง เมื่อได้รับเลือก ก็เสนอในที่ประชุมใหญ่¹ ในการประชุมประจำปี หน้าที่ First Vice President คือ เป็นผู้จัดการประชุมวิชาการประจำปี เดือน ซึ่งอาจจะเป็น work-shop Lecture หรือ Demonstration และเป็นประธานจัด Annual Convention ซึ่งเป็นงานสำคัญประจำปี ส่วน Second Vice President เป็นผู้จัดการด้านการพิมพ์หนังสือต่าง ๆ ของสมาคม เช่น monthly mailing, bulletin และ convention report

ในฐานะประธานทำอะไรบ้างคะ

ตามหน้าที่จะเป็นประธานการประชุมคณะกรรมการบริหารและเข้าร่วมประชุม affiliate meeting ของเขา ทุกปีมีประชุม affiliate liason ก็ควรไปร่วมด้วย หรือประธานผู้ประสานงานกับสมาคมในเครือข่ายอาจแต่งตั้งผู้อื่นจากเมืองไทยไป และทางเราก็คิดว่าจะต้องมีการติดต่อกับ International TESOL คอยเสนอปัญหาของเรา หรือเขามีอะไรขอความร่วมมือมากี่ช่วยเหลือไป เช่น มีการแลกเปลี่ยนวิทยากร เช่น ปีนี้ได้ affiliate Newsletter ที่เขาส่งมาซึ่งให้รายชื่อ speaker ที่ถนัดในสาขาต่าง ๆ ของ ELT ถ้าเราสนใจ เราก็คงเชิญให้เขามาได้

International TESOL อยู่ที่ไหนคะ

สมาคม International TESOL อยู่ที่ Georgetown University สหรัฐอเมริกาที่เมืองไทยที่เป็น affiliate อยู่ที่ A.U.A. นอกจากนั้นก็มี regional อีก คือ ตามภูมิภาคแต่ตอนนี้มีแห่งเดียวที่เชียงใหม่

¹ ที่ประชุมใหญ่ คือ business meeting ของสมาชิกทุกคนของสมาคมที่มาร่วม Annual Convention ซึ่งจัดให้เป็น business meeting เพื่อประชุมเกี่ยวกับกิจการต่าง ๆ ของสมาคมเพื่อขอมติ ตลอดจนทำการแต่งตั้งกรรมการต่าง ๆ ของสมาคม

ประธานอยู่ในตำแหน่งวาระละปีละ

1 ปีละ

Special Interest Group ทำอะไรบ้างคะ

ในโบสถ์ จะให้กรอกว่าสนใจเรื่องใดบ้าง เช่น เรื่องวิจัย เรื่องการเรียนการสอน ในระดับอุดมศึกษา ในระดับมัธยมและอื่น ๆ คิดว่าเท่าที่ผ่านมา เรายังไม่ได้เริ่มต้นเรื่องนี้อย่างจริงจัง เพียงแต่ให้ list มาและจัด Convention ก็พยายามให้ตรง ปีนึกเลยคิดว่าที่เป็น Special Interest Group¹ จะทำให้ได้ และตอนนี้ก็มีศึกษานิเทศก์ 1 ท่าน จากกรมสามัญจะช่วยดูแล Special interest Group เกี่ยวกับเรื่อง Secondary Education และ Methodology และขณะนี้กำลังริเริ่มจัด Special Interest Group ทางด้านวิจัยนี้เราคิดว่าสมาชิกคนใดสนใจเรื่องใดโดยเฉพาะแล้ว เราจะติดต่อไปโดยอาจจะใช้ Newsletter แลกเปลี่ยนความสนใจเฉพาะกลุ่ม

หมายความว่าอาจารย์จะเป็นผู้ดำเนินงานในเรื่องนี้

อาจจะไม่โดยตรงค่ะ เพราะเพียงหน้าที่ที่มีอยู่ก็มากพออยู่แล้ว คงต้องหาผู้รับผิดชอบเรื่องนี้มาให้เรื่อง Special Interest Group เป็นจริง จึงได้ขอให้ทาง Office จ้างคนให้มาช่วยประมวลว่า ใครบ้างสนใจทำ research คิดว่าจะออกเป็น Newsletter ถึงพวกที่สนใจ หรือถ้าเรามี Information อะไรก็แลกเปลี่ยนกัน

อาจารย์สนใจทาง research ใหม่มะ --- research กับคนที่สอนภาษาอังกฤษไปด้วยกันลำบาก อาจารย์มีวิธีที่จะแนะนำพวกที่สอนภาษาอังกฤษผู้ที่ไม่เก่งทางวิจัยบ้างไหมคะอาจารย์มีอะไรที่จะเป็น guideline ให้อาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษทำวิจัย

คนที่จะเป็นนักวิจัยน่าจะมี inquisitive mind คือ จิตใจใฝ่รู้และพยายามหาทางแก้ปัญหา พยายามหาสมมติฐานของโรค วิธีแก้ปัญหา วิธีที่เราจะ cope กับนักเรียน วิธีการที่จะปรับปรุง material ของเราให้ดีขึ้น ยกตัวอย่าง เช่น ทางสถาบันภาษา ถึงแม้สถาบันจะมี set material เราก็อาจจะทำอะไรเพิ่มเติมให้เฉพาะกับกลุ่มนักเรียนที่เราสอนอีก เช่น อาจจะมี Diagnostic Test เพื่อวิเคราะห์ปัญหาเขาหรืออาจจะมาคุยว่า เขามีความต้องการเฉพาะอย่างบ้างไหม บางทีนิสิตอาจจะ

¹ Special Interest Group คือ กลุ่มสมาชิกที่สนใจวิชาการด้านใดด้านหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น ด้านวิจัยทางการเรียนการสอนภาษา ด้านการสอนภาษาในระดับมัธยม ด้านการทดสอบและประเมินผล เป็นต้น

บอกว่า บางเรื่องไม่เห็นจำเป็นต้องอ่าน เราก็อาจจะวิเคราะห์ดูว่า ทำไมนิสิตจึงเห็นว่า ไม่จำเป็นต้องอ่าน การทำวิจัยทำได้หลายรูปแบบ เราอาจจะดูที่ตัวภาษา ดูที่ Course หรือดูวิธีการที่เราใช้ก็ได้ ครูไม่ใช่เพียงแค่ provide material แต่ควรจะมีอะไรให้เด็ก มีความคล่องตัว ใช้กลวิธีให้เหมาะสมกับเด็กที่สอน หาวิธีที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเรียนรู้มากที่สุด ครูเป็นนักวิจัยได้ถ้าหากต้องการจะเปลี่ยนแปลง และปรับปรุงให้การสอนดีขึ้น โดยคิดว่าการวิจัยเป็นการทดลองเล็ก ๆ โดยตั้งต้นจากความสงสัยของเรา

อาจารย์กรุณายกตัวอย่างวิจัยเล็ก...ในการตั้งสมมติฐานเราสงสัยอะไรบ้างนะคะ

วิจัย คือ การเสาะแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ งานวิจัยอาจทำได้ในสภาพการเรียนการสอน เช่น เราต้องการทดลองว่า การใช้ภาษาเพื่อกำหนดกิจกรรมของนิสิตเป็นภาษาไทย หรือภาษาอังกฤษอย่างใดจะได้ผลดีกว่ากัน เช่น นิสิตปฏิบัติตาม หรือเต็มใจทำกิจกรรมที่กำหนดมากกว่า หรือการจูนนิสิตเข้าคู่เพื่อฝึกการใช้ภาษา แบบ pair work แบบใดจะได้ผลดีที่สุด สำหรับชั้นเรียนที่เราสอนอยู่ เช่น ให้นิสิตข้างพุดคู่กับนิสิตที่เฉยไม่ชอบพุดจา หรือให้นิสิตชายคู่กับนิสิตหญิง นิสิตข้างคุยอยู่ด้วยกัน หรือเงียบอยู่ด้วยกัน และเราอาจสังเกต หรือ observe พฤติกรรมการฝึกภาษาว่าแบบใดจะเหมาะสมที่สุดก็ได้ หรือแม้แต่การจุกกลุ่มย่อยว่า กิจกรรมฝึกใช้ภาษาแบบใดเหมาะสมกับนิสิตในชั้นมากที่สุด เช่น ฝึกเขียน ฝึกอ่าน พุด หรือฝึกฟังร่วมกัน

เกี่ยวกับเรื่องข้อสอบที่ว่าได้มาตรฐานเราต้องมีการทดสอบก่อนแล้วทางสถาบันมีการทดสอบก่อนหรือเปล่าคะ

คือ สอบ Achievement แต่ละภาคนี้ไม่ได้ claim ว่า เป็นมาตรฐาน ความจริงข้อสอบนี้ทำทีละปี มีคณะกรรมการทำ ทำเสร็จทั้งไปเลย ความจริงจะสั่งการเอาข้อสอบมาวิเคราะห์ แล้วทำให้เป็นมาตรฐานไม่ได้ ไม่จำเป็นต้องออกทุกปี ถ้าเราไม่ได้เปลี่ยน

อาจารย์เห็นด้วยกับข้อสอบประเภทไหนคะ

ข้อสอบควรมีการทำ Item Analysis เป็นไปไม่ได้ว่า ในปีแรก ๆ เราจะมีข้อสอบที่ได้มาตรฐาน ข้อสอบเราอาจจะ compile ไว้แล้วเก็บเป็น Bank ไว้เลย หรือนำมาปรับปรุงแล้วก็เก็บเข้า Bank ไว้

แล้วเป็นไปได้ไหมที่จะที่สถาบันภาษาจะทำ ——

ขณะนี้สถาบันภาษามีโครงการ Item Bank เข้าระบบ Computer เป็น project ของฝ่ายวิจัยและบริการ แต่ยังเป็น experiment อยู่

ในฐานะอาจารย์เป็นนักวิจัย อาจารย์คิดว่าอาจารย์ภาษาอังกฤษทุกคนจำเป็นต้องทำวิจัยไหมคะ

เรื่องจำเป็นที่จะต้องทำเป็นเรื่องส่วนบุคคล บางคนอาจจะคิดว่าสอนได้โดยไม่ต้องทำวิจัย แต่ถ้าเราไม่แน่ใจว่าสิ่งที่ทำไปนั้นดีมามากน้อยเพียงใด วิจัยแบบประเมินผลก็ยังดี คือ การประเมินผลแบบ action research จะมีประโยชน์กับอาจารย์ วิจัยเชิงประเมินผลเพื่อปรับปรุงการสอนบทเรียน เป็นต้น

Action Research เป็นอย่างไรคะ ?

เป็นวิจัยแบบปฏิบัติการทำการเพื่อการแก้ปัญหา คือ ใน program เราดูว่าทำไมจึงเกิดจุดบกพร่องของการเรียนการสอนขึ้น เราทำเพื่อจะหาวิธีการแก้ปัญหา

อยากย้อนกลับมาเรื่อง Thai-TESOL การสมัครเป็นสมาชิก ผลประโยชน์ที่จะได้รับ

สมาชิกเสีย 50 บาทต่อปี ประโยชน์ที่จะได้รับ คือ ได้ Bulletin ซึ่ง Information ต่าง ๆ และจะได้ Information sheet คือ ได้ข่าวคราวความเคลื่อนไหวในวงการ ตลอดจนกระทั่งได้เข้าร่วมประชุมใหญ่ประจำปีเดือน จะทำให้เรารู้ความเคลื่อนไหว แนวโน้มในการเรียนของการสอนภาษาอังกฤษ

Thai-TESOL ตงมากับแล้วคะ

ประมาณ 4 ปี

ทำไมของเราจึงเริ่มมีคะ

ก็เป็น movement คือ สมัยก่อนมีคนพูดว่าน่าจะมีสมาคมครูภาษาอังกฤษ เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงเผยแพร่วิชาการ และประสานงานในเรื่องการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับ

President คนแรก คือ อาจารย์เต็มศักดิ์ หรือคะ

ใช่ค่ะ เป็นประธานผู้ก่อตั้ง

ในฐานะที่อาจารย์เป็นประธาน อาจารย์มีทางที่จะช่วยครูของเราให้ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมาบ้างคะ

ดังที่ได้เรียนมาแล้วว่า สมาชิกส่วนมากเป็น Secondary Teacher สมาคมจึงพยายามจัด monthly program ให้เป็นการประชุมปฏิบัติการ หรือการบรรยายเกี่ยวกับวิธีการสอน และเผยแพร่แนวคิด วิธีการเรียนการสอนโดยจัด Annual convention ส่ง information sheet และ bulletin ให้สมาชิก

วัตถุประสงค์จะช่วยครูภาษาอังกฤษ level ใดคะ

ตามนโยบายทุก level ค่ะ แต่ practice เรามักมีสมาชิกที่เป็นครูมัธยมมากจึงให้ความสำคัญต่อระดับนี้ คือ เวลากรอกแบบฟอร์มจะให้ check เลยว่า สอนระดับไหน สมาชิกที่อยู่ secondary มาก อยู่ elementary มีน้อย ระดับมหาวิทยาลัยก็มีซึ่งเขาก็มี source ทางวิชาการต่าง ๆ ใกล้ตัวกว่าสมาชิกกลุ่มอื่น

สมาชิกระดับ secondary แจ้งความประสงค์ว่า ต้องการความช่วยเหลือเรื่องอะไรบ้างคะ

เช่น อยากได้ consultant เชิญไปที่โรงเรียนเขาเพื่อแก้ปัญหาภาษาอังกฤษเราก็แจ้งไปตามสมาชิกซึ่งเป็นเจ้าของภาษาว่า ใครจะไปช่วยได้บ้าง บางทีก็ต้องการอะไรที่เวลาจัด annual convention เราจึงพยายามจัดโปรแกรมที่ให้ practical guidelines เช่น การสอนอ่าน คิดว่าถ้าเรามี Special Interest Group สำหรับผู้สอนในระดับนี้ การเริ่มต้นด้วยดีจะช่วยได้มาก

ท่านผู้อ่านคงจะได้ทราบความเป็นไปของ Thai TESOL และการดำเนินงาน ตลอดจนวัตถุประสงค์ของสมาคมนี้แล้วไม่มากก็น้อย นอกจากนั้น ท่านคงจะได้ความคิดในการทำวิจัยขึ้นบ้าง เพื่อปรับปรุงคุณภาพในการสอน หรือตำราของท่านจากรองศาสตราจารย์ ดร. อัจฉรวรงค์โสธร ผู้เชี่ยวชาญในการทำวิจัย นับว่าเป็น “การสนทนา” ที่ให้คุณค่าและประโยชน์ในด้านวิชาการสมกับที่ได้สนทนากันนักวิชาการที่มีความสามารถท่านหนึ่งของประเทศไทย

- 1 What are the advantages and disadvantages of
 - a teaching English as integrated skills?
 - b teaching each skill individually?
- 2 What level is each method suitable for?

John Laycock

I suppose it would be useful first to clarify what may be meant when we refer to an 'integrated skills' approach to teaching a language. In terms of theories of language learning which were common, perhaps, in the 1960s, and which were concerned with teaching the *forms* of a language system, often through procedures which were based on a behaviourist, or stimulus-response, model of language learning, the incorporation of the four traditional 'skills'—listening, speaking, writing, reading—into some kind of sequence, often in that order, was a means of securing reinforcement of the learning of the relevant forms, which were usually the only common link in the otherwise unrelated sequence. Though reinforcement (for example of lexis or routines and patterns) might still be a result of an 'integrated skills' approach, the rationale for the approach is very different, and neither teacher nor learner would today be likely to be aware of such an aim. On the surface, the approach is, for the teacher, one where in any one lesson or series of lessons or unit of material the learner is involved in speaking and listening and writing and reading in any sequence; that is, there is no necessary, clear division of the skills into separate lessons or units of materials. For the learner, it is one where the situation or context in which he is involved is dominant, and where, as in real life, he may have to perform operations within or concerning that situation involving any skill at any time. (A moment's thought will suggest that the division of separate skills into separate lessons or units may anyway sometimes be an illusion; if 'speaking' means anything other than lecturing or speechifying, it is hard not to listen too; and many 'writing' classes inevitably also require learners to read and comprehend matter other than instructions.)

Next, in order to explain the rather abrupt answers I shall give to the questioner, I should like to refer to some fairly widely accepted beliefs that today underlie approaches to language learning. It is perhaps necessary to state that few are the result of empirical research (on this, see Wilkins 1972 8.1–2); merely, they are often found to work, and accord with much common sense, experience, and

general educational *desiderata*, as well as theoretical positions in a number of fields of applied linguistics (for a brief and lucid exposition, see Maley 1982 34–6). But it is also necessary to state that reference to them here should not be taken to imply that different approaches may not also achieve excellent results; the variables are infinite, and language teaching should be nothing if not eclectic.

Perhaps the most significant of these beliefs is the distinction made by Krashen between language learning and language acquisition. Essentially this distinguishes the learning of language as system from the experiencing of language in use, and postulates that what is learnt is rarely immediately available when the learner is engaged in real communication; and that learners who are overly preoccupied with the correctness of the forms of the language they use may not be efficient communicators. Maley (in Johnson and Morrow 1981:137) succinctly sums this position up: ‘*acquisition* [is] characterised as largely unconscious, peripheral, effortless, “whole person” and deeply rooted, *learning* as consciously involving effort, at the centre of the learner’s field of concentration, external to his personality, shallow and relatively easily forgotten’. This position chimes with the growing awareness that the sociolinguistic dimensions present in actual utterances affect the meaning of their linguistic exponents to a remarkable extent, so that meaning cannot in any real sense be regarded as ‘given’, but has to be negotiated by the participant-user (cf. Widdowson’s 1978 distinction between usage and use). A further relevant area is the study of learners’ interlanguage, and the detection of what may be common sequences in the eliminating of typical errors. This is also described by Maley (1983: 296): ‘....progressive elimination of error is often observable in foreign learners of a language. The process of learning a foreign language can be likened to a series of steps on a staircase: on any step, learners will exhibit the errors characteristic of that step. These will disappear as the learners move up to the next one. And they will do this when they are ready. In other words, each learner passes through a sequence of developmental stages. This is often obscured in classroom teaching by the fact that learners progress through the stages at different rates. But the order is the same for all. This helps to explain the apparent imperviousness of many, if not most, learners to correction procedures. No amount of correction will move them to the next step until they are ready for it.’

These are at least three (there are others) of the significant positions that underlie much current thinking on how to approach language learning, and they have helped to determine a methodology which can be characterised in the following ways. The development of fluency should be regarded as, at the least, equally important as the encouragement of accuracy; amongst other things, this will involve aiding learners to develop the ability to use a wide range of communication techniques, typically including such devices as message adjustment, appeals for assistance, even

message abandonment. As well, learners should be encouraged to negotiate meaning according to the context and sociolinguistic variables present (to rephrase Widdowson's (1978:19) example slightly) the utterance 'There's a policeman crossing the road' can equally have the function of reassurance or warning or threat; a recent videorecording of a CULI first year lesson shows a group of students trying to decide whether 'escape' is the appropriate word to use when a thief is about to be stopped by a policeman—can the term only be used, that is, when the 'escape' is successful? And to extend the idea of negotiation further, the same recording shows the group working from 'bad luck' to 'he got bad luck' to 'unfortunately'.) To facilitate both of these aims—fluency and the negotiation of meaning—lessons should as much as possible consist of interaction between and among learners, rather than containing only one-way teacher–student dialogue (with the typical I–R–F pattern, initiation–response–feedback, which is also sometimes termed the 'lockstep waltz' because it is so difficult to break out of). In addition (with especial regard to acquisition as opposed to learning), the interaction should centre as much as possible around task-based activities, where language is used (though not necessarily produced) as a means of securing a non-linguistic outcome (making a decision, solving a problem, finding a place on a map, discovering if a view on evolution or the nature of intelligence adds anything to or supports or contradicts learners' own ideas), so that overt concern with the language becomes secondary to involvement with the real-world outcome; and to ensure this, both participation and output should approximate as far as possible to natural language use. Further to encourage acquisition, there should also be as much input as possible, at a level only very slightly beyond that of the learners; and the provision of 'genuine' language input (in the sense that it is the actual language used between native speakers) may be less important than ensuring that the output is authentic, in the sense that it acknowledges the communicative intent of the input: 'Confronted with a class of physics students wanting to learn English so as to read textbooks in their subjects, I might be tempted to select passages of discourse which are thematically relevant from a whole range of sources on the assumption that I am thereby furthering the communicative purpose for which the learners need the language. But if I then exploit these passages for the traditional kind of comprehension question, structure exercise, and so on, their authentic potential remains unrealised.' (Widdowson 1979: 166). Finally, there is the fairly obvious fact that most learners are likely to gain most from lessons that have variety, interest, and of course relevance.

The advantages in 'teaching English as integrated skills' are simply that it enables these principles–beliefs and ensuring methods—to be put into practice together most effectively. Above all, perhaps, it enables learners to feel that they are engaged in something real. As Byrne (Johnson and Morrow 1981:108) puts it: 'We should keep in mind as a guide the way in which....skills are normally 'integrated'

in real life. Here, the use of any skill may lead on quite naturally to the use of another. Reading, for instance, is just as likely to lead to speaking as the reverse.... While [no skill] is firmly predictable (just as there is no saying where [a] chain may end), at each point there is a *reason* for language being used in different ways: listening, speaking, reading or writing according to the situation.' And providing that short sessions of whatever specific skill training is needed (for example, recognition of vowel reductions/development of appropriate routines, or the pronunciation of consonant clusters/recognition of meaningful word groups, or the understanding of structures common to written text such as cleft or pseudo-cleft sentences/ways of achieving cohesion in writing) are included, there are few disadvantages; indeed one could suggest that such training could be the more effective for being perceived as relevant to real-world situations. The only main proviso one might want to make is that productive skills may come most naturally when receptive skills are well-developed—in other words, a lot of input is needed before easy production can be expected. But this is simply a matter of balance and weighting, and no 'integrated skills' approach necessarily supposes that equal time will always be spent by learners on each skill. It is of course possible to put the 'principles' that I have referred to into practice on single-skills courses. But I would contend that this will to an extent reduce their effectiveness. For example, in social interaction courses listening and speaking are inextricably linked, and reading and writing also form as natural inputs as outputs. Or for learners engaged in reading courses concerned with academic text, listening and writing are skills that in reality would naturally associate themselves with academic study. And the distance between suggesting that learners should, say, orally exchange information about different hotels they might want to stay in and then decide which one they would pick, and suggesting that they should orally exchange the key points of different theories of intelligence that they have read and then decide which is the most similar to their own preconceived views, or which seems the soundest to them, is less than might be supposed, although it certainly calls for ingenuity and imagination in both materials writer and teacher.

Finally, the question of level. In fact this is not such a significant factor as the *nature* of the group of learners—their learning styles or preferences, and more especially their needs. It has been suggested that Munby's (1978) model of needs analysis has two drawbacks: it may account for the present (or even, conceivably, future) needs of an individual, but these then have to be applied to a class; and it emphasises the 'product' in terms of language requirements, but not the 'process' of how these requirements can best be acquired. The outline I have given above would be for many an attempt to begin to answer these two problems—that is, of how learners may best come to acquire the language they may need, and of how a framework of learning can be sufficiently flexible to accommodate a range of

different learning styles or preferences. No doubt the closer one comes to having a truly homogenous class of learners with very specific needs, the more the balance can be adjusted; other factors that are relevant are of course the motivation, maturity and experience of the learners (see Rivers 1980), as well as the time available. But does it follow that even a class of postgraduate physics students with an urgent need to read technical journals can *only* be helped to do this by doing nothing in their lessons but read? Even if it is the only or most important thing that they need to do, and they all share this perception, solid immersion in the discourse of scientific text may not necessarily suit the learning styles of all of them, nor may it constitute an effective learning process—about which, admittedly, we need to know more.

The establishment of real-world contexts in which learners may use, and thus come to acquire, language is a prime reason for integrating skills. The exact context of the group of learners may provide a basis for modifying the approach. But are there really—and I assume the questioner is interested primarily in students—many such contexts in Thailand? I should like to know.

JOHN LAYCOCK

ควบคุมโดย เยาวภา พุกกุลป์

24. 1. 84

- Johnson, K.; Morrow, M. (eds) 1981 *Communication in the Classroom* London: Longman
- Maley, A. 1982 'Exquisite corpses, men of glass and outpo: harnessing the irrational to language learning' ELT Documents no. 113 *Humanistic Approaches: An Empirical View* pp. 34-9 London: The British Council
- Meley, A. 1983 'New lamps for old' *ELTJ* 37/4 pp. 295-303
- Rivers, W. M. 1980 'Foreign language acquisition: where the real problems lie' *Applied Linguistics* 1/1 pp 48-57
- Widdowson, H. G. 1978 *Teaching Language as Communication* Oxford: OUP
- Widdowson, H. G. 1970 *Explorations in Applied Linguistics* Oxford: OUP
- Wilkins, D. A. 1972 *Linguistics in Language Teaching* London: Edward Arnold

ความเคลื่อนไหวทางวิชาการด้านการเรียนการสอนภาษา

จันทร์พนิต สุระศิลป์

ในช่วงปี 2527 สถาบันการศึกษาหลายแห่งทั้งภายในและภายนอกประเทศได้จัดการประชุมสัมมนาประจำปี และประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการทางวิชาการเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา ตลอดจนการประเมินผลการเรียนการสอนภาษา ดังต่อไปนี้

ภายในประเทศ

- ชื่อโครงการ** การสัมมนาทางการศึกษาเรื่อง การใช้สื่อวิดีโอเทปในการสอนภาษาอังกฤษ ตอนที่หนึ่ง : การถ่ายทำวิดีโอเทปสำหรับใช้เพื่อการพัฒนาคุณาจารย์
- สถาบันที่จัด** บริติชเคาน์ซิลร่วมกับงานประสานระดับชาติ ฝ่ายวิจัยและบริการสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สถานที่** สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- วันและเวลา** 26 มีนาคม – 5 เมษายน 2527
- วัตถุประสงค์** เพื่อให้อาจารย์ในระดับมหาวิทยาลัยศึกษาถึงการนำสื่อวิดีโอเทปมาใช้ในการพัฒนาคุณาจารย์ และศึกษาเทคนิคการถ่ายทำวิดีโอเทปทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ
- ผู้เข้าสัมมนา** อาจารย์ในสถาบันการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยจำนวนไม่เกิน 15 คน
- วิทยากร**
 1. John Laycock
 2. Bob Fox
 3. John Lonergan

2. ชื่อโครงการ

ประชุมสัมมนาในระดับชาติเรื่อง การใช้สื่อวิดีโอเทปในการสอนภาษาอังกฤษ ตอนที่สอง : การใช้สื่อการสอนวิดีโอเทปในห้องเรียน

สถาบันที่จัด

งานประสานงานวิชาการระดับชาติ ฝ่ายวิจัยและบริการ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และบริติชเคาน์ซิล

สถานที่

อาคารเปรมบวรจักร สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วันและเวลา

9-11 เมษายน 2527

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางวิชาการในการใช้สื่อการเรียนวิดีโอเทปในการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
2. เพื่อเผยแพร่ความรู้ในค่านนี้แก่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษา และผู้เกี่ยวข้องในวงการศึกษาจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั่วประเทศ เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนมีประสบการณ์และการพัฒนาการที่ถูกต้องในการใช้สื่อการเรียนวิดีโอเทปในการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน อันจะเป็นการเสริมประสิทธิภาพในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดียิ่งขึ้น
3. เพื่อเตรียมการในการเผยแพร่ความรู้ในค่านนี้ให้แก่อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษของประเทศต่าง ๆ ในกลุ่มอาเซียน (SEAMEO) ต่อไป

ผู้เข้าสัมมนา

จำนวนประมาณ 200 คน ประกอบด้วย

1. อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ระดับ อุดมศึกษาจากสถานศึกษาภายในประเทศ
2. ผู้เกี่ยวข้องในวงการศึกษาของชาติ และศึกษานิเทศก์จากกระทรวงศึกษาธิการ

วิทยากร

1. Chris Bury บริติชเคาน์ซิล อังกฤษ
2. John Lonergan „—————„
3. Margaret Falvey บริติชเคาน์ซิล ชื่องกง

3. ชื่อโครงการ การประชุมประจำปีครั้งที่สี่ของสมาคม Thai/TESOL
Fourth Annual Thai/TESOL Convention
“Communicative Teaching : From Theory to Practice”
- สถาบันที่จัด สมาคม Thai/TESOL
สถานที่ สมาคมนักเรียนเก่าสหรัฐอเมริกา (AUA)
วันและเวลา 19-20 เมษายน 2527
วัตถุประสงค์ เป็นการจัประชุมสัมมนาประจำปีครั้งที่ 4 (Fourth Annual Convention) ของสมาคม เพื่อให้สมาชิกและผู้สนใจได้ฟังคำบรรยายการนำเสนอข้อเขียนหรือบทความ ได้ชมการสาธิต และได้เข้าร่วมกลุ่มกิจกรรมของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย
- ผู้เข้าสัมมนา สมาชิกและผู้สนใจ
4. ชื่อโครงการ การประชุมสัมมนาเชิงปฏิบัติการเรื่อง วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ “Approaches in ELT”
- สถาบันที่จัด งานพัฒนาคณาจารย์ ฝ่ายวิชาการ และงานประสานงานระดับชาติ ฝ่ายวิจัยและบริการ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่ สถาบันภาษา อาคารเปรมบุรฉัตร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วันและเวลา 2-18 พฤษภาคม 2527 .
วัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาที่มีประสบการณ์การสอนไม่เกิน 2 ปีเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับแนวโน้มการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน โดยให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอนในประเทศไทย
- ผู้เข้าสัมมนา อาจารย์สอนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาที่มีประสบการณ์ไม่เกิน 5 ปี จำนวน 20 คน
- วิทยากร 1. Mr. John Laycock ผู้เชี่ยวชาญบริติชเคาน์ซิล ประจำสถาบันภาษา

	2. อาจารย์จากงานพัฒนาอาจารย์ของสถาบันภาษาประมาณ 3 ท่าน
5. ชื่อโครงการ	การประชุมทางวิชาการ ภายหลังการสัมมนาระดับภูมิภาคของศูนย์ภาษาซีมีโอ Post RELC Annual Academic Seminar
สถาบันที่จัด	กองการสัมพันธ์ต่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการ และคณะกรรมการประสานงานระดับชาติเกี่ยวกับศูนย์ภาษาของซีมีโอร่วมกับงานศูนย์ภาษาของซีมีโอ งานประสานงานวิชาการระดับชาติสถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
สถานที่	ห้องประชุมศูนย์สารนิเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วันและเวลา	3 พฤษภาคม 2527 เวลา 8.30–16.30 น.
วัตถุประสงค์	1. เพื่อรวบรวมผลงานวิชาการที่ดีเด่นของนักวิชาการในภูมิภาคแถบนี้ และของนานาชาติทางด้านการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Language Teaching) ซึ่งเป็นหัวข้อของการสัมมนาระดับภูมิภาค ณ ประเทศสิงคโปร์ 2. เพื่อเผยแพร่แนวความคิดและความรู้ที่ได้จากการรวบรวมวิเคราะห์และสังเคราะห์ผลงานด้านการสอนเพื่อสื่อความหมายตามที่มีผู้เสนอไว้ในการสัมมนาระดับภูมิภาค 3. เพื่อพิจารณาทางนำความรู้ด้านการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายมาใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรตลอดจนวิธีการสอนภาษาในประเทศไทย
ผู้เข้าสัมมนา	ครู อาจารย์ นักศึกษา และผู้บริหารการศึกษาด้านการเรียนการสอนภาษาทุกระดับการศึกษา จำนวน 150 คน
วิทยากร	วิทยากรทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ได้ไปเสนอผลงาน และผู้เข้าร่วมสัมมนา ณ ประเทศสิงคโปร์

ภายนอกประเทศ

1. สหรัฐอเมริกา

ชื่อโครงการ Eighteenth Annual Conference of Teachers of English to Speakers of Other Languages (TESOL)

สถาบันที่จัด TESOL

สถานที่ โรงแรมไฮแอทรีเจนซี่ Houston, Texas

วันและเวลา 6-11 มีนาคม 2527

ติดต่อข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่

TESOL Central Office
262 DC Transit Bldg.
Georgetown University, Washington DC. 20057

2. กรีซ

ชื่อโครงการ TESOL Greece : 5th Annual Convention

สถาบันที่จัด TESOL Greece

สถานที่ The Goethe Institute, 14-16 Gmirou Central Athens

วันและเวลา 6-8 เมษายน 2527

หัวข้อเรื่องในการประชุม

1. Creative Teaching
2. Communicative Teaching
3. ESP/EST in Technical-Vocational Education
4. Testing : Exam Preparation, Measurement and Evaluation
5. Teaching Children : Pre-school and Elementary School
6. Problems and Prospects in EFT in Greece
7. Cultural Concepts in the Classroom
8. New Trends : Approaches, Techniques and Means

9. Teaching Modern Language to Greek Students
10. Computer in Language Learning
11. Teaching Literature to EFL Students

สถานที่ติดต่อ

TESOL Greece : Central Office
27 Arktinou St., Pangrati
Athens

3. สิงคโปร์

ชื่อโครงการ RELC Regional Language Center Annual Language Seminar on Communicative Language Teaching

สถาบันที่จัด SEAMEO Regional Language Center

สถานที่ RELC Building

วันและเวลา 23–27 เมษายน 2527

และสำหรับปี 2528 ทาง SEAMEO ก็ได้วางแผนจัดการสัมมนาไว้แล้วคือ

ชื่อสัมมนา RELC Regional Seminar on Language Across the Curriculum

วันและเวลา เดือนเมษายน 2528

ผู้สนใจใคร่จะได้ข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อได้ที่

REL C Building
30 Orange Grove Rd.,
Singapore 1025

4. เนเธอร์แลนด์

ชื่อโครงการ Eighteenth International Conference of IATEFL (International Association of Teachers of English as a Foreign Language) – Fifth Conference Overseas

สถาบันที่จัด IATEFL สำนักงานใหญ่ร่วมกับสาขาที่ประเทศเนเธอร์แลนด์
(The English section of the Vereniging van Leraren in Levende Talen)

สถานที่ Groningen

วันและเวลา 25–27 เมษายน 2527

สนใจติดต่อขอข้อมูลได้ที่

IATEFL Executive Office
87 Bennel's Avenue
Tankerton, Whitstable,
Kent, England CT 52 HR

5. อังกฤษ

ในช่วงปีติดๆกันนี้ มหาวิทยาลัยและสถาบันการสอนภาษาในประเทศอังกฤษก็เปิดการอบรมภาคฤดูร้อน โดยเปิดรับผู้เรียนจากต่างประเทศทั้งที่เคยปฏิบัติมา ในช่วงเวลาตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ถึงเดือนสิงหาคม 2527 หัวข้อต่างๆ มีดังนี้

1. Contemporary Issues in English Language and Literature.
(2-21 กรกฎาคม ที่เบอร์ตัน)
2. The Teaching of English as a Foreign Language
(5-24 กรกฎาคม ที่ลิสส์)
3. English for Specific Purposes
(8-27 กรกฎาคม ที่เบอร์มิงแฮม)
4. Contemporary English through Radio and Television
(9-28 กรกฎาคม ที่โปรทตัน)
5. Techniques for English Teachers
(9-28 กรกฎาคม ที่แมนเชสเตอร์)
6. Practical Classroom Methods and Material Production for English Teaching
(15 กรกฎาคม-4 สิงหาคม ที่นอตติงแฮม)
7. Contemporary English Language : Usage and Practice
(16 กรกฎาคม-3 สิงหาคม ที่สวานซี)
8. Spoken English Language for Foreign Teachers of English
(16 กรกฎาคม-4 สิงหาคม ที่นิวคาสเซิลอัพพอนไทน์)
9. Linguistics and the Teaching of English
(16 กรกฎาคม-4 สิงหาคม ที่เรดดิง)
10. Practical Explorations in ELT Methodology
(29 กรกฎาคม-17 สิงหาคม ที่สเตอร์ลิง)
11. Interaction and the Individual in the Classroom
(29 กรกฎาคม-19 สิงหาคม ที่เอ็กเซเตอร์)

ท่านผู้สนใจติดต่อได้ที่

บริษัทเคาน์ซิล

428 สยามสแควร์ 2 ถ. พระราม 1

กทม. 10500

หรือ

Director, Courses Department

65 Davies Street, London W 1 Y 2 AA